

БРАЙН
КИЙН

ГРАДСКА ГОТВИКА

БРАЙЪН КИЙН

ГРАДСКА ГОТИКА

Превод: Елена Павлова

chitanka.info

Брайън Кийн е виртуозен писател и истински майстор в жанра!

Fangoria

Когато колата им се поврежда в опасен квартал във вътрешността на града, на Кери и приятелите ѝ им хрумва да потърсят убежище в стара, мрачна и наглед изоставена къща. Мислят си, че е необитаема. Вярват, че там ще са в безопасност, докато помощта пристигне... ала грешат жестоко.

Обитателите на мазето и тунелите под града са много по-опасни от улиците отгоре, а и си имат особен начин да се разправят с неканените гости. В капана на свят, изтъкан от тъмнина и населен със страховити създания героите ще трябва да се борят с все сили, ако искат отново да видят дневната светлина.

Те ще узнаят защо всеки град има тайни и градски легенди, но нищо няма да ги подготви за мига когато ще открият най-зловещата истина...

*На Едуард Лиј,
с когото веднъж въдихме буби^[1]...*

1.

— Случват се гадости — изсумтя откъм задната седалка Ксавиър.

Покрай тях бавно премина кола с толкова ниско приведено до земята шаси, че практически се влачеше по асфалта. Прозорците ѝ бяха затъмнени и шофьорът вътре не се виждаше, но стереото на возилото бе надънено достатъчно, че да им задрънчат зъбите.

Брет вложи разочарованието си във въздишка:

— Сега не му е времето, Ксавиър.

„Но той е прав — помисли си Кери, надничайки навън през прозореца откъм пътника. — Ксавиър е прав. За някои неща няма нито повод, нито причина. Понякога събитията просто се завихрят извън чийто и да е контрол. Понякога, без значение колко сме внимателни и колко се стараем да се придържаме към сценария или рутината, денят ни излиза от релси и няма как да го върнем върху тях преди падането на нощта — нито с думи, нито с действие. Случват се гадости. И когато се случат, всичко се прецаква. Като сега.“

Въпреки това, макар че в момента се намираха в наистина яко прецакана ситуация, това не бе прост клиничен случай на „гадости“ — или поне не напълно. Вярно, част от неприятностите им можеше да бъдат приписани на съдбата, но остатъкът си бе изцяло по вина на Тайлър.

Кери се чудеше как е възможно едновременно да обича и да мрази собствения си приятел — понеже точно така го чувстваше в момента.

Бяха дошли от предградията в Източен Питърсърг, за да присъстват на „Чудовища на хип-хопа“. Шоуто се провеждаше из разпръснатите постройки на „Електрик Факчъри Кълъб“ в центъра на Филаделфия. Макар да не се намираше в най-добрата част на града, то определено си струваше.

За националното благотворително турне хедлайнерите „Простъпър Джонсън енд дъ Гангста Дисципълс“ бяха събрали на едно място

някои от най-големите имена в хардкор суровия хип-хоп — Лил Уайт, Фрейзър Бой, Ти-Пейн, Лил Уейн, Тех Ен9н, Дъ Руутс, Миствър Хайд, Проджект: Дедман, Бизар, Дайлетид Пипълз и местните филаделфийски „Джеди Майнд Трикс“. Момичетата предпочитаха хип-*pop* наместо хип-хоп, но се бяха помъкнали с групата, понеже за всички тях концертът бе добра причина да се помотаят заедно и да се махнат за една нощ от Източен Питърсбърг. В крайна сметка отиваха във Филаделфия, а това определено биеше по точки поредната вечер, прекарана във висене около пицария „Гаргано“.

Кери и Тайлър.

Стевани и Брет.

Ксавиър и Хедър.

Бяха приятели още от основното училище — много преди всъщност да започнат да ходят заедно и да се разделят на двойки. Но сега положението се променяше. Училището свършваше. Над главите им надвисваше колежът. Зрелостта. Истинският свят. Макар че никой от групата не изразяваше на глас всичко това, до един знаеха, че е много вероятно шоуто да е последният път, когато се размотават нанякъде заедно. След няколко месеца щяха да тръгнат по свои собствени пътища, така че бяха твърдо решени да си изкарат добре — един последен път, преди да им се набърка животът.

Когато концертът свърши, и шестимата се изнесоха на паркинга заедно с насьbralата се тълпа зрители. Натъпкаха се в стария микробус, който Тайлър бе наследил от брат си Дъстин, след като той запраши за Афганистан. Дъстин винаги поддържаше колата в такова състояние, все едно свежарка слиза от фабричния конвойр. Двигателят бе настроен да мърка, когато въртеше на празен ход и да реве, когато Дъстин помпеше газта. Когато за първи път взе буса, Тайлър полагаше усилия да го поддържа в идеална форма. Но с времето му бе отпуснал края, както ставаше с всичко друго в живота му. Когато Кери го питаше, извинението на Тайлър беше, че просто няма сръчните ръце, с които се отличаваше брат му. И никога не е бил оправен с механиката. Талантите на Тайлър се простираха в друга област — да докопа пакет с трева или шест билета на третия ред за този концерт например. Той обичаше да нарича тези неща „придобивки“. Беше най-близкото нещо до квартален хитрец, дето имаха в Източен Питърсбърг, и си го знаеше.

Бяха напуснали паркинга със свалени прозорци. Смееха се и си крещяха един на друг, полуоглушали след концерта и натъпкани с адреналин заради късния час. Цареше лято и те бяха млади. Щастливи. Безсмъртни. А всичките онези лоши неща навън в големия свят?

Е, тези лоши неща се очакваше да се случват на другите хора.

Поне докато не се случиха на тях.

Започна се пет минути след като напуснаха паркинга — с това, че Тайлър реши да посети свой приятел от другата страна на реката, в Камдън. Никой с капка акъл в главата не би отишъл след залез-сънце в Камдън, Ню Джърси, но Тайлър се кълнеше, че знае накъде е тръгнал. Беше им обещал, че този приятел имал страхотна тревица.

Тайлър навигираше микробуса през главозамайващ лабиринт от градски улици, настоявайки, че знае накъде да кара. Подминаваха каре подир каре налепени една в друга къщи, мяркайки само тук-там по някой магазин — за матраци, „Ландромат“, пицария и платец на гаранции. Разни мъже се мотаеха по улицата пред една от дългите редици къщи и ги зяпаха, докато подминаваха. Настоятелните им погледи притесниха Кери. На всичкото отгоре Тайлър започна да се нервира, когато пътят, който следваше, влезе в ремонт и се оказа затворен. Улицата бе блокирана от оранжево-бели варели от масло, увенчани с мигащи жълти светлинки.

— Какво, на майната му, е туй пък? — намръщен, Тайлър посочи към големия, омачкан знак „ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН“.

— Блокиран е — каза му Брет.

— Знам, че е блокиран, лайноглавецо. Благодаря за помощта!

— Трябва ти джипиес — заяви Стефани. — Моите родители ми купиха за рождения ден миналата година. *Никога* не се губя.

Тайлър се намръщи още повече:

— Твоите родители ти купуват всичко, принцесо.

Стефани сви рамене:

— Е, ако имаше джипиес, нямаше да седим сега тук, нали така?

— Изненадва ме, че знаеш как да програмираш шибаната джаджа.

— Хей! — обади се Брет в защита на приятелката си. Гласът му потрепваше от нерви. — Я по-кратко, Тайлър!

— Я си затваряй плювалника, Брет!

— Няма защо да се обиждаме. Стига толкова, че иначе ще... —
гласът на Брет загълхна. Той се размърда с неудобство.

— Ще какво? — подразни го Тайлър. — Ще ме биеш на шах? Я
си сядай на мястото и затваряй човката, женчо!

Доловила нарастващата му нервност, Кери се опита да успокои
приятеля си:

— Тайлър, защо просто не обърнем и не се прибираме вкъщи?
Не сме толкова на зор за трева!

Красивото лице на Тайлър се сбръчка за момент и тя проследи
стъпка по стъпка как приятелят ѝ се опитва да дръпне юздите на гнева
си. Насаме, само между тях си двамата, Тайлър беше страхотен сладур,
но определено си имаше и проблеми с избухливостта. Когато му
изтървеше края, обикновено ситуацията се вкисваше. Никога не бе
посягал да я удря или нещо подобно. Но говореше разни неща — думи,
по-болезнени от какъвто и да е юмручен удар.

Той поклати глава:

— Всичко е наред. Мога да заобиколя. Просто трябва да се
върнем едно каре назад и да намеря удобен път!

В крайна сметка обаче заобикалянето ги отведе на
противоположната страна на моста „Бен Франклин“. Спокойната
фасада на Тайлър се пропука, когато се оказа, че карат по усуканите
улички на Лоуър Карлайсъл Трууей и криволичат през един от най-
лошите квартали на Филаделфия. Улиците гъмжаха от проститутки,
които изглеждаха оживени. Когато минаваха край нея, някаква жена с
хълтнали очи и червена като пожарникarsка кола коса им показа
среден пръст. На ъгъла на устата ѝ цъфтеше огромен херпес. Брет ѝ
махна. Стеф го ръгна с лакът в ребрата.

Улицата беше неравна и напукана. Колата подскочи над зейнала
канална шахта и се олюяваше и дрънчеше толкова зловещо, че
Дъстин като нищо би гръмнал братчето си с бойна карабина. Нещо
задра по пода на возилото. Брет изпъшка от задната седалка, а
останалите се свиха, щом стърженето се проточи на доста прилично
разстояние.

— Да го еба! — измърмори Тайлър под нос.

— Ще ти се! — отвърна Кери.

Той се усмихна, но в изражението му липсваше веселие. Продължиха нататък по улицата по-бавно и от лениво пълзящ охлюв. Видът на квартала около тях се влошаваше все повече. Подминаха групичка мърляви на вид барове, чиито клиенти се мотаеха пред входовете, окъпани в ярък неон. След това баровете отстъпиха на заложни къщи и магазини за алкохол, обградени от скапани, миниатюрни къщички.

— Испусе! — изпъшка Брет. — Само виж тези къщи! Как е възможно в тях да живеят хора?

Бяха спрели на червен светофар. Тътнещият бас от колата до тях разтърсваше прозорците им. Голяма група чернокожи младежи стоеше на ъгъла и надзърташе към тях. Когато един от тийнейджърите пристъпи към микробуса и направи неприличен жест, Тайлър настъпи газта и се юрна на червено. Зад гърба им изрева клаксон.

— Заключете вратите! — подкани ги Хедър с ококорени очи.

Тайлър пренебрегна искането й, но всички останали вдигнаха прозорците си. След малко той нацупено стори същото.

— Къде, на майната си, е завоят?

От дъното на буса Ксавиър се обади:

— Пич, ей там има знак за Шосе 30! Това няма ли да ни върне в Литиц?

— Нямам намерение да се връщам в Литиц. Искам да ида в Камдън.

— Майната му на Камдън! — изкрешя Ксавиър. — Да си надничал навън? Накрая просто ще ни освяткат!

Тайлър се взираше право напред.

— Хора, прекалено се шашкате! Да му се не види, тъкмо излизаме от рап концерт. И сега всички се шашкате да караме през града? Сбирщина бели копеленца, това сте вие!

— В случай че не си забелязал — обади се Брет, — и ти също си бял, Тайлър!

— Не съм „бял“. Италианец съм.

Ксавиър въздъхна.

— Всички просто се успокойте! — продължи Тайлър. — Ще се оправим. Докато не се ебавате с никого, и те няма да се ебават с вас!

Той се стараеше да говори спокойно, но беше стиснал зъби. Кери знаеше от опит, че гневът отново бе започнал да се трупа в гърдите му.

Последните останки от маската му паднаха, когато светна лампичката на двигателя и изпод капака започна да бълва пара, която обви предното стъкло.

— Мамка му!

Двигателят се изкашля и умря. Радиото и фаровете умряха заедно с него. Скоростта им намаля от четирийсет мили в час до пет. Изтърколиха се на още няколко ярда и след това спряха. Зад тях ревна клаксонът на друга кола, чийто шофьор губеше търпение. Тогава Тайлър пусна аварийните, но и те не проработиха.

— Мамицата му!

Той отвори вратата, излезе и махна на другата кола до тях. След това се гмурна отново в буса и дръпна щифта на капака. Каза:

— Стойте вътре! — и решително се упъти към предницата на возилото.

И ето ги сега тук — в счупена кола насред гетото.

По вина на Тайлър.

Кери поклати глава и въздъхна.

— Случват се гадории! — изсумтя Ксавиър отново.

Хедър кимна в съгласие:

— Просто му беше *притупало* да ходи в Камдън тази вечер. Ако ни беше послушал, вече да сме далеч оттук.

— Дали не трябва да излезем и да му помогнем? — предложи Брет. — Така де, Тайлър хич го няма по колите. Дъстин винаги е бил човекът-мотор. Какви ще ги свърши там отпред?

Кери се намръщи:

— Тайлър каза да стоим в колата.

— Заеби — заяви Брет. — Тук е горещо и нямам никакво намерение да пускам прозорците отново.

— Страхуваш се да пуснеш прозорците — обвини го Хедър — но нямаш нищо против да щръкнеш отвън с Тайлър?

— Аха — включи се и Ксавиър. — Кво ще кажеш за туй, брато?

Ухилена подигравателно, Хедър заговори с бебешко гласче:

— Той знае, че Тайлър ще натупа големите лоши гангстери от гетото, ако смеят да ни се бъркат. Страх го е.

Ушите на Брет пламнаха. Вместо да отговори, той отвори вратата и излезе навън.

— Знаеш ли — обади се Стефани, обръщайки се към Хедър. — Това беше наистина гаден кифладжийски ход!

Усмивката на Хедър угасна.

— Просто се шегувах!

— Е, Брет е чувствителен. Знаеш го.

С въздишка Ксавиър и Хедър излязоха от колата да се извинят на Брет. Стефани остана на място, ровейки в чантата си. Извади розов мобилен телефон и го отвори. Екранчето грейна в мрака.

— На кого се обаждаш? — попита Кери.

— На нашите. Те имат Тройно А^[2]. Могат да пратят влекач да ни вземе.

— Задръж за малко. Нека просто изчакаме да видим първо какво ѝ има на колата.

— Заеби — отвърна Стефани, — няма да седя да се помайвам, докато ни обират. Да си поглеждала навън? Все едно сме в Багдад!

Кери разтри слепоочията си. Зад очите ѝ започваше да пулсира главоболие.

— Моля те, Стеф? Почекай само няколко минути. Ако се обадиш сега, просто ще ядосаш Тайлър още повече!

— Не ми пука.

— Знам, че не ти пука, но не си тази, която ще трябва да се разправя с него, когато е ядосан. Моля те! Заради мен?

Стефани поклати глава:

— Нямам представа защо се примиряваш с тази гадост. Ако Брет се държеше така с мен, да съм го зарязала още преди време!

— Брет те оставя да го тъпчеш като килимче. Прави го още от прогимназията. Той е лепка.

— Может. Но е сладък и се отнася с мен така, както всяка жена заслужава! Уважава ме. Както казах, не знам защо се примиряваш с Тайлър. Той не уважава нищо и никого. Дори себе си!

— Няма да ми се налага да го трая още много. Щом ида в „Рутгърс“, положението ще се промени. Ще се отчуждим с времето.

— Защо просто не скъсаш с него още отсега?

Кери се позамисли, преди да отговори:

— Понеже ми пука за него и не искам да го наранявам.

Страхувам се какво може да направи, ако го сторя.

— Да ти направи?

— Не, не на мен. На себе си.

Стефани не отговори. Просто затвори мобилния си и го натъпка обратно в чантата.

Кери промърмори:

— Не мисля, че Тайлър се харесва особено много.

— Така ли смяташ? — отвърна Стефани със сарказъм. — Какво те наведе на тази мисъл?

— Много ти е лесно, нали? Хубавата малка Стефани, която получава всичко, което поиска! На някои от нас нещата не ни се отдават с такава лекота. Ти уж си ми най-добрата приятелка. Няма да понасям такова държание! Скастри Хедър, задето се заяждаше с Брет, а после се обръщаш на сто и осемдесет градуса и започваш да се заяждаш с мен?

Кери с гневна гримаса отвори вратата на пътника и стъпи на улицата отвън. Стефани бързо я последва, сипейки извинения. Присъединиха се към останалите, скучени пред отворения капак. Момчетата надничаха съсредоточено надолу към двигателя. От радиатора бъвша пара. Двигателят миришеше на масло и антифриз. Хедър пушеше цигара. Кери ѝ измуфти една. Стефани издаде отвратено пъшкане, когато тя я запали.

Тайлър вдигна глава и ги погледна.

— Стори ми се, че ви казах да стоите в колата, нали? Вие въобще чувате ли ме?

— Вътре е горещо — отметна глава Стефани. — Искаш ли да се обадя на нашите? Те имат Тройно А.

— Не — Тайлър съсредоточи вниманието си върху двигателя. — Можем да се справим сами.

— Направо страхотна работа свърши досега!

Тайлър сви пръсти около предната решетка на колата и стисна здраво. Кери и Брет едновременно махнаха на Стефани да мъкне. От двигателя бъвша нов облак пара.

Макар че беше след залез-слънце, на открито все още витаеше смазваща жега. Горещината сякаш бъвша на вълни от тротоарите и от омекналия асфалт. Въздухът беше като лепкава и влажна миазма. Кери подръпна блузата си. По време на концерта се бяха потили обилно, а и при тези температури тук отвън на улицата, тънкият плат залепваше за кожата ѝ. Тя си дръпна отново от цигарата, но при

високата влажност все едно вдишваше супа. Надушваше миризма на готвено. На бензин. На пикня. На алкохол. На изгоряла гума. На горещ асфалт. На парфюма на Стефани. Коктейльт предизвикваше гадене.

Кери се закашля, вдиша през устата и нервно се огледа, изучавайки обстановката. Беше чувала и преди израза „дупка на чернилки“, но досега не бе разбирала напълно значението му. Повечето улични лампи не работеха, а хвърлящото светлина малцинство обгръщаше квартала в болнаво жълто хало. В съчетание с лунната светлина, то придаваше на улицата неестествен вид.

Младежите бяха обградени от безлични редици налепени една в друга къщи, нито една от които не изглеждаше гостоприемна. В сумрака квадратните постройки приличаха на монолитни, безкрайни черни стени, поразени от чумата на разрухата. Мъждивата светлина на крушките се лееше иззад мръсни завеси и през счупени стъкла. На места прозорците бяха покрити с прозрачна пластмаса или с мръсни парцали. На много сгради им липсваха керемиди, а в стените имаше дупки там, където са изпаднали тухли или дъски. Някои бяха покрити с графити — емблеми на банди и имена, които Кери не разбираще. Къщите тук нямаха дворове, освен ако не броим оръфяните тротоари, цепнати от корените на отдавна умрели дървета и напукани от жарки лета и ледени зими. По хълтналия цимент сред пропастите на цепнатините щъкаха хлебарки и мравки, които обикаляха между цигарените угарки и строшените стъкла. На улицата киснеха скъсани торби за боклук, които изсипваха гнилите си вътрешности на платното.

Тротоарите и преддверията бяха пусти, с изключение на киселата на вид банда юноши, мотащи се на ъгъла на съседната пресечка. Погледът на Кери се спря върху тях за момент, преди да се плъзне нататък. Между къщите на улицата се гушеха само три магазина — за алкохол, вестникарска будка и заложна къща. Предвид късния час, и трите бяха затворени и бронирани с тежки стоманени охранителни врати. На много от сградите имаше нарисувани графити, те изпъстряха и автомобилните руини, кацали по протежение на тротоара. Повечето коли изглеждаха зарязани — с натрошени прозорци, с липсващи и заменени от циментови блокчета гуми, с ръждящащи и надупчени купета, с увиснали или вдълбнати навътре брони.

Кери се обърна на другата страна и се загледа накъде води улицата. Като че ли беше задънена. Отвъд редицата къщи имаше

голяма купчина покрит с боклуци асфалт — сякаш всички постройки в този участък са били съборени. Лунната светлина там беше по-ярка и фаровете на подминаващите коли осветяваха пейзажа. От руините стърчаха парчета цимент и изкривени метални решетки. Отвъд тях имаше една-единствена къща, много по-голяма от останалите постройки в редицата. Ако се съди по архитектурата, каза си Кери, нищо чудно да беше и над стогодишна. Нищо чудно да беше една от оригиналните постройки в този квартал, вдигната много преди съборетините. Сега се издигаше като изолирана руина — в по-лошо състояние дори от налепените бордеи. Изглеждаше сякаш е приклекнала в края на улицата и е надвиснала над гетото. От него я делеше празен участък, обрасъл с плевели и тръннаци. Обкръжаваше го висока, ръждива телена ограда. Кери се втренчи в къщата. Потрепери — при все жегата. Връхлетя я притеснителното усещане, че изоставената постройка по някакъв начин ги следи.

Тайлър изруга, удари по колата с юмрук и вниманието на Кери се върна върху приятелите ѝ. Правеше впечатление, че по улицата вече не минават коли. Внезапно бяха останали сам-самички.

— Може би трябва да се обадим на родителите на Стеф! — предложи Брет. — Доста е късно, а и сме в лош квартал!

Тайлър го стрелна с поглед, отвори уста да отговори и след това се втренчи над рамото на приятеля си. Изкриви лице по твърде познат за Кери начин. Побърза да се обърне заедно с останалите, за да видят какво го е накарало да гримасничи недоволно.

Към тях бавно се приближаваше групата чернокожи, които Кери бе забелязала преди малко. Момчетата изглеждаха на същата възраст като тях. Повечето бяха издокарани или в спортни анцузи, или в бели без ръкавки. Придържани само от здраво пристегнати колани и езиците на маратонките, панталоните им висяха кажи-речи до коленете, оголвайки ластиците на боксерките им. Златни пръстени и огърлици допълваха модните им дрешки. Неколцина бяха нахлупили на главите си обрнати на обратно бейзболни шапки. Онзи най-отпред носеше на главата си черен дураг. На ушите му блестяха златни халки. На Кери ѝ заприлича на пират.

— О, мамка му! — прошепна Брет. — Какво, да му се не види, им се е прищяло?

Стефани простена:

— Е сега ще ни освяткат!

Брет кимна:

— Лоша работа. Ама наистина лоша, мама му!

— Я се успокойте! — обади се Ксавиър. — Вие какво, автоматично приемате, че щом са черни, значи ще ни окрадат?

— Я ги виж — настоя Брет. — Ясно като бял ден, че не се канят да ни продават бисквитки!

Изгубил дар слово, Ксавиър го стрелна с поглед.

Групичката се дотъти по-наблизо. Всичките вървяха с особена, ленива и крива походка. Притесненията на Кери нараснаха. Щеше ю се да се съгласи с Ксавиър, но премисли положението и местонахождението им. Обзе я паника. Посегна към ръката на Тайлър, но той бе скован като камък.

— Мамка му — простена Брет. — Мамка му, направете нещо, момчета!

Ксавиър го сръчка:

— Пич, я кротката! Държиш се като задник!

Когато групичката стигна на десетина фута от тях, спряха. Водачът пристъпи напред и ги огледа подозрително.

Приятелите му бавно се наредиха до него.

— Кво, да го еба, правите тука? Изгубихте ли се?

Гласът му бе басов и кисел. Стоеше напрегнат, сякаш в готовност да им се нахвърли.

Стевани и Хедър се хванаха за ръце и едновременно отстъпиха назад. Брет се пъхна зад тях. Ксавиър излезе иззад колата и се обърна с лице към групата. Тайлър бавно затвори капака и се присъедини към него. Кери остана на мястото си. Имаше чувството, че краката ю се сраснали със земята. Сърцето ю биеше като чук зад гърдата ю.

Обади се друг от чернокожите младежи:

— Човекът ви попита нещо!

— Не искаме неприятности — заяви Тайлър.

Кери се намръщи болезнено от ревливия му, умолителен тон.

— Е, ако не щете неприятности — обади се водачът и се ухили, — значи сте попаднали на грешното място.

Приятелите му се разкипотиха в отговор. Той вдигна ръка и те незабавно мъкнаха.

— Влезте в квартала след здрач — продължи той — и значи непременно си търсите неприятности. Или дрога. Или сте се загубили. Та за какво иде реч?

— Нито едно от изброеното — предизвика го Ксавиър. — Претърпяхме малка авария. Това е всичко. Вече викнахме влекач и той идва насам... — поспря за секунда. — Трябва да дойде всеки момент.

Водачът сръчка с лакът хилавото хлапе до себе си.

— Чу ли туй лайно, Маркъс? Рече, че влекачът идвал насам!

Маркъс се ухили и кимна.

— Чух го, Лео. Кво ще речеш?

Водачът — Лео — се взираше в Ксавиър, докато отговаряше:

— Мисля, че тоя белто се ебава с нас, туй мисля. Никва пътна помощ няма да влезе тука по тъмно. Не и на тази улица!

Ксавиър и Тейлър се спогледаха. Кери видя адамовата ябълка на приятеля си да подскача нагоре-надолу в гърлото му. Обрна се към Стефани, която бавно водеше мобилния от чантата си.

— Майтапа на страна — каза Лео, — та кво правите сички вие тука? Търсите ли си нещо?

— Може и да търсим — съгласи се Тайлър. — Какво имаш?

Лео пристъпи по-близо.

— Въпросът е какво имаш ти. Колко пари носиш?

„О, мамка му! — помисли си Кери. — Моментът настъпи. Сега ще извадят нож или пистолет.“

— Н-ние идваме от „Чу-удовища на ххип-хопа“ — заекна Брет, скрит зад момичетата. — П-п-просто се опитваме да се п-п-приберем!

Групата избухна в зловещ смях. Кери не можеше да прецени дали го е предизвикал твърде очевидният страх в гласа на Брет или фактът, че група бели и явно дошли от предградията хлапета е ходила на хардкор рап концерт.

Лео погледна към колата, след това огледа всеки от тях поред. Кери усети как погледът му се задържа върху нея. Тя потрепери. След това погледът му се върна отново върху колата.

— Добре — каза той. — Нека свършим тая работа по лесния начин. Ще ви кажа какво ще направим. Ще ни дадете...

— Шибай се, негро!

Кери беше точно толкова изненадана, колкото и Лео и дружките му. Чу тропот на крака по асфалта и се обрна навреме да види Брет да

се засилва и да се втурва към голямата изоставена къща в края на карето. Секунда по-късно Стефани и Хедър се юрнаха след него. Мобилният на Стефани се изпълзва от пръстите ѝ и издрънча на асфалта. Тя не спря да си го вземе. Тайлър се развила и хукна след тях. Ксавиър и Кери се зяпаха в течение на един удар на сърцето, а след това той я сграбчи за рамото и я повлече след себе си.

— Хайде!

— Хей! — извика Лео. — Какъв ме нарече, мамка ти смотана?

— О, Иисусе! — изхъхри Кери. — О, Боже мили...

— Абе какво ви става, хора? — викна Ксавиър след техните изнизиващи се приятели. — Задници такива, ще ни утрепят заради вас!

— Затваряй си човката и бягай! — отвърна Тайлър, без да си дава труд да погледне през рамо да види дали Кери е добре.

— Йо! — подвикна Лео. — Връщайте се тук! Хей, копелета гадни! На вас говоря!

Кери изпища, когато чу цветнокожите да се втурват след тях. Лео престана да ги призовава да се върнат. Преследвачите им напредваха в тишина, като изключим сумтене и пъшкане от време на време, и пляскането на подметките им по тротоара.

— Давай! — подкани Ксавиър и бутна Кери напред.

Той остана да се движи зад нея, поставяйки се между момичето и преследвачите им. Спра само колкото да се наведе и да вдигне телефона на Стефани.

Преследването продължи нататък по улицата — Брет водеше, следван от Стефани и Хедър, по петите им тичаше Тайлър, а Кери и Ксавиър зад нея затваряха колоната. Каишката на сандала на Хедър се скъса и обувката излетя от крака ѝ. Тя забави ход за момент и Тайлър се стрелна покрай нея, без да спира. Разплакана, Хедър изрита и другия си сандал и отново ускори, вече боса. Кери с ужас забеляза, че приятелката ѝ оставя кървави следи. Сигурно си беше порязала стъпалото на някое от разпилените по улицата парчета счупено стъкло. Кери не беше сигурна, че тя изобщо го осъзнава покрай потушаващите болката прилив на адреналин и инстинкт за самосъхранение.

Младежите претичаха покрай последните къщи-близнаци и влязоха в пустошта от нахвърлян боклук. Уличните лампи в този участък не работеха и мракът се сгъсти около тях. Кери чу нещо да

шумоли зад купчина натрошена зидария и почти изпища. Зад гърба им отгласите от преследването секнаха.

— Йо! — изрева Лео. — Я се върнете тука, мамка ви! Ако продължите нататък, значи наистина си търсите неприятностите!

Без да му обръщат внимание, приятелите се насочиха направо към изоставената къща. Тя надвисваща пред тях в мрака. Хедър се препъна и изостана, но Кери и Ксавиър ѝ помогнаха. Въпреки че преследвачите бяха спрели, шестимата бегълци не забавиха ход. Кери дишаше все по-накъсано и по-трескаво. Опита да се успокои като огледа приятелите си. Стефани мърмореше „Отче наш“. Лицето на Брет бе застинало в притеснена гримаса, стъпките му бяха пиянски и замаяни. Очите на Тейлър бяха ококорени и паникьосани, а по челото му блестяха капки пот.

Кери погледна през рамо и видя, че Лео и останалите от бандата му се навъртат около ръба на пустошта, като бавно пристъпват напред-назад. Той извика нещо, но групата бегълци вече беше твърде далеч, за да се чуе какво казва. Сигурно поредната заплаха. Кери се зачуди защо ли толкова бързо се бяха отказали да ги гонят.

Може би им стигаше да се заемат с изоставената им кола? Тя усети пристъп на съжаление. Горкият Тайлър — Дъстин щеше да откачи, когато разбере.

Ксавиър ги подканни да побързат, внимаваше да прескача най-гадните дупки и ги водеше около купчините отпадъци. На ръба на истерията, Брет си мърмореше нещо с тих глас.

— Вземи млъкни! — нареди му Ксавиър. — Заради твоя тъп задник загазихме в тази каша. Какво, по дяволите, си мислеше, тъпо копеле такова?

Вместо да му отговори, Брет изхлипа.

Ксавиър връчи на Стефани мобилния ѝ.

— Благодаря! — промърмори тя.

— Сега какво? — попита Тайлър, обръщайки се към Ксавиър.

— Там вътре — приятелят им кимна към изоставената къща. — Скриваме се вътре и викаме ченгетата!

— Но онези ще ни видят да влизаме! — прошепна Хедър.

— Не мисля — отвърна Ксавиър. — Виждаме ги там зад нас благодарение на уличните лампи. Но тук е тъмно. Забелязах го, докато

тичахме насам — в тази посока всичко тъне в пълен мрак. Пълен. Ще сме в безопасност поне докато сме бързи и тихи.

Стевани огледа къщата подозрително.

— Ами ако там живее някой?

— Я се вгледай внимателно! — възрази Ксавиър. — Кой ще живее в дупка като тази!

— Наркомани — започна да изброява Кери. — Бездомници. Плъхове.

Вместо да отговори, Ксавиър подмина приятелите си и се изкатери по продънените стъпала на верандата. Те простенаха под тежестта му, но го удържаха. Перилото се заклати, когато го хвана за опора и от него се посипаха малки люспи боя и ръжда.

Останалите го последваха. Кери изучаваше грубата тухлено-хоросанова външна стена. Тя беше покrita с болnav, белезникаво зеленикав мъх. Прозорците до един бяха преградени с петносани от влагата шперплатови плоскости. Колкото и странно да беше, за разлика от редицата къщи, тази изоставена сграда бе лишена от графити.

Когато всички се озоваха на верандата, Ксавиър проучи хилавата дървена врата. Тя беше изкривена и разлепена от водата, от нея се белеха няколко пласта боя и разкриваха дъга от болnavи цветове. Той намери бравата, стара топка, и я завъртя. Вратата се отвори с пронизително скърцане. По рамото и по косата му се посипаха мръсотия и люспи боя. Ксавиър отстъпи и бръсна боклуците.

— Exo? — от гърлото на Брет излезе само дрезгав шепот. — Има ли някой?

Не получи отговор.

Младежите надникнаха през прага, но вътрешността на къщата бе скрита в дълбока, потискаща тъмнина. Кери остана с впечатление, че ако протегне ръка, мракът ще се окаже материален, ще притежава силата да всмуче пръстите й като катран. Ксавиър разбути групичката и прекрачи във фоайето. Кери го последва. Стефани се поколеба за момент, преди да премине прага редом с Хедър, която куцаше и все още оставяше кървави следи след себе си. Брет се влачеше зад тях, следван от Тайлър, който с влизането си здравата тресна вратата. Звукът отекна неприятно. Останалите от групата раздразнено се заобръщаха към приятеля си. Тайлър сви оправдателно рамене.

— Трябва ни някаква светлина — прошепна Кери, извади запалката си и я щракна.

Пипалата на тъмнината сякаш се сбраха около пламъка. Тайлър отвори своята запалка и последва примера на приятелката си. Хедър, Ксавиър и Стефани отвориха мобилните си телефони, добавяйки към осветлението слабото, зелено сияние на екраните им.

Кери се завъртя в кръг, озарявайки със запалката си помещението, в което бяха попаднали. В бузата ѝ се отърка паяжина. Тя потрепери и я бръсна встрани. Стояха във влажно, мухлясало фойе. Коридор потъваше в мрака. Няколко затворени врати по протежението му водеха към други части на къщата. Жълтите тапети се белеха на големи парцали от опърпаните стени, а под тях се виждаше напукана гола мазилка, напръскана с черни петна мухъл. В дюшемето на пода зееха дупки, през които си бяха прогризали път плъхове и насекоми.

Нещо се защура в сенките — сух, шумолящ звук. Хедър потисна писъка си.

— Чуваш ли нещо? — обърна се към Тайлър Ксавиър, кимайки към вратата.

Тайлър се наведе по-плътно и се вслуша.

— Нищо. Запалката обаче ми изгаря пръстите до кокал, да знаеш.

Той освободи копчето и пламъчето изчезна. При все че другите запалки горяха и мобилните телефони светеха, в помещението внезапно стана по-тъмно.

— Може да са се махнали — предположи Брет. — Може да се отказали.

— А може — отвърна Тайлър, — да се ебават с колата на Дъстин, докато си седим тук. Да му еба майката!

Той посегна към дръжката на вратата.

— Какво правиш? — прошепна Кери.

— Надничам навън. Просто ще я отворя мъничко.

Той врътна топката. Дръжката не помръдна. Тайлър я разтърси, но тя си остана неподвижна. Твърда като камък.

Стефани се премести по-близо до Брет и надникна над рамото му, втренчил поглед в приятеля им.

— Какво има?

— Заяжда или нещо такова. Шибаното нещо не ще да се отвори!

Ксавиър изсумтя:

— Да не се е заключила като я бълсна?

— Че откъде да знам?

— Кротко, брато. Говори по-тихо. Не искаме негодниците да ни чуят!

— Заеби. Няма да стоя в тая дупка цяла нощ. Колата на шибания ми брат е това!

— Да се беше сетил за това по-рано!

Тайлър се врътна с лице към приятеля си. Заби пръст в гърдите на Ксавиър.

— Тая лайняна история не е по моя вина. Брет е човекът, дето ги нарече негра!

Ксавиър се вцепени. Стисна зъби. За момент на Кери ѝ се стори, че ще удари Тайлър, но след това се отпусна. Вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре! — прошепна. — Хубаво. Кротко. Все едно, не можем да избием тази врата, човече! Ако онези типове още са там, ще ни чуят. Най-добрият ни ход е да влезем в някоя от стаите, да намерим прозорци и да видим дали можем да надзъртаме през цепнатините между дъските. Може би ще успеем да отгатнем къде са преследвачите ни!

Тайлър кимна и прегърби рамене:

— Прав си.

Той тръгна напред и отвори първата врата от лявата си страна. Ръждивите панти изскърцаха, когато тя се врътна бавно, потъвайки в мрака. Кери пристъпи иззад Тайлър и вдигна запалката си над главата му, за да освети стаята отвъд.

— Побързай! — прошепна. — Запалката ми се загрява!

Тайлър се поколеба.

И в мига на колебанието му всичко се промени.

Случват се гадости.

Кери съзря надвиснал, обгърнат в тъмнина силует, застанал от другата страна на прага. Знаеше, че и Тайлър го е видял, понеже се вцепени целия. Не издаде нито звук. Момичето се опита да каже нещо, да предупреди останалите, но устата ѝ внезапно бе пресъхнала и езикът ѝ се бе превърнал в шкурка. Дъхът ѝ заседна в гърдите.

Човекът вътре в стаята бе невъзможно едър. Тя не можеше да различи чертите му, но главата му би трябвало практически да докосва тавана. Раменете му бяха широки, а гръденят му кош — с размерите на варел. В ръката си непознатият държеше нещо. Приличаше на гигантски чук.

Тайлър изстена.

Движението бе бързо като светкавица.

Когато Кери беше на дванайсет годинки, по-големият ѝ брат успя да се докопа до няколко пръчки М-80. Бяха дълги колкото длантата ѝ и сърцето ѝ се свиваше от притеснение, когато ги държеше. Брат ѝ и колежанските му дружки набутаха експлозива дълбоко в една диня — просто за да видят какво ще се случи. Когато запалиха фитила, тресна титанична гръмотевица, последвана от обилен дъжд от семена, розова пулпа и кора.

Същото се случи с главата на Тайлър. Само дето не бяха семки и кора, а кости, коса и мозък. Топла влага плисна Кери през лицето и се просмука в ризата и сутиена ѝ. Усети я чак в гърлото си. Усети я да се стича по главата ѝ и вътре в ушите. Нещо топло, меко и *плътно* цопна върху устните ѝ и се хълзна надолу. Момичето се задави и изтърва запалката си.

Тайлър остана прав за момент — просто се олюляваше. После рухна на пода с глуcho тупване.

Кери зина да изпиши, но Брет я изпревари.

Зловещият гигант се метна към тях.

[1] Игра на думи, която реално няма добър аналог на български: *To get crabs* (англ.) означава както „да хапнеш раци“, така и „да пипнеш срамни въшки“. Употребата на двусмисления израз е редовна закачка на известни с хубавата си морска кухня градове (като Филаделфия). Най-близкият аналог са бубите (копринени и срамни съответно), но отглеждането на копринени буби далеч не е толкова разпространено занимание. Всички бележки под линия са на преводача. — Б.изд. ↑

[2] Тройно А — членство в Асоциацията на американските автомобилисти. ↑

2.

— Да му се не види лайнарщината — промърмори Лео, — не отивам по-навътре!

Маркъс и останалите го наблюдаваха притеснено. Бяха се спрели на ръба на осветената от лампите зона, на около петдесет ярда от изоставената къща в края на карето. Над луната се бяха настанили няколко облака и сега парцелът бе тъмен като в рог.

— И просто ще ги оставиш да им се размине? — поинтересува се Джамал. — Нали чу как ни нарече онзи?

Лео кимна:

— Чух. Но виж фактите, Джамал. Шест бели хлапета. Съдейки по дрехите им и всичко останало, бих рекъл, че идват от предградията. Влизат в града, губят се, чупи им се колата баш в нашия квартал — и след това се появяваме *nie*. Сигурно са омацали гащите от страх!

— Вярно си е — съгласи се Маркъс. — Сигурно са си помислили, че ще им пробутваме дрога или нещо подобно. Като нищо си седят вкъщи, зяпат „Жицата“ и подобни повръщни, и си мислят, че всички в гетото са дилъри.

— Гадна работа — отвърна и Крис. Той беше най-малкият в групата и взимаше пример от всички тях. Особено от Лео и Маркъс. В търсене на одобрението им, винаги се съгласяваше с всичко, което решаха. — Та какво ще правим сега?

Лео се поспря, за да обмисли какви варианти им се разкриваха. Взря се в къщата и в обграждация я мрак. Вечерта беше хубава. Бяха ходили на парти, бяха срецинали там момичета, прекараха си добре. Светът се въртеше, както си се полага. Когато се натъкнаха на повредения бус, просто си вървяха към къщи, шегуваха се един с друг и се смееха. Веднага разбраха, че тийнейджърите в колата имат нужда от помощ. Не им беше мястото тук. Бяха външни лица. Лесна плячка. През деня този квартал беше кофти, но нощем... нощем си беше истинска джунгла. Нощем по улиците скитаха чудовища.

А в мрака се криеха дори и по-лоши твари.

По улицата обикаляха курви на крек, хероин и мет, готови да отворят разядените си от болести усти и други отвори срещу десет или двайсет кинта — достатъчно да си вземат следващата доза. Дилърите на дрога контролираха всичко — уличните ъгли, къщите, жилищните блокове и онова, което се намираше помежду им. В къщите имаше плъхове, мухъл, хлебарки и всякакви други опасности за здравето. Счупена канална тръба изливаше лайна и пикня на сред улицата, но водопроводната компания не правеше нищо по въпроса. Ченгетата не слизаха насам, освен ако не им се случваше да минават през района на път за сигнал отнякъде другаде. Тук не пристъпваха нито линейки, нито пожарниари. „Да служа и защитавам“ не значеше кой знае какво в тази част на града.

Преди две години една дебела жена, прекалено затлъстяла, за да излезе от къщата си, бе получила сърдечен удар пред телевизора, както си гледала „Съдия Джуди“. Семейството й повикало 911. Два пъти. После и на следващия ден. И на по-следващия. Минала седмица, преди да дойде „Бърза помощ“. По това време мъртвата жена била започната вече да отслабва.

Просто поредният ден в рая.

Преди година дванайсетгодишно момиче с церебрална парализа беше умряло на няма и няколко врати по-нататък от мястото, където в момента стояха момчетата. Дни наред малката бе лежала във влажната, задушна стая, върху покрития с изпражнения и урина гол матрак, и бе молила за вода. Семейството й си бе затваряло ушите за писъците. Недохраненото и дехидратирано момиче бе покрито с налазени от червеи рани от залежаване и мускулите й бяха започнали да атрофират. Когато най-накрая я откриха, малката тежеше по-малко от четирийсет паунда^[1]. Очертанията на тялото й бяха отпечатани в матрака. Социалните бяха имали възможност да й помогнат — но социалните работници никога не слизаха в тази част на града.

Никой не идваше насам.

А страховитата къща в края на улицата беше много гладна.

Погледът на Лео отново се върна към нея. Не искаше да гледа към постройката, но ужасната й привлекателност бе магнетична. Трябаше да я погледне. Потрепери и се помоли останалите да не забележат. Не искаше да разберат, че е уплашен — макар че знаеше прекрасно, че и тях също ги е шубе.

Всички се бояха от къщата в края на карето. По-безопасно бе да оставиш децата си да играят на средата на магистрала, отколкото там. Хората, които влизаха в тази къща, повече не излизаха оттам.

Понякога ги чуваха — едва доловими, приглушени писъци, които секваха рязко. Но никога повече не ги виждаха.

Всеки квартал — дори техния — си има къща с духове.

Лео поклати глава. Защо, да му се не види, тези бели хлапета трябваше да реагират по такъв начин? С момчетата просто се забавляваха с тях. Тъкмо се канеше да каже: „Добре, хайде да свършим работата по лесния и прост начин. Вие ще ни кихнете двайсет кинта, а ние ще ви ремонтираме колата.“ И определено можеха да го направят. Ейнджъл Монтоя държеше гараж на две пресечки оттук, а Ейнджъл харесваше Лео и групата му. Оставяше ги да се мотаят в гаража понякога и им даваше безплатни безалкохолни от прашната машина в дъното. Стига да го бяха помолили, той щеше да поправи колата. Но преди Лео да довърши изречението, хлапето с очилата бе креснало: „Майната ти, негро!“ и шестимата бяха избягали. Реакцията им първоначално сащиса Лео. Не за първи път бял го наричаше по този начин, но той не го очакваше тази вечер — не и при тези обстоятелства. Беше се почувстввал ядосан и наранен, и му отне секунда да се съзвземе от шока. След това се беше развикал подире им, опитвайки се да ги предупреди да не отиват по-нататък, да не се втурват в мрака в края на улицата, да не се размотават близо до къщата. Не знаеше дали са го чули или не. Те продължиха да бягат. Да му се не види, та едното момиче си изтърваobilния и го оставил, както си беше на пътя. Неин приятел го вдигна, но мацката явно не се шашкаше чак толкова за телефона. Никой от групата дори не погледна през рамо. Впоследствие, опитвайки се да надникне през техните очи, Лео прецени, че не би могъл да ги обвинява, ако бяха чули предупрежденията му и просто ги бяха пренебрегнали.

Вероятно не трябваше да ги нарича „копелета“. Не беше най-добрият начин да си спечели приятели и да повлияе на хората, като се замислиш. От няколко пресечки разстояние отекнаха далечни изстрели. Нито Лео, нито другите от групата си дадоха труд да залегнат. Бяха свикнали с подобни събития. Звукът им бе привичен като рева на колите или сирените, или гъльбите и всички останали

градски звуци. По-големият брат на Лео обичаше да казва, че звукът от изстрелите му помагал да се приспива нощем.

Сега брат му беше под катанец в Кресон, прибран на топло за двайсет годинки по някакви идиотски обвинения. Лео се питаше какви ли звуци го приспиват нощем в пандиза.

— Какво ще правим сега? — попита отново Крис. — Ще си тръгнем и ще се преструваме, че изобщо не сме ги виждали ли?

— Харесва ми, както го казваш — обади се Джамал. — По-добре да си гледаме нашата си работа. По-безопасно е, най-малкото. Нали се сещате кво имам предвид?

Лео огледа приятелите си и се взроя в лицата им. След това отново насочи вниманието си към къщата.

— Ще ви кажа какво ще направим. Ще извикаме ченговете!

Маркъс се разсмя:

— Синьодрешковците няма да си мръднат пръста. И на Националната гвардия да се обадиш, същата работа.

— Сигурно си прав — съгласи се Лео. — Но не е хубаво да ги оставяме да влязат вътре. Всички знаете историите за това място. Никой от вас ли няма чувството, че трябва да идем да ги спасим?

Маркъс се втренчи в земята. Джамал и Крис се спогледаха. Останалите се зазяпаха встриани.

— На никой не му се играе на герои? — подигра им се Лео. — На никой не му се ще да нахлуе там с трещящи оръжия?

Никой не му отговори.

Отекна нова серия изстрели. Загъхна. Сънен, лаконичен вой на полицейска сирена поде някъде отдалеч.

— Е — каза Лео след кратка пауза, — няма нищо. На мен също не ми се ще. Не и в онази къща.

Той се обърна и се втренчи отново във въпросната сграда.

— Не и там.

[1] Четирийсет паунда е малко над 18 кг. ↑

3.

Сащисващият гигант изскочи във фоайето, а Кери и Ксавиър отстъпиха назад, като почти събориха Стефани, Брет и Хедър. Парчета от косата, скалпа и кръвта на Тайлър се стичаха от оръжието, което убиецът стискаше във възлестите си ръце — грубовато откъртено парче гранит с размера на диня. Камъкът бе прикрепен към парче желязна тръба. Двете заедно образуваха груб, но ефективен боен чук. Потресена, Кери се почуди как е възможно да се вдигне подобно нещо, да не говорим да го завъртиш. След това погледът ѝ се върна на нападателя им и всичките ѝ въпроси се изпариха.

Гигантът се изправи в пълния си ръст, вдигна чука, замахна с него пред себе си и изрева — дали от гняв или от смях, Кери не успя да проумее. Вероятно и от двете. Издигаше се значително над седемте фута^[1]. Гърдите, раменете и краката му бяха подплатени с дебел пласт мускули. Кожата му бе с цвета на проволоне^[2] и покрита с големи кафяви брадавици и гноясали рани. От отворената му уста капеше кървава слюнка и се стичаше около венци, отдръпнали се назад от почернелите му, изпочупени зъби. Гигантът дишаше хриптящо и накъсано. Главата му беше плешива и деформирана. Взираше се злобно в младежите, а очите му бяха почти идеално обли, не овални. Зениците му бяха черни. Беше практически гол, облечен само в черни торби за боклук, придържани заедно от олюпено тиксо. Торбите шумоляха при всяко движение. Пенисът му — голям като всичко останало по него — подскачаше и се люлееше, щръкнал между найлоновите парчета. От тази гледка на Кери ѝ се догади. Нападателят не беше обрязан и кожичката изглеждаше възпалена. От разложениия член на пода капеше гной. Но най-ужасна от всичко беше смрадта. Беше отвратителна — вкиснало мляко, смесено с изпражнения и пот. Носът на Кери пламна.

Всичко това се отпечатала в съзнанието ѝ буквално за секунда, но това бе най-дългият миг в нейния живот. Времето сякаш бе спряло.

След това се юрна в галоп.

Грамаданът я шамароса с опакото на ръката си и Кери загуби равновесие. Бълсна се в отсрещната стена и се съмъкна на пода. Плю кръв и мерна с поглед изтърваната си запалка. Без да се замисля, посегна и я грабна. Лудият се разсмя. Кери се помъчи да се изправи на крака, но се подхълзна в разливащата се локва от кръвта на Тайлър.

Нападателят им се разсмя отново. С другата си ръка завъртя чука. Кери гледаше и се присви, когато Ксавиър се изплъзна под удара, спасявайки се на косьм от размазване на гръденния кош.

Петимата младежи се разпръснаха. Хедър с писъци се втурна към края на коридора и отвори една от вратите, през която изчезна. Единствени следи от преминаването ѝ останаха кървавите стъпки, които се отпечатваха подире ѝ. Ксавиър извика след Хедър, но тя или не го чу, или не посмя да се обърне. Възползвайки се от това, че непознатият се занимаваше с Брет и Стефани, Ксавиър се приведе над Кери и ѝ подаде ръка. Тя се улови за него и се изправи на крака. Втурнаха се по коридора в сляпа паника, забравили за Стефани и Брет. Забравили за Тайлър. Забравили дори един за друг. Единствената мисъл, горяща в мозъците им, бе свързана с оцеляването.

Последваха алената следа на Хедър през отворената врата. Кери метна поглед през рамо и видя какво се случваше със Стефани, но краката ѝ продължиха да се движат.

Писъците на приятелите им загълхнаха зад тях.

— Отвори се, мамка ти!

Хлипайки, Стефани дращеше по входната врата в опит да се измъкне отново навън. Бълскаше по заключената преграда с юмруци. Сълзи се стичаха по изцапаните ѝ с размазана спирала бузи. Бърбореше несвързано — смесени молитви и молби родителите ѝ да дойдат да я вземат.

Брет я задърпа за ръката:

— Стеф, хайде!

Тя го бълсна встриани.

Масивна сянка надвисна и над двама им и чукът изсвистя през въздуха. Цапардоса свития юмрук на Стефани с болезнено изхрущяване. Изпод каменното парче пръснаха кръв и плът. Момичето наддаде вой, втренчена в размазаното парче мястото на китката ѝ. Нападателят отметна чука назад за нов удар и жертвата му се залюля безпомощно. Кръв бликаше от смазания ѝ крайник. Брет

пристъпи да ѝ помогне, но преди да успее, гигантът завъртя отново чука си. Този път ударът размаза главата на Стефани.

Брет замръзна, безпомощен, с враснали в пода крака. Всички инстинкти за бягство го бяха напуснали. Взираше се в тялото на приятелката си, опитвайки се да проумее онова, което вижда. Сложете го зад шахматна дъска и всичко беше кристално ясно. Дайте му задача по тригонометрия и ще я реши. Тези неща имаха смисъл за него. Имаха логика и ред. Правила.

Тук обаче нямаше логика. Нито ред. Нямаше правила, които да може да види и разбере. Вместо това имаше някакво чудовище (понеже това не можеше да е мъж — не, умът му не желаеше да приеме, че това *нещо* е с човешки произход). То беше убило Тайлър. И сега беше...

Брет изпиця.

Нещо не беше наред с лицето на Стефани. Забеляза го, когато тя се съмъкна на пода. Чертите ѝ бяха събрани една в друга. Очите ѝ, носът и устата — всички бяха твърде сближени. Устните ѝ — същите, които Брет бе целувал само преди час — бяха сплескани почти отвъд точката на разпознаване. Главата ѝ вече не беше обла. Вместо това приличаше на спихната топка за баскетбол. Върхът ѝ зееше спукан, а вътре в тази червена дупка имаше нещо, наподобяващо гънките на желирана лазания.

„Мозъкът ѝ! — помисли си Брет. — О, Исусе, това е мозъкът ѝ!“

Направи гримаса заради надигащата се в гърлото му жълчка. Пареше. Погледна нагоре към убиеца.

Гигантът се засмя за трети път — дрезгаво и тътнещо.

В този миг Брет се улови за онова, с което боравеше най-добре — логиката. Това тук не беше нищо повече от пъзел. Видеоигра от реалния живот. За да оцелее, се нуждаеше само да преодолее поставяните му задачи. Докато зловещият нападател вдигаше кървавото си оръжие, Брет прерови възможните вероятности. След това направи последното нещо, което се надяваше чудовището да очаква от него — втурна се покрай него и се метна в стаята, от която бе излязло то.

Тварта изрева, очевидно вбесена.

Въпреки че плачеше, Брет не успя да сдържи усмивката си.

„Не беше подготвен за това, нали, копеле?“

Затича се напреко през стаята. Пред него имаше още една врата. Тя водеше навътре в къщата. Брет се стрелна през нея без колебание и се хвърли навътре в мрака, без да се замисля накъде води той.

Стъпките на преследвача тътнеха зад гърба му, разтърсвайки дървения под.

Някъде отвъд стената, вероятно в друга стая, Кери се разпища с пресекващ и треперлив глас.

Брет знаеше точно как се чувства тя.

[1] Седем фути — приблизително 213 см. ↑

[2] Проволоне — меко (и леко лигаво) много бяло италианско сирене. ↑

4.

Светът на Кери се разпадаше пред очите ѝ. Тайлър беше мъртъв. Стефани беше мъртва.

Случват се гадости...

Стефани бе играла ролята на най-добрата ѝ приятелка още от детската градина. От първи до седми клас посещаваха едни и същи часове в католическото училище „Сейнт Мери“, след това и двете бяха преминали в държавното училище. Бяха се събирали да учат заедно. Бяха израсли заедно.

Дъхът на Кери заседна в гърлото ѝ, а Ксавиър я подканваше да бърза през мрака. Макар че зрението им се бе приспособило, единственият им източник на светлина беше мобилният телефон на Ксавиър, който той държеше отворен. Ръцете на Кери трепереха твърде силно, за да крепи запалката си. Чуваше носът на приятеля си да свирка при вдишване. Опита се да заговори, да му каже да забави ход, да го пита дали се е обадил на 911, но не успя да изкара и звук. Кери се потътри още няколко крачки напред и спря. Внезапно ѝ се зави свят. Зад очите ѝ се трупаše напрежение.

Затвори ги с надеждата болката да намалее.

Може би Стеф не беше мъртва. Може би беше все още жива. В крайна сметка, нали те с Ксавиър бяха избягали. Може би онова, което смяташе, че е видяла, в крайна сметка не се бе случило наистина.

Кери чу звука отново. Този ужасен звук, който чукът издава, когато...

Тайлър и Стеф...

Стеф и Тайлър...

Те и двамата със сигурност бяха мъртви. А тя не бе сторила нищо да им помогне. Вместо това беше избягала. Как беше възможно?

Тайлър беше отнел девствеността на Кери. Стеф беше онази, която изслуша подробностите след това, точно както и Кери бе предложила рамо няколко години по-рано, когато приятелката ѝ загуби

своята девственост при далеч по-малко приятни обстоятелства. Стеф ѝ беше сестра във всички възможни отношения и сега беше мъртва.

Тайлър не ѝ беше просто интимен приятел. Беше целия ѝ свят. Вярно, напоследък отношенията им се бяха влошили. Доста се караха. Беше ѝ писнalo от незрелостта му, започна да си мисли да го зареже. Но всички тези спорове и раздразнението — те бяха просто доказателство колко много се обичат всъщност. Човек не се кара с някой, за когото не му пuka. А сега Тайлър го нямаше. Беше мъртъв. Лежеше на пода в предната част на къщата, изстиваше и се съсираваше, а кръвта му се смесваше с тази на Стеф.

Напрежението в главата ѝ достигна точката на кипене. Кери отвори очи и изпища. Писъкът ѝ бе дълбок, суров и раздиращ гърлото, и сякаш продължаваше цяла вечност...

... докато Ксавиър не лепна длан върху устата ѝ и не я притисна силно.

— Спри! — прошепна. — Просто спри!

Кери се загърчи в хватката му и той я стисна по-силно. Тя усети сопола си да се стича между пръстите му. Опита се да заговори, да му каже, че трябва да се върнат за Тайлър и за Стеф, но той се взираше в очите ѝ и поклати глава, без да мигне нито веднъж.

— Знам. Знам. И аз го чувствам. Но трябва да продължим напред. Трябва да намерим Хедър и Брет, и след това да се махнем оттук. Ако продължиш да пишиш, онази шибана *твар* ще ни намери първи. Сега спри. Ясно?

Дългопръстата, почти женствена длан на Ксавиър остана върху устата на момичето, но натискът намаля. Очите му блестяха на бледата светлина на отворения мобилен телефон.

Кери примигна.

Ксавиър си дръпна дланта и тя изхлипа. Той притисна пръст към устните ѝ, смълчавайки я отново.

— Не. Не тук. Не сега. Трябва да се махнем оттук!

След малко Кери кимна. Ксавиър дръпна пръста си. Тя почти веднага съжали за това. Докосването му — колкото и мъничка частица човешки контакт да беше — бе успокоително. Сега паниката и мъката заплашваха да я обладаят отново. Когато заговори, гласът ѝ бе едва доловим шепот:

— Обади ли се за помощ?

— Не успях да хвана чертички тук. В стара къща като тази? Сигурно има азбест в стените или някаква друга гадост.

Кери се намръщи. Азбестът можеше ли да блокира покритието на мобилните услуги? Нямаше представа.

— Сега какво? — попита тя.

— Ще постоим минутка да се ослушаме. Мисля, че то тръгна след Брет и Стефани.

— Стеф... спипа я.

— Откъде знаеш?

— Видях го, докато бягахме. То... онази твар ѝ смаза главата с чука.

— Ами Брет?

— Не знам.

— Мамка му — Ксавиър си пое дълбоко дъх и спря за момент.

— Трябва да намерим Хедър. И да намерим изход оттук.

— Ами Брет? И не можем просто да изоставим тук телата на Тайлър и Стефани!

— Няма да сме им от особена полза, ако умрем!

Ксавиър даде на Кери знак да го последва и изпълзя зад стар диван, който бе покрит с прашен, мухлясал брезент. Кери изпълзя вътре зад него. Седяха си, сгушени в мрака, и чакаха. Не чуваха нито звук, като изключим собственото си дишане. момичето огледа стаята, опитвайки се да определи къде се намират. Не видя нищо съществено. Мракът бе твърде плътен. Може би едно време помещението бе служило за дневна, но сега беше същинско сметище. Самата атмосфера сякаш бе изпълнена със същото отчаяние, което бе усетила на влизане. По мръсния дървен под лежеше разпилян боклук — празни кутии, счупени бутилки, строшени шишенца от лекарства, спихнат кондом. Кери се зачуди какво ли е станало с хората, оставили боклука тук. Дали са били пречукани като Тайлър и Стеф? В допълнение към дивана, зад който се криеха, в стаята имаше и още няколко потрошени предмета от обзвеждането. Тя различаваше формите им, клекнали под брезенти в сумрака. Над нея накриво висеше пукнато, петносано огледало. Гвоздеят, на който беше окачено, полека-лека се измъкваше от мазилката. Кери прецени, че са имали късмет, че преминаването им през стаята не го е съборило на пода, съобщавайки на преследвача им тяхното местонахождение.

Тя извади запалката си и я щракна. Малкото пламъче не помогна особено за разсейването на мрака, но я накара да се почувства по-добре.

На пода имаше няколко кървави следи, но количеството им вече намаляваше. Кери предположи, че раната на Хедър най-сетне е започнала да се съсира.

Ксавиър вдигна телефона към лицето си и присви очи срещу екрана. Кери се взираше в него с надеждата да види някакъв положителен знак. Вместо това приятелят й просто се намръщи и поклати глава.

Кери отново вдигна глава и мерна отражението си в пукнатото огледало. Сините й очи бяха почти идеално кръгли и луничките по лицето й изпъкваха на бледото сияние на телефона и на пламъчето на запалката като черни пръски боя. Под очите й имаше тъмни кръгове, каквито не бяха съществували само преди час.

Ксавиър свали телефона. След това сграбчи Кери за лакътя и я насили да се раздвижи, насочвайки се към другата врата на отсрещната страна на стаята. Тя прибра отново запалката в джоба си. Пълзяха на четири крака и Кери простена, когато дълга дървена треска се забоде в дланта й. Извади я със зъби и я изплю встрани. От раничката потече малка капка кръв. Момичето сведе поглед към пода и видя там друга капка от кръвта си. Както я зяпаше, тя изчезна, все едно че дъските на дюшемето я бяха изпили.

„Може би затова не виждаме толкова следи от Хедър — помисли си тя. — Къщата ги погълъща една след друга!“

Стигнаха до отворената врата и Ксавиър се наведе напред и надникна зад ъгъла. След това кимна, давайки знак, че всичко е чисто. Пропълзяха през прага и в друг коридор. Високо над тях от тавана висеше орнаментирана лампа, покрита с паяжини. Подът беше покрит с износен, петносан килим с цвета на боб лима^[1]. Тесният коридор бе обрамчен от няколко затворени врати. Кери поклати глава, опитвайки се да се ориентира в плана на къщата.

Ксавиър сигурно беше не по-малко озадачен от нея. Каза:

— Тук сме досущ като в смахнат лабиринт. Не мога да си представя разпределението на стаите.

— Е, знаем поне какво има назад през тази стая — посочи Кери.

— Аха, но не знаем какво има пред нас. Или къде е Хедър.

— Тя ще се оправи. Ще я намерим.

— Надявам се — каза Ксавиър. — Не знам какво...

Гласът му загъхна, задавен от емоциите. Кери го усети как потреперва до нея. Докосна рамото му.

— Всичко ще е наред — прошепна.

Той погледна нагоре към тавана и се намръщи. Момичето проследи погледа му. Отгоре висеше груб наниз електрически жици и голи крушки. Не изглеждаха като да са част от къщата. Според Кери имаха такъв вид, все едно са били добавени на по-късен етап.

— Странно — промърмори Ксавиър.

Тя кимна.

Той се изправи и й помогна да си стъпи на краката. Пристъпвайки предпазливо, опитаха първата врата. Тя се отвори с лекота, разкривайки намиращата се отвъд тухлена стена.

Ксавиър изсумтя.

— Какво, по дяволите, е туй чудо?

Кери го потупа по рамото.

— Смяташ ли, че Хедър е минала оттук?

— През стената ли?

— Не. По този коридори.

Ксавиър сви рамене.

— Ами сигурно. Не виждам други стъпки обаче.

— Може би кракът ѝ е спрял да кърви.

Той се обърна отново към тухлите и положи длан на тях. Кери също ги проучи. Мазилката беше напукана и покрита с мъх и мухъл, но стената все още стоеше здрава.

— Не можем просто да останем тук — каза тя. — Тази твар може да дойде след нас във всеки момент.

Кимайки в съгласие, Ксавиър тръгна напред. Дъските на пода изпукаха леко под крачките им. Двамата спряха, изчаквайки да видят дали звукът е привлякъл внимание. Къщата си остана тиха. Кери извади запалката си и отново я щракна. Около пламъчето се завихри прах. По пътя си нататък двамата спряха пред следващата врата, на отсрещната страна на коридора, и се вслушаха. Не чуха нито звук отвътре и я отвориха.

Кери притисна длан към устата си и я захапа, опитвайки се да не изпиши.

Отвъд вратата имаше малка стая, лишена от всякакви мебели, като изключим стар, ръждив радиатор, облегнат на едната стена...

... и обсипалите пода разнообразни кости.

Нямаше съмнение, че са човешки останки. Издаваха ги лесно двата и половина човешки черепа. Другите кости бяха твърде големи да принадлежат на животно — поне на животно, което би могло да бъде намерено в гетото на Филаделфия. На пръста на една от ръцете все още имаше сватбена халка. Пламъчето от запалката се отрази в нея.

— Исусе! — Ксавиър се обърна към Кери. Очите му бяха ококорени и влажни. — Исусе Христе, Кери! На какво, да му се не види, се натъкнахме тук? Какво е това?

Писъкът, който тя потискаше, прерасна в кикот. Звукът я стресна, но не можеше да се сдържи.

— Точно както ти каза, Ксавиър. Случват се гадости!

След това смехът изближна. Ксавиър ѝ изсъска да си затваря устата и Кери позна по изражението му, че го е уплашила. Е, тя плашеше и самата себе си. Но въпреки това смехът ѝ се изплъзна и рикошира в стените.

Не спря, докато друга врата на отсрешната страна на коридора не се отвори с тръсък и върху тях не скочи някой.

[1] *Phaseolus lunatus* — лима, едногодишно растение от семейство бобови, с белезникави зърна. ↑

5.

Пери Уоткинс надникна през замацания си прозорец и поклати глава. Зад него съпругата му, Лауанда, изцъка с език и повтори огледално поклащането.

— Каква, по дяволите, е тази гюрултия? — попита неуверено. — Чух викове. Онез дилъри пак ли се бият за ъгъла?

Пери поклати по-силно глава, вдигна празна кутийка от бира и изплю в нея тънста храчка. Сърцето му туптеше забързано, а коленете му бяха омекнали и гумени. Къщата в края на квартала винаги оказваше такъв ефект върху него, още откакто бе малко момче. И все още го разтърсваше целия. Особено когато някой влизаше вътре.

— Проклети глупаци. Ето това става. Гадни проклети глупаци!

— Кой?

— Някакви бели хлапета. Като гледам, май колата им се е строшила. Лео и онези лигльовци, дето се мотае с тях... ами, опитаха се да им помогнат, но белите хлапета избягаха.

Лауанда замълча за момент.

— Накъде побягнаха?

Пери понижи глас:

— Познай.

— О, Боже! — жена му се ококори. — Никой не приближава тази сграда. Не и ако му се живее. Всички наоколо знаят, че къщата е обладана от духове!

— Всички *наоколо* — подчерта Пери. — Но проклет да съм, ако тези хлапета бяха от района.

— Хайде, миличък — Лауанда подръпна нервно ризата му. — Махни се от прозореца. Някой може да те види!

Пери устоя на желанието да отстъпи.

— Кой ще ме види? Призраките в къщата ли? Те са заети в момента. Имат си... компания.

— Знаеш какво се случва, когато по тия места хората не си гледат своята работа!

— Какво? Да не смяташ, че ги е грижа за старец, който наднича през прозореца си? Че ще влязат през мазето ни? Ще ме хванат, докато седя на тоалетната чиния? Пълни глупости, Лауанда! Няма нищо свръхестествено в тази къща! Просто е пълна с луди, навъдени в кръвосмешение наркомани!

— И откога си спрял да вярваш в историите за онова място? След изчезването на всичките хора, влезли вътре?

— Не казвам, че не вярвам. Разбира се, че къщата е опасна. Страховита. Но не става дума за чудовища. Каквите и да са обитателите ѝ, те не беспокоят никого, докато хората не вземат да си пъхат носовете вътре. Просто — като навсякъде другаде в този квартал — най-добрият начин да стоиш насторани от неприятностите е да не се забъркваш в тях. Та, докато си мируваме и не ги беспокоим, всичко ще е наред. Знаеш как е в квартала. Трябва да си пазиш гърба и да се грижиш за своите си лайна. Ако не го правиш, рано или късно улицата ще те гепи.

Пери дръпна завеската и отново надникна навън. Забеляза, че неколцина от съседите им също надзъртат през прозорците си — притеснени и объркани също като тях двамата.

И също толкова виновни в бездействие, колкото и той самият.

Но какво точно се очакваше да предприемат? Да нахлутят в онази ми ти къща с факли и вили? Бяха пробвали и кварталът плати за това с кръв. Да се обадят в полицията и на пожарната? Това също бе изпробвано преди време — с дори по-лоши резултати. Да вдигнат демонстрация пред общината и да настояват да се предприеме нещо? Дявол го взел, че общината беше част от проблема. Те знаеха всичко за къщата. Просто не им пукаше. Нямаше да им е от полза нещо от този род да изплува в пресата. Не и с кървавата си история — не и с поредицата убийства и изчезвания. Не, общинарите бяха доволни да замитат всичко под килима, точно както правеха и с всички останали проблеми, възникващи тук.

— Да, ама ако нещо такова се случваше в предградията — промърмори Пери под нос, — чудесно знаеш, че щяха да сторят нещо по въпроса!

— Какви ги дрънкаш?

— Нищо особено. Лео и онези момчета се връщат насам. Сигурно ще крадат колата.

— Ти винаги мислиш най-лошото за хората!

— Може и така да е, ама бива ли да ме виниш? Лео беше добро хлапе навремето, но вече не наминаше на насам. Сигурно се е забъркал с наркотики. Знаеш какво се случва с всичките деца в квартала в крайна сметка. Изгниват. Или умират. Все едно това място ги отравя до едно!

— Невинаги — каза съпругата му, макар че кимна в колебливо съгласие. — Какво правят сега?

— Струва ми се, че... По дяволите, не! Идват към къщата ни! Какво, по дяволите, ще искат? Няма да се забърквам в тези лайна!

Сякаш по даден знак, ясно се разнесе звукът от стъпки, изкачващи стъпалата към верандата им, последвани от нечие чукане по вратата им. Тътнеше така, сякаш онзи отвън бълска с юмрук. Вратата издрънча в рамката си и верижката на ключалката горе издрънча.

Все още мърморейки, Пери се надигна от стола си. Лауанда сграбчи ръката му.

— Не отваряй, Пери!

Той се освободи.

— Ако не го сторя, ще избият проклетата врата! Ти стой тук!

Ударите се учестиха — гръмотевични трясъци, които сякаш разтърсваха цялата къща.

— Задръж малко псетата де! Ида, ида!

В ъгъла, до вратата, имаше закачалка и малко бюро с вдигащ се капак. Пери отвори чекмеджето на бюрото и извади оттам револвер, стар почти колкото него самия. Не се налагаше да проверява дали оръжието е заредено. Никога не вадеше патроните от него. Пъхна го в колана си и пристъпи към вратата. Пистолетът прилепваше удобно към кръста му.

Пери отвори вратата и видя Лео с вдигнат юмрук, готов да почука отново. Зад него стояха Джамал, Крис, Маркъс, едно хлапе, което наричаха Дуки (Пери не му знаеше истинското име) и още няколко младежи, които старецът не познаваше.

— Г-н Уоткинс — поздрави Лео, — спите ли?

— Да ти приличам на заспал, момко? Защо бълскаш по вратата ми по това време на нощта? — Пери присви подозрително очи. — Да не си надрусан?

— Не, не сме се друсили, мамка му! Познавате ме достатъчно добре, г-н Уоткинс!

— Може би — призна Пери, — но напоследък човек никога не знае. Помислих си, че може да идвате тук сичките да ме оберете или нещо подобно.

Лео се намръщи, искрено обиден:

— Сега пък откъде измислихте подобно нещо?

— Какво стана с онез, белите хлапета? Сплашихте ли ги?

— Нищо не сме им направили — възклика Джамал, но се смълча отново, щом приятелят му го стрелна с поглед.

— Е, постреснахме ги малко — призна Лео, обръщайки се отново към домакина си. — Но нямахме нищо лошо наум. Просто се забавлявахме, сещаш се. Щяхме даже да им помогнем с колата.

Пери се намръщи:

— Да им помогнете ли? Че вие не сте механици!

— Не, не съм. Но Ейнджъл е. Мислехме си да...

— Онзи, дето върти гаража ли?

— Аха. Преценихме, че онези ми ти хлапета имат пари, нали?

Така де, носеха хубави парцалки и беше твърде очебийно, че не са от района. Щяхме да ги заведем при Ейнджъл да го накараме да поправи колата и след това да вземем комисиона — сещаш се, правото на намерилия и таквиз ми ти работи.

Пери отметна глава и се разсмя.

— Правото на намерилия ли? Хлапе, това да не ти е шибаното Тройно А!

Лео не обръна внимание на подигравката.

— Може ли да ползвам телефона Ви, г-н Уоткинс?

— За какво?

— Ще викна полиция. Ще им кажа за тези хлапета.

— Нямате ли си мобилни?

Младежите свиха рамене и поклатиха глави.

— Не — отвърна Крис. — Не можем да си ги позволим.

— Е, и аз също си нямам телефон — изльга Пери. — Проклетата телефонна компания го изключи преди две седмици. Каза, че...

Той замълча, когато Лауанда се примъкна иззад него и нежно го издърпа от вратата.

— Момчета, вие влезте вътре. Но не с обувките. Събуйте се отвън. Не ви ща да ми мъкнете мръсотия тук. Тъкмо съм чистила тая заран.

Усмихнат, Лео пристъпи в къщата и стори както му бе заръчано. Големият пръст на левия му крак стърчеше през дупка в чорапа. Едно по едно и останалите хлапета го последваха вътре и си свалиха обувките.

Пери простена.

— О, за Бога, Лауанда...

Тя го усмири с твърд поглед.

— Лео и приятелите му искат да се забъркат и да постъпят както е редно. Това определено е нещо, по-голямо от всичко, на което хората са склонни в последно време. Ако искат да ползват телефона ни, тогава най-добре да им позволиш, мътните те взели. Само какъв пример им даваш, Пери Уоткинс!

Лео грейна.

— Благодаря Ви, г-жо Уоткинс!

— Хич няма защо, Лео — скара му се тя и му дари пълното си внимание. — Не че смяtam, че ако се обадиш на полицията, от това ще има грам полза, но нямам намерение да те спирам да сториш каквото е редно. Само дето никой от вас не бива да е навън толкова късно. Знаете как са тези улици след здрач. Телефонът е в кухнята. Лео, ти върви се обади. Вие, останалите, сядайте. Ще ви спретна нещо за хапване!

Докато момчетата се настаняваха, Пери се потътри към хладилника и извади бирена кутийка. Преди да дръпне езичето, притисна студената тенекиена стена към челото си и въздъхна. Нощта се очертаваше дължка. Нямаше нищо, което Лауанда да обича повече от това да си играе на мама квачка за глутница тийнейджъри. Те двамата така и не успяха да си отгледат собствени дечица и тя абсолютно обожаваше де що има хлапета, каквито живееха наблизо. Всяка седмица, когато ходеха на църква, Лауанда се молеше на Господ да пази всичките им съседчета.

Пери отново поклати глава и се запита дали Господ ще пази хлапетата, нахлули в къщата в края на улицата.

Наистина се надяваше.

Но си имаше съмнения. Сериозни съмнения. Беше изльгал Лауанда преди малко. Вярваше на всяка дума, казана по повод изоставената къща.

Както повечето хора, и Бог също нямаше какво да търси в онова място.

Но ако се вслушваш в слуховете, които съседите споделяха за къщата, то там живееше дяволът.

6.

Хедър имаше чувството, че сърцето ѝ ще гръмне. Стоеше в пълната тъмнина, неспособна да мисли или да помръдне — едва успяващ да диша. Потрепери — отчасти от шока и отчасти от студената влага, пропиваща бельото и джинсите ѝ. По някое време се беше изпуснала и до момента не го беше забелязала. Кракът все още я болеше, но поне беше спрял да кърви. Притесняваше се какво ще види, когато огледа раната, но се наложи да я провери. Разрезът не беше дълбок, но беше дълъг и натъпкан с мръсотия и отпадъци. Знаеше си, че се налага да го почисти скоро, иначе рискуваше да се инфектира.

Хедър поклати глава, разочарована от себе си. В момента инфекцията беше най-малкият й проблем.

Вслуша се внимателно в очакване да чуе тежките, тътрузещи се стъпки на преследвача им, но странната къща бе тиха. Кой знае защо, покоят ѝ се стори по-притеснителен, отколкото ако беше чула писъци. Като по-малка, Хедър обичаше да играе на криеница с двамата си по-големи братя. Намираше си хубаво скривалище — в храсталаците пред къщата, в бараката за инструменти в градината, в мазето — и се свиваше там, но накрая братята ѝ спираха да я търсят и отиваха да играят видеогри. Това я вбесяваше и играта свършваше с крясъци и опити да ги примами към скривалището ѝ. За един кратък миг Хедър си помисли дали да не кресне и сега — да се изправи и просто да извика: „Студено! Студено!“, като в игра на топло-студено.

Само дето единственото студено нещо в случая беше трупът на Тайлър.

За да сдържи нервния си смях, момичето прехапа долната си устна отвътре. Защо се случваше всичко това? Внезапно я обзе прилив на гняв към Тайлър. Мъртъв или не, той беше виновен. Непременно трябваше да отиде и да си вземе шибаните наркотики. Не можа да изчака друг удобен случай. Не, просто за пореден път прецака всичко, понеже беше задник. Какво изобщо виждаше Кери в него?

Хедър придърпа колене към гърдите си и ги прегърна, разтреперана в прилив на обзелата я след тази мисъл вина. Все пак Тайлър беше мъртъв, а за мъртвите не бива да се говори лошо, или поне майка ѝ така казваше.

Зачуди се дали да не извади мобилния си телефон и да се обади за помощ или поне да използва еcranчето за осветление, но се притесняваше, че ако го направи, убиецът може да чуе цъкането на клавишите при набирането или да види светлината под вратата.

Мислите ѝ се върнаха към Ксавиър. Надяваше се той да е добре. Вместо да я последва, бе останал да помогне на Кери. Въпреки страховете си Хедър усети пробождане на ревност. Защо го беше направил? Ксавиър беше неин, не на Кери. Приятелят на Кери беше мъртъв. Нямаше нужда да убиват заради нея и любимия на Хедър!

Тя се залюля назад и нещо меко се опря в главата ѝ. Потискайки писъка си, девойката замахна с ръка. Напипа нещо лепкаво. Паяжина.

Зачуди се какво ли още има с нея тук в мрака.

Навън в коридора се чу изпукване на дъска от дюшемето. Хедър застинала, затаила дъх.

Звукът не се повтори.

Момичето заби нокти в длани си — до кръв. Почти не усети. Представяше си как убиецът дебне зад вратата, застинал неподвижен в коридора, вдигнал крак над скърцащата дъска — и я чака да излезе. Хедър бе настърхнала в очакване всеки момент да чуе ужасния му вик или огромният чук да разбие вратата.

Вместо това чу как някой започва да се смее — високо и трескаво, почти на ръба на плача.

Кери?

Звучеше досущ като нея.

Смехът се разнесе отново, последван от сувор мъжки глас, който, въпреки че шепнеше, беше познат.

Кери и Ксавиър! Те трябваше да са. Хедър беше сигурна.

Тя скочи на крака и се запрепъва към вратата. Отвори я. Макар че в коридора беше тъмно, все пак беше по-светло, отколкото в стаята, в която се криеше, и в началото момичето не можа да види нищо. Преди очите ѝ да се приспособят, бе приветствана от писъци.

Брет затаи дъх и се запромъква по старото гнило дюшеме, опитвайки се да стъпва колкото се може по-леко. Беше загубил сметка

на стаите, през които бе преминал в безпаметното си бягство, без да спира да проучва обстановката, просто опитвайки се да се отърве от преследвача си. Беше останал със смътното впечатление, че изоставената къща не е с разположението на нормалните домове. Имаше твърде много врати — някои от тях водеха в нищото, както той бързо научи за свое разочарование. Имаше коридори, които явно се връщаха към началото си и стаи, които нямаха никаква логична причина да съществуват. Баня с отоманка, облегната на едната рушаща се стена. Спалня с разпилени по пода натрошени порцеланови останки от тоалетна чиния. Може би най-стррана беше липсата на прозорци. От външната страна на къщата Брет бе забелязал множество заковани с дъски прозорци — както на първия, така и на втория етаж. Но тук, вътре в изоставената сграда, прозорците до един липсваха. Някой беше построил стени върху касите им. Впечатление правеше и че в някои от стаите и коридорите имаше инсталирано самоделно осветление — груба поредица крушки, свързани с напукан кабел. Поне засега не бе намерил начин да ги включи.

Колкото и озадачаващ да беше архитектурният план на сградата, младежът се надяваше, че безредното му щуране из лабиринта на къщата щеше да обърка и убиеца по петите му.

Надникна предпазливо през отворената врата пред себе си и откри кухня. Провери набързо дали помещението е празно и се гмурна вътре, затваряйки вратата зад гърба си. Пантите изстенаха и в дланта му се посипаха люспици ръжда. Вратата нямаше ключалка, а самата дръжка подрънкваше хлабаво. Брет потърси ключа за лампите. Оказа се лепкав. Той с отвращение дръпна пръсти и се скара сам на себе си, задето е забравил, че в тази къща и без друго няма ток. Беше пробвал ключовете за осветлението и в други стаи, никъде не работеха. Порови за мобилния си телефон, отвори го и използва бледата светлина на экрана. Ставаше поне за фенерче — не бе хващал сигнал, откакто влязоха в къщата.

Брет проучи помещението, търсейки с какво да блокира входа. Забеляза две други врати. Зад едната откри старовремски килер. Предположи, че другата извежда от кухнята, освен ако не беше поредната фалшификация, отваряща се към тухлена стена. Кухненските плотове бяха напукани и изкривени, и покрити с дебел цял инч пласт прахоляк и мръсотия. От тавана като гирлянди висяха

паяжини, а ъглите и мивката бяха пълни с миши дарадонки и мъртви муhi. Във въздуха витаеше миризът на мухъл. Брет пристъпи по-близо до мивката. Басейнът от неръждаема стомана беше покрит с кафениковочервени петна и по мрежичката над канала имаше някаква спихната органична материя. Сбърчил нос, той насочи вниманието си към фурната. На вратата й имаше кафяв отпечатък от длан. Вероятно беше отдавна засъхнала кръв. Спря поглед върху стар, вдълбнат хладилник. Ако успееше да го придвижи до вратата, без да вдигне много шум, можеше да го използва за прилична барикада.

Споменът за главата на Стеф внезапно изникна в мислите му. Стенейки тихичко, Брет прекоси кухнята на пръсти и бутна хладилника от едната страна. Той се плъзна по пода с шумно стенание, премествайки се само част от инча. Вътре в уреда се претърколи нещо, раздвижено от внезапното разклащаане. Младежът отвори вратата и надникна в тъмната вътрешност. Както бе изпаднал в шок и не виждаше ясно, в началото изобщо не осъзна пред какво е изправен. Рафтовете на хладилника бяха пълни със смес от белезниковожълти предмети. Бавно посегна и докосна един. Оказа се сух и гррапав, крехък на допир. Брет го вдигна и го извади, за да го огледа по-добре.

Оказа се плъх. Хладилникът беше пълен със скелети на плъхове!

Зинал от отвращение, Брет захвърли костите на пода и избърса длани в крачолите на панталоните си. Когато затвори вратата на хладилника, чу приближаващи се стъпки. За разлика от мощните, тежки крачки на онзи тип, който го беше преследвал, тези бяха полеки. По-забързани. Младежът пролази през кухнята и се скри в килера. Едва беше затворил вратата зад себе си, когато онази в далечния край на кухнята се отвори и в стаята влезе някой.

Още един изрод? Страхът на Брет отново се надигна, заплашваше направо да го погълне. Колко от тези чудовища живееха в прокълнатата къща?

Новодошлият носеше фенер и меката му светлина изпълни стаята. Брет надничаше през наклонените дъсчици на вратата на килера. Този пришълец се оказа жена. Беше по-ниска от убиеца на Тайлър и Стефани — и по-деформирана. Беше гола и плешива. И главата, и вагината й бяха избръснати. Гърдите й висяха отпуснати и плоски, стигаха й почти до корема и едва помръдваха, докато се движеше. При това имаше някакъв кожен проблем. Кожата й

изглеждаше твърде гладка и твърде лъскава. А и пътта й бе прерязана от странни черни линии — около кръста, около всеки крак, надолу по корема ѝ и в кръг около врата. Брет се взря по- внимателно и осъзна какво представляват линиите. Бяха шевове.

Кожата на жената не беше нейната собствена. Тя носеше нечия чужда.

Исусе, каза си младежът. Дали тя изобщо е жена?

Сякаш доловил присъствието му, изродът се обърна към килера и му предостави възможност за пълен оглед в анфас. Изпод тъмната, мъртва вагина висеше връхчето на блед, отпуснат пенис.

Е, това поне отговаряше на въпроса...

Новодошлият не беше хермафродит. Просто мъж, навлякъл кожата на мъртва жена.

Може би.

Беше твърде тъмно, за да бъде Брет напълно сигурен.

Зяпнал за въздух, той се опитваше да стои напълно неподвижен. Килерът бе мръсен, прахолякът изпълваше въздуха и влизаше в носа и гърлото му. Обувката му се опря нещо меко. Той сведе поглед и видя, че е мъртва мишка — трупчето бе кипнало от гърчещи се, надути сивобели червеи.

Новодошлият пристъпи по-наблизо. Тя/то вирна нос и подуши. Внезапно го връхлетя яростен пристъп на сюрова, задавена кашлица. Преви се, изплю тъпка храчка и я метна в дланта си. Навъртя розовата слуз между пръстите си и после я избърса върху човешката си риза. Вдигна пръсти към носа си и вдиша.

Със сумтене пристъпи към вратата на килера. Беше вече достатъчно близо, за да може Брет да го подуши. Смрадта бе задавяща — зловеща смес от пот, изпражнения, урина и кръв. Чудовището стигна до вратата и Брет се стегна, готов да изскочи и да го фрасне. Единственото му предимство беше елементът на изненадата.

Преди съществото да успее да отвори килера обаче, вниманието му отвлече звукът от приближаващи се стъпки. Брет ги разпозна незабавно. Бяха същите, които го преследваха из цялата къща.

Вратата на кухнята се отвори и се появи чудовището, което беше убило Тайлър и Стефани. Вървеше заднешком и довлачи труповете им в кухнята. Във всяка ръка стискаше по един чифт крака. Чукът му бе преметнат през изкривения гръб и вързан за парче оголен кабел.

Другата твар се изкикоти.

— Какво си си намерил, Нойджъл? — гласът му звучеше като гаргара със счупени стъкла.

Тонът, с който бе зададен въпросът, отговори и на този за пола му. Брет беше почти убеден, че една жена не би могла да звучи така. Освен това раменете му бяха твърде широки, за да са женски. Чудовището пак се изкашля и изплю още една храчка.

Едрият — Нойджъл — изсумтя в отговор. След това пусна крака на Стефани. Брет простена, когато стъпалото ѝ тупна на дюшемето. Искаше му се да изпищи. Да изскочи от килера и да убие шибаняка, който ѝ беше причинил подобно нещо. Вместо това остана на място, разтреперан. Изпълни се със срам и вина заради ужаса, който изпитваше. Ксавиър щеше да отвърне на удара. Нямаше да допусне Хедър да бъде убита просто така! Тайлър щеше да предпази Кери от такова нещо. По лицето на Брет потекоха сълзи и сополи. Какво беше направил той, за да спаси Стеф? Нищо. Беше прекалено уплашен!

Беше избягал.

Вбесен — както на себе си, така и на убийците — Брет отново надникна през цепнатините.

Нойджъл вдигна четири пръста.

— Още четирима?

Нойджъл кимна и след това изскимтя. На Брет му напомни за кученце, което си проси наградка.

— Не — отвърна другият. — Ти свали тези двамата долу. Остави и останалите да се позабавляват. Много време мина, откакто сме имали гости. Ще пуснем някои от малките да си поиграят. Те не са имали възможност да ловуват от доста време.

Малките. Помисли си Брет. Деца?

Нойджъл намуси деформирани си устни. По-дребният тип прекоси кухнята и го прасна в гърдите.

— Прави квото ти казвам! — наведе се и проучи труповете. — Гледай сега, Нойджъл! Размазал си им главите! Та това е най-хубавата част! За какъв дявол си го направил?

Нойджъл изстена извинително.

— Няма нищо, големи бебчо. Щом ще получа поне едно от сърцата им, няма нищо. Или чекора на този тук. Нямам нищо против

една хубава мъжка хапка. По-вкусно е от телешка пастърма! Хайде, ще ти помогна!

Мъжът в женския костюм се наведе и сграбчи крака на Стефани. Нойджъл подсвирна.

— Ще ми се да се беше научил да говориш. Сега пък какво има?

Нойджъл вдигна отново четири пръста.

— Няма значение. Не е като да са в състояние да избягат. Единственият изход от тук е там долу, а те никога няма да минат покрай останалите. Освен това малките ще ги намерят много преди това. Вече са излезли да претърсват къщата!

Тварта на име Нойджъл изсумтя. Приятелят му се разхили доволно, което на свой ред доведе до нов пристъп кашлица.

Te извлачиха телата от стаята. Брет мерна за момент трупа на Стефани и по бузите му потекоха нови горещи сълзи. Двамата канибали излязоха от помещението и изчезнаха през втората врата — онази, която беше забелязал при първото си влизане в кухнята. Тя тресна зад гърбовете им. Брет все още чуваше типа в женската кожа да говори, но думите му вече звучаха така, сякаш се намира някъде надолу. Предположи, че вратата трябва да води към мазето. Вслушваше се, докато стъпките не загълхнаха, но остана в килера и след като се възцари тишина. Бе твърде уплашен да помръдне. Приятелят на Нойджъл беше споменал, че има още от тях в къщата и „там долу“. Брет бе приел, че се има предвид мазето. Колко същества и — което беше по-важно — къде се намираха те в момента? Мъжът, който бе облечен в женско тяло, бе казал, че претърсвали къщата. Дали стояха на този етаж, криеха се в тъмното и го чакаха да премине край тях? Дали гонеха приятелите му?

Трябваше да намери Ксавиър, Хедър и Кери. Трябваше да ги предупреди. Трябваше да избягат. Но когато Брет насили краката си да се помръднат, те се разбунтуваха. Коленете му трепереха. Топките му се бяха стегнали и свили. Погледна надолу към мъртвата мишка и се зачуди колко ли време щеше да мине, докато червейте се хванат за работа върху Тайлър и Стеф.

След това си представи, че се заравят в него самия.

Дявол го взел. Мога да го направя. Не иде просто да се крия в килера и да чакам да се върнат!

Брет протегна треперещата си ръка и бутна вратата на убежището си. След това бързешком пресече кухнята, насочвайки се обратно натам, откъдето беше дошъл. Прецени, че ако има още ловци на този етаж в къщата, те сигурно ще дебнат в други нейни части. Иначе да ги е видял по време на бягството си от фоайето насам.

На излизане от кухнята си пое дълбоко дъх и се опита да си припомни в коя посока трябва да тръгне. Имаше чувството, че всеки миг ще ревне.

7.

Лео се наведе напред в креслото и надникна през завесите.

— Колко пъти ще поглеждаш през проклетия прозорец? — попита го Пери. — Да не смяташ, че полицията ще пристигне побързо, ако гледаш?

Младежът сви рамене, остави завесата да се спусне на мястото си и се прегърби в стола.

— Зяпането през този прозорец — продължи Пери, — няма да доведе до друго, освен да привлече нежелано внимание!

— Я остави момчето на мира! — скара се Лауанда на съпруга си.

— Та ти правеше същото допреди малко!

Крис, Дуки, Маркъс и Джамал се изкикотиха в ъгъла.

Пери си гаврътна отново от бирата и стрелна жена си с мръсен поглед над ръба на кутийката. Бяха минали петнайсет минути от обаждането на 911, и поне засега никой не бе реагирал на повикването. Той беше предложил на момчетата да почакат ченгетата отвън, но Лауанда набързо отхвърли идеята, като ги покани в дневната. Така че сега му се налагаше да ги забавлява, а би трябвало да се пригответя да си ляга. Публиката в студиото по телевизора се разсмя, когато Тайлър Пери се втурна да обикаля наоколо в женски дрехи. Домакинът простена, чудейки се защо му е затрябвало на человека във всичките си шоута и филми да се преоблича като дебела дама. Мразеше ситуацияните комедии на Тайлър Пери, но ги гледаше, понеже обикновено Лауанда контролираше дистанционното. Всяка вечер с ужас се посвещаваше на епизодите на „Танцувайки със звездите“ и смотаните комедийки.

— Ченгетата няма да дойдат — заяви Маркъс. — Губиме си времето, йо!

— Може — съгласи се Лео, — а може би ще. Но поне направихме нещо.

— Това е хубав девиз — похвали ги Лауанда, поднасяйки им чиния с бисквити. — Ще стигнеш далеч в живота, ако се придържаш

към него!

Лео се усмихна, но Пери можеше да познае, че младежът просто угажда на жена му.

— Къде да стигне? — попита Джамал. — До съседната улица? Мамка му, г-жо Уоткинс! Няма къде да се бяга от той квартал, освен ако човек не го бива в рапа или в баскетбола. Или му се продават дроги.

— Правилно си сфанал лайната! — съгласи се Дуки.

— Бих била благодарна, момчета, ако не псувате в къщата ми! — Лауанда остави бисквитите. — На г-н Уоткинс му е разрешено, но само защото е стар и с установени навици!

— Извинявайте! — Дуки се прегърби.

— Няма нищо. И ме чуй. Хич да не казваш, че няма накъде да се бяга от този квартал. Не мисли по този начин. Винаги има възможности. Просто трябва да почакаш да се отвори правилната врата. Можеш да станеш какъвто си пожелаеш. Хората казваха, че никога няма да има черен президент, но грешаха, нали така?

— Той не е черен — възрази Джамал. — Майка му е бяла.

Лауанда се намръщи.

— Я покажи малко уважение! Човекът ти е президент. Знаеш ли колко се е борил, докато се окаже там, където е днес? Трябва да взимаш пример от него, не от никакви си рапъри!

— Може — съгласи се Джамал — но това не променя факта, че майка му е бяла!

— И какво от това? — попита Лауанда. — Няма значение. Той е черен също като теб и мен.

— Мамка му, определено е по-черен от Крис — отбеляза закачливо Маркъс. — На тая улица няма друг по-жълт^[1] от него!

— Я се шибай, копеле! — отвърна Крис, повишавайки тон. — Престани. Казах ти и преди същото!

— Йо! — ревна Лео. — Тя ви помоли да си следите приказките, тъпи лайна такива! Стига с мръсните приказки!

Пери си дръпна голям гълток от бирата и наум наруга жена си за чувството за благотворителност и обществена отговорност. Погледна отново към телевизора, след това добави към списъка с неща за проклетисване и представата ѝ за качествен избор на развлекателни програми.

По стената затанцуваха фарове, изкървиха през завесите, втурнаха се по снимките в рамки и по часовника, който Пери и Лауанда бяха получили като сватбен подарък. Лео дръпна завесите и отново надникна навън.

— Синьодрешковците ли са? — полюбопитства Маркъс. — Да не се показаха най-сетне?

— Не — отвърна Лео, взирачки се по- внимателно. — Някаква стара баничарка. Обикаля наистина бавно, сякаш търсят нещо или някого.

— Отрядът за борба с организираната престъпност! — предположи Пери. — Или може би екип под прикритие?

— Не мисля — Лео поклати глава. — Изглежда доста скапано. Обаче я кара бял пич. Не го виждам съвсем добре, тъй че не съм сигурен, но не съм го мяркал наоколо досега. Също и бусчето.

— И накъде е тръгнал? — попита Пери.

— О, мамка му! — Лео се обръна и се втренчи в групата си. Беше се ококорил. — Към къщата!

Пери остави бирата си.

— Е, тогава *трябва* да са ченгетата!

— Да излезем навън да позяпаме! — предложи Джамал. — Може да видим някоя гнусотия!

Момчетата се надигнаха, но Лауанда вдигна ръка и им даде знак да седнат отново.

— Задръжте малко — каза тя. — Не знаем какво ще се случи. Ако има стрелба или нещо такова, тук сте в по-голяма безопасност!

Пери скочи на крака:

— Хубаво де, нека ходят да гледат! Няма какво да им стане, поне докато не идат чак до къщата!

„Освен това — помисли си той, — така ще ги махна от дома си по-бързо!“

Лауанда му се озъби. Пери отвърна на гримасата ѝ. Взираха се един в друг за момент, после той се предаде. Обърна се встрани с въздишка.

— Хайде, момчета! — подканни Лео и тръгна към вратата. — Вече отнеме твърде много от времето ви, г-жо Уоткинс! Време е да тръгваме. Благодаря, че ни позволихте да ползваме телефона!

— Момчета! — притеснена, Лауанда скочи от мястото си. — Наистина предпочитам да останете вътре!

Лео плъзна поглед от Пери към приятелите си и към Лауанда, а след това поклати глава.

— Няма нищо. Ще се оправим. Както каза г-н Уоткинс, няма кво да ни стане, ако се придържаме към тая част на улицата.

— Мамка му — промърмори Маркъс. — В този квартал може да ти стане нещо, все едно къде си. Копелетата се гърмят двайсчетри часа в денонощието!

Лауанда сложи ръце на кръста си, стисна устни и кимна на Пери.

— Върви с тях да чакаш навън!

Домакинът отвори уста да възрази, след това размисли. Беше виждал и преди това изражение на лицето на жена си. Ако ѝ се възпротивеше, щеше пак да спи на кушетката. Мразеше кушетката. Ебаваше се с бедрото му и с артрита му. Беше победен и си го знаеше. По-лошо — Лауанда също го знаеше. Той тръгна с увиснали рамене към вратата и последва тийнейджърите отвън на стълбището. Странният микробус тъкмо минаваше покрай къщата в края на улицата. Проследиха как светват светлините на стоповете, когато намали ход. След това шофьорът изключи фаровете. Миг по-късно возилото изчезна в тъмното. Луната бе закрита от облаци и в края на улицата се сгъсти мрак.

— Странна работа — промърмори Лео. — Какво, на майната си, е намислил?

Улицата бе притихнала. Пери не се чувстваше добре. Улицата никога не притихваше. Погледна към Лео и приятелите му и по стойките им позна, че покоят притеснява и тях.

От няколко пресечки разстояние отекнаха изстрели и всички се отпуснаха.

— Мислиш ли, че обикаля наоколо? — попита Маркъс. — Изучава обстановката, преди да отиде до вратата?

Пери сви рамене. Бусчето все още не се виждаше.

— Каквото и да прави — промърмори Лео — най-добре да се поразбърза. Те са вътре вече доста време!

Другите момчета замърмориха в съгласие. Пери кимна, но не отвърна. Личното му мнение беше, че за хлапетата вътре в къщата отдавна е твърде късно.

Положил една ръка на волана, Пол Синурия насочи бусчето към тротоара. В другата си ръка стискаше стиропорена чашка с вече хладко кафе, което беше купил от магазинче на отбивка по Пенсилвания Търнпайк. Беше го гарнирал с капка уиски „Джони Уокър Блек Лейбъл“, празната наполовина бутилка от което бе натикана под седалката му. С изключени фарове нямаше особено добра видимост — в близост до изоставената къща нямаше работещи улични лампи или други домове, а покривало дебели, пъплещи облаци скриваше почти пълната луна. Предната гума от страната на шофьора се удари в тротоара. Бусът се разтърси и завибрира, и след това отново се върна на пътя с подскок. Кафето плисна по слабините на Пол. Той с ругатня нагласи автоматичната скорост на „паркинг“. След това остави чашата в държача на таблото и порови из колата, докато намери торбичка от сандвичи със салфетка в нея. Избръска петносаните си панталони. Изглеждаше така, все едно се е напикал. Е, поне кафето не беше горещо.

По стереото на бусчето „Ню Аборшън“ на „Слипнот“ отстъпи на Джими Бъфет. Пол обичаше да казва на хората, че еклектичният му музикален вкус показва, че е човек на противоречията. Казваше, че е единственият червеев папагаляк^[2] в района. Но истината беше, че допреди няколко месеца не беше и чувал за „Слипнот“. Тогава в строителен обект, по който душеше, откри пълно с компактдискове куфарче. Всички бяха с хеви метъл — или с онова, което в днешно време минаваше за хеви метъл. Без дълги коси. Просто вокали, които звучаха все едно фронтмен на групата е Бисквитеното чудовище^[3]. Беше продал повечето в една заложна къща, но си задържа дисковете на „Слипнот“. Харесваха му мелодиите им, а визията им му напомняше за KISS от едно време. Музиката им го зареждаше, преди да ограби някой парцел.

Като сега например.

Пол изключи двигателя, за да не привлече нежелано внимание ръмженето му на празен ход. След това отново попи кафето със салфетката и поклати глава, чудейки се — не за първи път — как е стигнал до тоя хал. Навремето беше базов координатор в дом за хора с умствени заболявания. Обичаше работата си. Да, вярно, понякога беше

стресираща, но това напрежение изчезваше всеки ден, когато се прибираше при семейството си — съпругата му Лиса и двете им деца, Ивет и Себастиан. След това обаче домът бе закупен от по-голяма корпорация и те доведоха собствени хора за голяма част от работните места. След четиринайсет години и половина на тази си длъжност, Пол се оказа безработен.

Когато обезщетението му свърши, все още не си беше намерил работа. В неговия район нямаше други подобни домове, а когато търсеше извън района, откри, че много от тези институции също търсят съкращения. Отчаян, той се хвана на работа във фирма за преработка на метални отпадъци.

Което го доведе дотук.

В началото Пол беше изумен. Ня мал си беше представа, че рециклирането на метален скрап е толкова голям бизнес. Представляващо процъфтяваща индустрия с оборот над шейсет и пет милиарда долара, въртящи се благодарение на нарастващата глобална икономика и разрастващия се обществен уклон към природосъобразен живот. Вторичните сировини от метал бяха най-големият внос на Америка в Китай — след електронните компоненти. Преди да се хване на работа във фирмата за скрап, Пол винаги си бе представял центровете за рециклиране като епизод от повторение на „Санфърд и син“^[4]. Истината се оказа малко по-различна. В боклука имаше много пари.

Особено на черния пазар.

Беше започнал съвсем елементарно. И легално. Работеше във фирмата от седмица. В първия си почивен ден Пол проучи мазето и ъглите в гаража и бараката си за инструменти. Разнообразният, забравен боклук от семейния живот бе зарязан на тези места, нахвърлян в картонени кашони, пластмасови щайги за мляко, торби за боклук и кутии за обувки. Пол остана приятно изненадан от количеството рециклируеми материали, които откри — смачкани алуминиеви кутийки от безалкохолни (запазени за някакво отдавна забравено благотворително събитие, което не се беше случило), бронзови пръстени от стар електроожен, който вече не притежаваше, намотки медна жица, които бе спестил от разнообразни ремонтни дейности в дома, медни и бронзови фитинги за тръби и други разнообразни боклуци. Следващия понеделник ги беше замъкнал

всичките до фирмата за скрап и бе изкарал достатъчно кеш да покрие едно от плащанията по заема на семейната кола.

Тъй че Пол тръгна да търси още. Преди това никога не бе нарушавал закона. Да, имаше някоя и друга неплатена глоба за паркинг, както и един случай на пиянство на обществено място, докато ходеше в колежа, но това беше всичко. Обаче се зае с черноборсаджийските кражби на метал така, все едно цял живот бе възнамерявал да върши точно това. Погледнато в ретроспекция, може би се бе чувстввал зле от начина, по който се разви животът му — повечето от зрелите му години отدادени на компания, която го бе захвърлила като използван отпадък. Казваше си, че го прави за Лиса и за децата — парите, които носеше бяха повече, отколкото изобщо бе изкарвал през живота си, и макар че те не знаеха как ги изкарва, бяха много доволни от наличието им. Но истината беше, че се наслаждава на всичко това. След прекаран зад бюро живот, посветен на събрания на борда на директорите и паметни бележки,ечно под стрес, да си крадец на метали беше възбуджащо. Освобождаващо.

Той нахлуваше в строителни обекти, във все още ненаселени нови домове, в складове, в заводи за метални конструкции, в халета, в изоставени сгради и дори в други рециклиращи предприятия. Грабеше електрически кабели, алуминиеви релси и части, тръби, капаци за шахти, железопътни стрелки и винтове, електрически трансформатори, болтове и гайки — всичко, което можеше да препродаде. Успя дори да отмъкне сто и двайсет фута стомана и мед от стара изоставена радиокула в отдалечена част на Адамс Каунти.

Пол беше хитрец. Не крадеше близо до дома си, като вместо това предпочиташе да ровичка из целия щат и отскачаше дори до Охайо и Западна Вирджиния. Използваше баничарката, която не беше регистрирана на негово име и всеки път по време на акция сменяше номерата. Караше в рамките на ограниченията на скоростта и спазваше всички закони за движението, така че да не го спират. Тъй като повечето преработващи скрап институции изискваха шофьорска книжка за всяка трансакция, Пол се беше сдобил с две фалшиви. Когато продаваше сировините, правеше го от името на Майк Хеймбах или Джейф Ломбардо. Упражнявал се беше да разписва имената им на парчета хартия, докато подписите започнаха да изглеждат различни един от друг — и нямаха нищо общо с истинския му подпис.

Откакто икономиката бе тръгнала по нанадолнището, на Пол му се налагаше да краде повече метал от всякога. Цените на медта, оловото и цинка се бяха гмурнали към нива, по-ниски и от тези по времето на Голямата депресия. Пол бе принуден да дойде във Филаделфия, понеже беше чул, че тук има добра плячка и се надяваше да успее да компенсира по-ниските цени с по-голям добив. Досега не бе идвал в този край, така че просто си караше безцелно, докато не попадна на място, което му се стори обещаващо. Колкото по-дълбоко в града навлизаше, толкова по-зле изглеждаха кварталите. Пол заключи вратите и се взираше право напред, без да има желание да привлича внимание.

Сега, докато се вглеждаше в разпадащата се стара викторианска къща пред себе си, той се запита дали би трябвало да се поогледа наоколо за друг обект. Това място несъмнено вече бе изгребано до дъно. Изглеждаше определено древно — по-старо и по-голямо от всяка друга от къщите-близнаци, намиращи се по протежение на улицата. Той я позяпа още малко и прецени, че поне трябва да я проучи по-отблизо.

Пол излезе от буса и тихо затвори вратата зад гърба си. Погледна насам-натам по улицата, за да се убеди, че никой не го следи. Понагоре по тротоара забеляза група хора, скучени на една веранда, но не можа да познае дали гледат в неговата посока или не. Близо до тях, от другата страна на улицата, самотна проститутка се облягаше на тухлена стена, нагласяйки полата си. Като изключим тях, улицата беше пуста. Нямаше нито коли, нито пешеходци. Пол насочи погледа си към небето. Облаците все още покриваха луната. Беше почти сигурен, че дори ако групата на верандата на къщата гледа към него, нямаше да могат да го видят. Беше тъмно.

Отиде в задната част на баничарката, отвори вратата и придърпа към себе си голяма кутия с инструменти. Вътре имаше разнообразни предмети, които ползваше от време на време — фенерчета, резачки, ножици за метал, за болтове, крикове, колан с инструменти, отвертки, ключове, чукове, длета, кожени ръкавици и малка, ръчна ацетиленова горелка. Той нахлузи ръкавиците и размърда пръсти. След това грабна едно фенерче и плоска отвертка. Възнамеряваше набързо да проучи къщата. Ако му се стореше обещаваща, щеше да се върне при колата и да си вземе нужните инструменти за работа.

Пол се приближи предпазливо до къщата, нащрек за всяка къв знак, че я обитават скитници и други нежелани елементи. Постройката бе тиха. Той се промъкна по продълнената веранда. Дъските простенаха под краката му. Посегна и изprobва вратата. Беше заключена. Разтърси бронзовата дръжка, учуден от устойчивостта ѝ, и си отбеляза, че трябва да я изкърти после. Макар че не се търсеще като медта, бронзът все пак докарваше прилична цена на пазара.

Пол заобиколи към страничната стена на къщата, надничайки през рамо, за да се увери, че брегът все още е чист. Когато излезе от полезрението на улицата, се приближи до един от прозорците на първия етаж и надникна вътре. Беше тъмно като в рог. Той включи фенерчето и посвети с него през прозореца. Светлината се отрази обратно към него. На Пол му отне секунда да осъзнае, че стъклото е боядисано в черно. Бърза проверка удостовери, че и останалите прозорци от тази страна на къщата също са боядисани. Поклащащи глава, той се вслуша отново. В къщата все още цареше тишина. Пол извади отвертката и почука по тъгъла на една от рамките. Стъклото се напука, но не се счупи — точно както той се надяваше, че ще се случи. Използвайки отвертката, откърти от прозореца триъгълно парче стъкло, след това светна с фенерчето вътре, надничайки в дупката.

Видя само тухли.

Някой е построил стена върху прозореца?

Сега вече го глаждеше интерес. Ако някой си бе дал труда да предотврати по такъв начин нахлуванията, значи имаше вероятност сградата да е останала извън обхватата на крадци и бездомници. Нямаше начин да се отгатне какво ли ще намери вътре.

Пристипи към втори прозорец и повтори процеса. Зад него откри друга тухлена стена, но зидарията беше с различна текстура и цвят. Пол предположи, че тази е била построена по друго време.

Няма начин, ще вляза вътре!

Той заобиколи къщата и намери задна врата. Тя също се оказа заключена и здрава като предната. Пол нямаше съмнения, че може да разбие и двете врати, но ако го стореше, щеше да вдигне доста шум и да привлече нежелано внимание.

Вместо това реши да провери дали къщата има мазе и, ако имаше, дали в него може да се влезе отвън — през някой предпазен панел или ако ще и просто стълбище. Претърсването му отне няколко

минути и макар да определи, че сградата наистина е снабдена с мазе, то към него нямаше достъп отвън. Имаше обаче шахта на канализацията съвсем наблизо. Пол се зачуди дали тунелът води по някакъв начин към подземията. Понякога се случваше в старите къщи.

Върна се в баничарката и взе тънък, но здрав кабел. След това се насочи към шахтата. Прокара кабела през капака, стегна се и напъна здраво, сумтейки от усилието. През кръста му пробяга болка и сухожилията на врата му изпъкнаха, но капакът помръдна. На инч. После на два. Най-сетне успя да го махне от пътя си, разкривайки шахтата. Остави капака да падне на земята с приглушено издрънчаване.

По челото на Пол се стичаше пот. Избърса я с опакото на ръката си. Капаците на шахтите винаги го озорваха — но също така струваха добри пари. Трябваше да натовари този в баничарката, преди да си тръгне.

Пол взе фенерчето си и светна с лъча надолу в шахтата. В стената беше вградена ръждива желязна стълба. На дъното беше тъмно. Чуваше се звук от капеща вода. От тунела лъхна извънредно неприятна миризма. Пол се намръщи и извърна глава. Надушваше канал, очевидно, но имаше нещо друго. Нещо, което не можа да идентифицира.

— Мамка му — промърмори. — Стигнах чак дотук. Защо пък да не проверя?

Върна се при баничарката и извади работния колан. Пристегна го около изпъкналото си шкембе. Оборудва се с разнообразни инструменти — ръчната ацетиленова горелка, резачка за болтове, лост, отвертки и други пособия на занаята. Нямаше как да се отгатне какво ще му потрябва там вътре и нямаше особено желание да търчи напред-назад до буса. Доволен, Пол се върна при дупката. Пъхна фенерчето си под мишница, спусна се надолу по стълбата и изчезна от поглед.

[1] По-жълт: с жълто около устата (новак) или с жълто... поддолу (страхливец); и в двата случая става дума за сериозна обида. ↑

[2] „Червеи“ (от англ. *Maggots*) — така се наричат (официално) феновете на „Слипнот“. Папагалчовци (от англ. *Parrotheads*) — прякор на феновете на Бъфет. ↑

[3] Бисквитеното чудовище (*Cookie monster*) — герой от „Улица „Сезам“, любимец на децата с типичен лесноразпознаваем глас. ↑

[4] „Санфърд и син“ (*Sanford &Son*) — американски ситком (1972/1977); баща и син Санфърд се занимават с вторични сировини, стари мебели и антики. ↑

8.

Преди Кери да успее да изпиши отново, Ксавиър притисна длан върху устата ѝ. Тя се опита да се бори с него, устните ѝ направо пареха върху кожата му и все пак успя да издаде поредица приглушени изписквания. Ксавиър я стисна по-здраво и Кери завърша с ръце и го заудря. Той почти не забеляза. Вместо това се взираше ококорен в Хедър, която току-що беше влязла в стая от дясната им страна. Изражението ѝ на пълно изумление съответстваше на неговото.

— Ксавиър?

— Хедър! Дявол го взел, къде беше? Добре ли си?

Кери спря да се бори. Ксавиър я пусна и прегърна Хедър, притискайки силно приятелката си в обятията си.

— Добре ли си? — повтори. — Когато побягна така, си помислих, че...

— Добре съм... вече — Хедър с въздышка се облегна на него. — Имам чувството, че ще повърна. Сигурно е от адреналина.

Той я погали по косата.

— Сигурна ли си? Поряза си крака.

— Вече спря да кърви, но още боли. Изгубих си обувките. Малко съм насищена, но нищо сериозно. Толкова се притеснявах да не би вие да... че ви е спипал.

Ксавиър я стисна още по-силно.

— Измъкнахме се. Също и Брет.

— Къде е той? — Хедър се огледа в търсене на приятеля им.

— Не знаем. Кери го видя да бяга в обратна посока.

Предполагаме, че онази твар е тръгнала след него.

— О, мили Боже! Дано да е добре. Също и Стеф.

Нито Ксавиър, нито Кери коментираха желанието ѝ.

Хедър се ококори.

— Стеф е добре, нали? Нали и тя е избягала?

— Мъртва е — отвърна Ксавиър. — Онзи... едрият я спипа.

— Стеф...

Нешо зачегърта зад стените — леки, перушиести подрасквания. И Хедър, и Кери подскочиха, стреснати от звука.

— Просто плъх — прошепна Ксавиър. — Не обръщайте внимание.

Хедър си избърса носа с опакото на дланта, след това обърса и сълзите от очите си. Младежът я наблюдаваше и ѝ се усмихна леко.

— Какво толкова смешно има? — попита тя. — Как може да се усмихваш след всичко, което се случи?

— Спиралата ти — обясни той. — Разтекла се е. Приличаш на миещо мече.

Тя се отблъсна от него.

— Задник!

— Е, хайде стига! Просто се шегувах!

Хедър прегърна бързо Кери.

— Добре ли си? — попита.

Приятелката ѝ сви рамене.

— Съжалявам за Тайлър — добави Хедър, — знам, че вие двамата имахте проблеми напоследък, но...

Преди Кери да отговори, Ксавиър ги прекъсна:

— Трябва да...

Тресна врата. И тримата подскочиха при звука. Към тях се затътриха стъпки, но звучаха странно — сякаш човекът подскача на един крак и влачи нещо зад гърба си. Някъде в дълбините на къщата се разнесе слабо електрическо бръмчене. Веригата крушки, провесени от тавана, запримигваха. След като младежите бяха привикнали към мрака, внезапното сияние ги заслепи за момент. И тримата присвиха очи, прикривайки се от блясъка.

— Какво да правим? — гласът на Кери потрепери.

Ксавиър махна към стаята, от която току-що бе изникнала Хедър. Когато момичетата не помръднаха, той ги побутна напред.

— Скрийте се!

Те се гмурнаха в стаята и Ксавиър колкото се може по-бързо затвори вратата зад тях. Затаи дъх с надеждата пантите да не изскърцат. Извади късмет. Мобилния му телефон остана единственият им източник на светлина. На неговото сияние лицата на Хедър и Кери изглеждаха почти призрачно. Не им помогаше и това, че лампите в коридора пречеха да се настроят към тъмнината. Ксавиър се огледа из

стаята, способен да види само на няколко фути във всички посоки. Помещението се оказа осъдено обзаведено, но той намери парче проядено от термити дърво с дължина колкото бейзболна бухалка. От единия му край стърчеше дълъг, ръждив гвоздей. Ксавиър го вдигна и прецени баланса му. Не беше кой знае какво, но го накара да се чувства по-добре. По-уверен.

В коридора странните стъпки се усилиха, съпроводени от влажно, стържено дишане и леко кисела миризма. Не звучеше като дишането на човешко същество. Вместо това приличаше на животинско.

— Ами ако е Брет? — попита Хедър.

— Шът — изсъска Ксавиър и махна на момичетата да се оттеглят в дъното на стаята.

Пъхна мобилния си обратно в джоба, докато те двете отстъпваха. Изчезнаха от погледа му почти незабавно, погълнати от мрака и Ксавиър колебливо си призна, че би предпочел вместо това да им бе казал да стоят до него. Лишена от присъствието им, стаята изглеждаше по-зловеща и макар че той знаеше, че приятелките му са съвсем наблизо, отсъствието им се усещаше ясно. Не можеше да повярва колко е тъмно тук вътре. Претегли парчето дърво в ръка, притисна се към стената до вратата и зачака. Сърцето му биееше ускорено. Паяжинка се пълзна по лицето му и залепна за косата и кожата му.

Нешо изпробва бравата. Ксавиър се стегна. Вратата полека се отвори. Светлината в коридора приличаше на миниатюрно слънце. Киселата смрад нахлу всепогълъщаща. Неясен силует пристъпи в стаята. Астматичното му дишане сякаш изпъльваше пространството. С вик Ксавиър се завъртя и замахна със самоделната си сопа към мястото, където би трябвало да се намира лицето на нашественика. Дървото изсвистя през въздуха и се удари в рамката на вратата. Вибрацията от сблъсъка се предаде чак до раменете на Ксавиър. Прах и боя от тавана се посипаха по главата му.

Мамка му, пропуснах!

Очите на младежа се приспособиха към светлината. Той погледна надолу към противника си и осъзна защо не е улучил. Новодошлият бе джудже.

С много голям нож, стиснат в единия възлест юмрук.

— Пипнах те! — изхъхри и след това удари слабините му с острието.

Хедър и Кери изпищяха.

Ксавиър отскочи назад, избягвайки удара на косъм. Простена, когато връхчето на острието се отърка в плата на панталона му. За щастие не проникна по-дълбоко. Младежът отново замахна със сопата, този път в насочена надолу крива. Джуджето изпищя, щом гвоздеят проряза назъбена рана в буцестото му чело. Кръв потече в очите му. Запрепъва се наоколо, квичейки от ярост. Използвайки инерцията от предишния си удар Ксавиър завъртя оръжието си за трети път, сега отдолу нагоре. Гвоздеят улути джуджето точно под брадичката. Челюстите му се затвориха, когато острието потъна по-дълбоко в пътта.

Ксавиър с вик изтегли гвоздея. Част от челюстта и гърлото на джуджето излязоха с него. Кожата се разтегна, а под нея мускули и сухожилия се късаха и разпадаха. От зейналата рана бълвна кръв. Очите на нашественика се ококориха от шока. Той изтърва ножа си и вдигна ръце към съсираното си гърло. Между юмруките му потече кръв и се стече по пълничките му ръце. Изгърголи, после се срина по гръб. Издаваше задавено хъхрене и се гърчеше и тресеше на пода. От раната продължи да бълва кръв.

Хедър и Кери продължиха да пищят.

Ксавиър пусна сопата си на пода. Избърза потта от челото си с опакото на дланта си и се обърна към момичетата.

— Мълквайте!

С гримаса се наведе и сграбчи краката на джуджето. Мъртвецът не носеше обувки. Едното му мръсно стъпало беше покрито с дебел жълт пласт мазоли. Другият му крайник беше ужасно деформиран — по-скоро изсъхнал чукан, отколкото крак. На допир кожата му беше груба и се лющеше. Глезените му бяха покрити със струпни и ухапвания от насекоми. Краката му трепнаха в хватката на Ксавиър. Джуджето издаде едно последно пресекващо покашляне и след това застина. Лъхащата от немитото му тяло смрад беше отвратителна. Извърнал лице, Ксавиър извлачи трупа в стаята. Пусна краката на пода и след това затвори вратата отново — остави я съвсем леко открайната, така че в помещението да влиза тънък резен светлина.

— Всичко е наред — прошепна на момичетата. — Мъртъв е!

В мрака се разнесе шумолене, а Хедър и Кери се примъкнаха напред. Ксавиър извади отново мобилния си и го отвори. Насочи го към джуджето и го снима. И тримата примигнаха при блясъка на светковицата.

— Какво правиш? — попита Хедър.

Ксавиър сви рамене:

— Трупам доказателства. Документирам всичко.

— Защо?

— За да мога да го покажа на полицията, когато се измъкнем оттук!

Кери се втренчи в проснатия пред тях труп.

— Ти го уби.

— Аха — съгласи се Ксавиър. — Така направих. И много те моля да не се заяждаш за това в момента. Той искаше да ми отреже проклетия хуй! Да не споменавам, че...

— Не — намеси се Кери. — Не това имах намерение да кажа. Изобщо не споря с теб. Но това не е онзи, който уби Тейлър и Стеф. Този е някакъв друг. Което значи, че са повече от един.

И тримата младежи се втренчиха един в друг.

— К-колко ли са? — Хедър пъхна показалец в устата си и започна да гризе нокътя си. Сякаш в отговор на въпроса, в коридора се разнесоха нови стъпки. Походката на приближаващия се много повече приличаше на потайно прокрадване от тази на джуджето.

И неизвестният тип определено се движеше по-бързо.

Ксавиър сграбчи ножа и се скри зад вратата. Кери награби тоягата и се прилепи до стената там, където преди се бе разположил приятелят ѝ. Хедър се скри отново в тъмното.

Навън в коридора крачките спряха, след това продължиха. Ксавиър прилепи ухо до стената и се вслуша. Стъпките се поколебаха отново.

Някой проверява вратите — помисли си младежът. Мускулите му се стегнаха. Дланите му бяха овлажнели от пот. Стисна по-здраво дръжката на ножа и се постара да стои неподвижно.

Стъпките продължиха нататък по коридора, вече се чуваха по-добре. И след това спряха отново. Светлината, лееща се в стаята през цепнатината примигна. След това вратата се отвори. На инч. После на два. Ксавиър чу тежко, паникьосано дишане. Вратата се отвори още

малко по-широко и младежът се прилепи до стената, затаил дъх и гълтнал стомаха си така, че да остане незабелязан. Внезапно силно му се припишка. Ксавиър стисна зъби и се постара да не обръща внимание. Поумува дали да не халоса новия нашественик с вратата, но това просто щеше да ги остави в капан в стаята. По-добре да остави промъкващия се да пристъпи навътре и след това да се прокрадне иззад него и да му пререже гърлото. Ксавиър чудесно си представяше цялата сцена. Бруталното насилие не го стряскаше. Макар че беше изплашен, нямаше угрizения относно убийствата. Ставаше въпрос за оцеляване. Нищо по-различно от видеоигра, само дето сега, ако умреше, умираше наистина.

Вратата беше отворена и в стаята се лееше светлина, разпъната като чергило по пода. И когато процепът зейна по-широко, Ксавиър осъзна, че вижда и Хедър, и краката на мъртвото джудже.

Виждаше ги и онзи на вратата, понеже тежкото дишане прerasна в изпъшкане.

Нашественикът каза:

— Хедър?

Преди Ксавиър да успее да осъзнае, че нашественикът знае името на момичето, вече се бе нахвърлил напред, удряйки противника си с вратата. Натисна с цялата си тежест, събаряйки новодошлия на пода. Нашественикът изпъшка. Кери излетя от сенките, вдигнала високо над главата си сопата.

Преди да успее да замахне, Хедър изкрещя:

— Не!

— Иисусе Христе, приятели — простена човекът на пода, — какво на майната си ви става, бе?

Зяпнали от учудване, Ксавиър и Кери се взираха в падналия Брет.

— Дявол да го вземе — възклика Ксавиър, — добре ли си?

Хедър се измъкна от ъгъла си и Кери свали оръжието си, докато младежът протягаше ръка и помагаше на Брет да се изправи. Пак попита:

— Добре ли си?

Приятелят му кимна:

— Ще се оправя. Само ми изкара въздуха.

— Извинявай. Помислихме, че си един от тях.

Очите на Брет се разшириха от изумление.

— Момчета, и вие ли сте ги виждали? Онзи тип, дето носи женска кожа?

— Убихме един — посочи Ксавиър. — Някакво деформирано джудже.

Брет отиде до трупа, втренчи се в него и потрепери.

— Не — отбеляза. — Това не е от тези, които видях аз.

Докато им разказваше за Нойджъл и за другия убиец, който носеше костюм, ушит от кожата на мъртва жена, Кери затвори отново вратата. Сгущиха се един до друг в мрака и си защепнаха.

— Значи си го чул да казва, че излизат на лов за нас? — попита Ксавиър.

Брет кимна, свали си очилата и обърса стъклата в ризата си. След това си ги сложи отново и ги бутна нагоре с показалец.

— Колко са?

— Нямам представа — отвърна Брет. — Спомена нещо за това, че там долу имало още от тях.

— В мазето ли?

Младежът сви рамене.

— Предполагам. Спомена, че там бил единственият изход оттук. Толкова се бяхме разбързали, когато нахлюхме в къщата, а и вътре беше тъмно. Изобщо не съм забелязал дали мазето има прозорци или не. А вие, приятели?

Кери и Хедър поклатиха глави. Ксавиър си прочисти гърлото и след това провери отново мобилния си телефон с надежда да хване сигнал. Все още нямаше нищо. Той изруга тихо на испански.

— Все още ли си носиш телефона? — попита той Брет.

— Да, но в цялата къща няма сигнал. Все едно те го блокират по някакъв начин.

— И сега какво ще правим? — попита Кери.

Ксавиър осъзна, че и тримата се взират в него. Незабелязано се бе превърнал в техен водач. Пресегна се, придърпа Хедър към себе си и я прегърна силно. Целуна я по челото.

— Как е кракът ти? Можеш ли да вървиш?

— Да, по-добре е.

— Задръжте за момент — каза той на групата и след това отиде въгъла.

Разтреперан, Ксавиър си свали ципа, извади пениса си и го насочи към стената. Другите не го виждаха в тъмното, но знаеше, че го чуват, понеже миг по-късно Кери се задави от отвращение. Ксавиър се изтърси, вдигна ципа и се върна при групата.

— Наистина ли се налагаше да го направиш тук? — попита Брет.

— Аха, налагаше се. И докато го правех, си мислех. Не можем да се върнем натам, откъдето влязохме. Явно ще трябва да намерим друг път за измъкване. Не знам дали си струва да слизаме в мазето обаче. Хванат ли ни там, може да ни обградят. Според мен си струва да потърсим задна врата или прозорец на горния етаж.

— Прозорците горе сигурно също са блокирани — отбеляза Брет.

— Може би — съгласи се Ксавиър, — но не можем да сме сигурни. Факт е, че не знаем съвсем нищо и ще продължим да не знаем нищо, докато не излезем от тази стая и не проучим със собствените си очи.

— Няма нужда да се дървиш заради това!

— Да, Брет, всъщност има нужда. Понеже твоя е шибаната вина да сме на това смахнато място.

— Пич, може и да не те е светнало, но преди малко видях как размазват мозъка на приятелката ми по цялото шибано място!

Ксавиър се приближи по-плътно до Брет.

— Което нямаше да се случи, ако...

Хедър потупа Ксавиър по рамото.

— Не си полезен!

— Може просто да останем тук — предложи Кери. — Да се скрием. Тук е тъмно. Онези лампи в коридора не проникват навътре в стаята. Можем да се притаим до задната стена и да останем в скривалището, докато някой не ни спаси.

Ксавиър се поспря, преди да отговори, подбирайки внимателно думите си.

— Слушай сега. Тук сме самички. Никой не знае къде сме. Родителите ни си спят в леглата. Не по-рано от утре сутрин може да забележат, че ни няма. Сигурно не разполагаме с толкова време. Няма на кого друг да разчитаме. Трябва да се справим сами!

— Ами гангстерчетата? — възрази Кери. — Все някой ще да е викнал ченгетата, когато те ни подгониха. Някой ще види колата на Тайлър!

— Съмнявам се. Колата вероятно вече е на части. А и не смяtam, че в този квартал хората викат ченгетата незабавно. Загубихме достатъчно време. Докато си стоим тук и се караме, онези твари може би се задават по коридора. Хайде всеки да си намери оръжие — каквото и да е — и след това да си обираме крушите оттук!

Те бързо претърсиха стаята. В допълнение към ножа на Ксавиър и самоделната сопа на Кери, Брет намери дълго и назъбено парче счупено стъкло. Откъсна малко плат от ризата си и го уви около стъклото, за да избегне порязването на пръстите си. След това го стисна като кинжал. Хедър си намери тухла. Носеше я с отвращение, сякаш не знаеше за какво да я използва.

— Ако ни нападнат — каза им Ксавиър с усмивка, — промъкни се зад копелетата и ги удрий по главите!

Тя кимна и отвърна на усмивката му, но веселието ѝ бързо изгасна.

— Ела насам! — Ксавиър отново я придърпа към себе си и я целуна по челото. — Слушай. Всичко ще е наред! Ще ни изведа оттук!

— Знам. Вярвам ти.

— Кракът ти ще издържи ли да ходиш?

— Така смяtam.

— Тогава да вървим!

Той се вслуша до вратата. След като прецени, че коридорът е пуст, Ксавиър отвори и, хвърлил последен поглед назад към мъртвото джудже, изведе приятелите си в светлината.

Хедър стисна ръката на приятеля си, докато се промъкваха по коридора и навлизаха по-навътре в къщата. Въпреки всичко, което се беше случило, тя вече се чувстваше изненадващо спокойна. Причината — че Ксавиър е до нея. Присъствието му успокояваше. Всъщност тя бе изненадана от промяната, която сякаш го бе връхлятала през последния един час. Въпреки че не бе мекушав, Ксавиър обикновено се явяваше най-кроткия член на групата им и рядко се обаждаше за нещо. Винаги просто се съгласяваше с това, което решаваха останалите — обикновено Тайлър. Държеше се по същия начин и във връзката си с нея. Обикновено правеше това, което искаше тя.

Но сега... Хедър се запита дали най-сетне не се е срећната с истинския Ксавиър. Уверен. Водач.

Замисли за начина, по който той уби джуджето. Беше ѝ се сторил овладян — като човек, който изхвърля боклука или изпълнява някакво друго простишко, ежедневно задължение. Част от поведението му би могло навярно да бъде приписано на шока, но все пак беше малко притеснително. Макар да беше вярно, че дребосъкът вероятно щеше да ги убие, действията на Ксавиър бяха малко внезапни. Предварващи. Беше страшничко. И все пак присъствието му тук бе успокоително. Хедър знаеше, че противоположните ѝ емоции са лишени от смисъл, но не можеше да ги овладее.

А още по-страшното беше, че се възбужда от всичко това.

Не че някога би го признала на приятелите си. Дори и на Ксавиър. Какво щяха да си помислят за нея? Хедър не беше сигурна дори какво да мисли за самата себе си. Стеф и Тайлър бяха мъртви по-малко от час, а ето я нея, бяга от убийци през изоставена къща — и е възбудена.

Ксавиър пусна ръката ѝ и се отдалечи, прокрадвайки се по коридора и махватки на тримата си приятели да останат по местата си. Хедър подъвка долната си устна, докато го наблюдаваше да се отдалечава. Чувстваше се зле. Макар да не се караха (беше невъзможно реално да се караш с Ксавиър, понеже той винаги я оставяше да прави каквото си реши), но през последните дни тя го беше пренебрегвала през повечето време, дори когато бяха заедно и се мотаеха с групата. Напоследък той бе започнал да говори за бъдещето, да я пита какво ги очаква занапред — всъщност да се пита дали изобщо очакват да са заедно. Тя искаше по-различни неща от него и, без значение колко пъти му го казваше, Ксавиър като че не разбираше. Беше ли правилно? Не. Дали тя се държеше като кучка? Да. Имаше ли значение? Не. Какъв беше смисълът, ако не можеше да бъде с човек, който иска да прави същите неща като нея?

Нищо от това нямаше и грам значение в момента. Не и на това място.

Исусе, помисли си Хедър, аз съм шибана каша. Уплашена съм. Успокоена съм. Чука ми се. И дори не знам къде на майната си съм!

Тя чу Кери да хълца. Обърна се и видя приятелката си да бърше очите си с ръкав. Брет се взираше в коридора в посоката, от която бяха

дошли — стоеше на стража или се опитваше да осигури на Кери малко уединение. Или може би и двете. Хедър не беше сигурна. Тя обгърна другото момиче с ръце. Само за това се сещаше в момента. Кери изхълца, преглътна поредното стенание и я прегърна здраво. Горещият ѝ дъх лъхна във врата на Хедър.

— Шшиш. Всичко ще е наред. Ксавиър ще ни изведе оттук. Просто трябва да сме смели, ясно?

Кери кимна и изхълца отново. Хедър бавно я залюля напред-назад и загука успокоително, докато Кери не се отдръпна от нея и не се изправи отново.

— Съжалявам — каза момичето и си избрса носа. — Просто... като ви видях с Ксавиър заедно... и се сетих за Тайлър...

Хедър не беше сигурна какво да каже, така че не отговори нищо.

Ксавиър им махна да се придвижват напред. Те се промъкнаха през отворена врата и влязоха в нов коридор. Този вървеше в противоположна посока спрямо първия. Но също като него беше осветен от наниз голи крушки, увиснали от тавана.

Хедър се огледа във всички посоки и прошепна:

— Накъде?

Приятелят ѝ сви рамене и с ножа посочи надясно. Тръгнаха натам. Ксавиър вървеше първи, последван от Хедър и Кери. Брет завършваше колоната. Ксавиър беше вдигнал ножа пред себе си. Крушките хвърляха отблъсъци по острието. Хедър премести тухлата от едната си ръка в другата. Беше тежка и пръстите започваха да я болят. Плюс това твърдата грапава повърхност раздразваше кожата ѝ. Забеляза, че Кери е оставила сопата да се люлее до хълбока ѝ, сякаш беше забравила, че я носи.

— Приятели?

Гласът на Брет трепереше. Те се обърнаха и забелязаха, че е спрятан на няколко крачки зад тях.

— Откъде влязохме?

— От предната врата? — отвърна Кери озадачена.

— Не — уточни Брет — имам предвид в този коридор. Къде е вратата, от която току-що влязохме?

— Точно зад гърба ти... — гласът на Ксавиър заглъхна, заглушен от изумлението му.

Хедър се канеше да му заяви, че трябва да спре да обвинява Брет за нещастията им и да не се държи така зле с него — но вместо това вниманието ѝ бе привлечено от мястото, където бяха влезли.

— Виждате ли? — Брет посочи. Вместо отворена врата, водеща към предишния коридор, сега там имаше стена. — Вратата е изчезнала!

— Какво, на майната си... — прошепна Ксавиър.

Този път Хедър долови истински страх в гласа му и за секунда си помисли, че може да е дошъл неговият ред да се разплачне. Вместо това приятелят ѝ тръгна към новата стена.

— Вратите не си вдигат касите и не отиват на разходка — той почука по стената с дръжката на ножа си. Изсумтя. Останалите объркани се събраха около него.

— Пази ни гърбовете — нареди той на Кери. След това отново насочи вниманието си към стената. Връчи на Хедър ножа си и постави две ръце на ламперията. Буташе и натискаше от различни страни, но стената не помръдна. Брет пристъпи да му помогне, но Ксавиър му махна да се отдалечи.

— Не поддава — прошепна. — Това е някаква тайна врата!

— Но защо ще я запечатват само от тази страна? — попита Брет.

— Да ни спрат да не се движим напред, може би? Да ни устроят засада?

Хедър си проправи път покрай тях двамата и прокара длан по стената. Не беше нито мазилка, нито боя или дори тапет. Беше си дебело дърво, солидно като плот на маса.

Или капак на ковчег, помисли си тя.

Хедър приклекна и прокара длан по повърхността, докато не напипа пода. Опира и ръба на дървената повърхност там. Стената се бе плъзнала пред вратата — достатъчно тихо никой от тях да не я чуе.

Тя се изправи отново. Брет и Ксавиър още обсъждаха блокадата. Хедър тъкмо се канеше да предложи, че е по-добре по-разумно да се скрият отново, вместо да стоят и да си говорят, но така и не ѝ се отвори възможност. Сякаш в отговор на думите на Ксавиър, крушките изгаснаха. Мракът ги погълна отново.

Странен, зъл смях отекна в коридора.

Хедър, Ксавиър, Кери и Брет изпищяха в унисон.

Смехът се усили и почти задави писъците им.

9.

Докато писъците им отекваха от стените, зловещият смях прозвуча за трети път. След това внезапно, както бе започнал, звукът секна. Възцарилият се мрак сякаш усилваше нервната тишина, която ужасяваше Кери дори повече, отколкото смехът преди това.

Тя рачешката се затътри назад по протежение на стената, опипвайки пътя с едната си протегната ръка и за малко да се спъне в Хедър. И двете момичета изквичаха от ужас.

— Тихо — прошепна Ксавиър, — слушайте!

Кери трябваше да му го признае. Само преди секунда, когато вратата бе изчезнала, младежът й се стори толкова уплашен, колкото и всички останали в групата. Но сега, когато опасността отново бе надвиснала над тях, неговата хладна самоувереност се бе завърнала. Говореше овладяно, кажи-речи дистанцирано.

— Къде са те? — простена Брет. — Нищо не...

— Хванете се за ръце — прекъсна го Ксавиър. — Хедър, върни ми ножа, но внимавай да не ме наръгаш с него!

Затуткаха се наоколо в тъмното, търсейки се един друг. Нечия ръка обхвана тази на Кери. Дланта беше потна и в кожата й се отъркаха дебели мазоли. Тя стисна здраво, търсейки утеша, и хватката около китката й на свой ред се стегна. Одраскаха я дълги, заострени нокти. Кери се вкочани. Стомахът й се превъртя и мускулите й се стегнаха. Брет и Ксавиър имаха къси нокти. Също и Хедър. Оплакваше се от това всеки път, когато те трите с Кери и Стеф отиваха заедно на спа процедури. Цепеха й се всеки път, когато се опитваше да си ги пусне по-дълги.

Ръката стисна по-здраво. Кери изпища. Опита се да се измъкне от хватката, но пръстите на непознатия се стегнаха като менгеме. Ноктите се забиха в кожата й. В тъмнината чу Ксавиър, Брет и Хедър да отвръщат на писъка й, но беше прекалено паникьосана, за да ги предупреди за опасността. Сопата се изпълзна от другата й ръка и издрънча на пода. Нападателят я дръпна напред и Кери за малко да

падне. Усети горещ, кисел дъх в лицето си и нещо топло и мокро се плъзна по бузата ѝ. Осъзна, че това е език. Разтърсана от отвращение, отвори уста да изпищи отново. Пъргавият език се пъхна между устните ѝ. Стресната до немай-къде, Кери стисна зъби.

Сега беше ред на нападателя ѝ да изпищи. Врещеше откъслечно и задавено, понеже девойката бе захапала здраво езика му. Кръв напълни устата ѝ. Догади ѝ се дотолкова, че разтвори челюсти и се олюя назад. Невидимият нашественик застена от болка и след миг стъпките му отекнаха по коридора — ранен, бе обърнал нападението в паническо бягство.

— Кери? — обади се Ксавиър. — Какво става?

Момичето се опита да отговори, но успя само да изстане. С трепереща ръка порови в джоба си, извади запалката и я светна. Пламъчето се люлееше. Брет, Хедър и Ксавиър се втренчиха загрижено в нея.

— Какво има? — попита отново Ксавиър. — Какво, по дяволите, се е случило?

— Там... имаше нещо... някой... с нас. Сграбчи ме. В началото помислих, че е някой от вас, но...

Кери не успя да довърши. Стомахът ѝ къркореше зловещо, тя се съмъкна на колене, пусна колелцето на запалката, наведе се напред и повърна. Приятелите ѝ замърмориха стреснато и объркано, но когато се опита да им отговори, стомахът ѝ отново се обърна. Вдигащата се от собствения ѝ бълвоч смрад я накара да повърне за трети път. Тримата ѝ спътници наизвадиха мобилните си телефони и използваха екраните им, за да ѝ светят. Хедър се наведе над Кери и вдигна косата ѝ. Разтри гърба на приятелката си и ѝ зашепна утешително. Момичето постоя още няколко секунди, давейки се на сухо. Накрая се изправи на крака и обърса уста.

— Ранена ли си? — попита Брет.

— Не, аз... — тя се обърна бързешком. Не успя да се сдържи и повърна отново. Когато свърши, додаде: — Съжалявам. Не съм ранена, но определено нараних него — каквото и да беше то. Мисля, че може и да съм му отхапала езика.

Те осветиха с телефоните си пода и откриха петна кръв с размер на голяма монета.

— Нищо чудно и да си успяла — съгласи се Хедър.

Кери плю, мъчейки се да изчисти устата си от ужасния вкус. Зъбите, езикът и вътрешната страна на бузите ѝ все едно бяха покрити с мазна кал.

— Можеш ли да изкървиш до смърт през езика си? — попита Брет, взирачки се в пурпурните капки. — Чудя се колко ли лошо е пострадало.

— Хайде да не се задържаме, за да научим — предложи Ксавиър.

— Хайде!

Той снима коридора с телефона си. След това се запрокрадва по него. Кери вдигна сопата си и те с Хедър го последваха. Брет вървеше отзад.

— Спри за момент!

— Сега пък какво? — попита Ксавиър с прокрадващо се в гласа раздразнение.

Брет бутна очилата си по-нагоре на носа.

— Нали не сме тръгнали в тази посока?

— Няма накъде другаде да вървим.

— Да, но каквото и да беше нападнало Кери — то също тръгна нататък.

— Ами хубаво — отвърна Ксавиър. — Ако още не е мъртво, тогава ще довършим работата, ако се натъкнем на него!

Той продължи напред. Момичетата го последваха. Брет с въздишка се повлече след тях.

Когато запалката отново се нагря, Кери я прибра в джоба си. След изчезването на светлината мракът сякаш се сгъсти. Мобилните телефони не успяваха да разсеят тъмнината кой знае колко. Поне доколкото се виждаше, в този коридор нямаше врати. Стените бяха лишени от отличителни знаци.

Ксавиър се спря, втренчен напред в тъмното. Другите последваха примера му.

— Това ми се струва нередно — промърмори той. — Няма разклоняващи се врати. Няма стаи. Просто продължава напред. Ако нападателят на Кери е дошъл насам, просто не знам къде е изчезнал...

— Казах ти — намекна Брет. — Трябва да се върнем!

— Не можем — напомни му Кери. — Помниш ли, че коридорът е блокиран?

Той не отговори. Хедър забели очи.

Ксавиър отново изруга на испански.

— Не знам какво да правя, приятели. Предполагам, че трява просто да продължим напред. Да видим къде ще се озовем!

С тези думи той пое отново нататък по коридора. Останалите го последваха. Кери плъзна ръка в джоба си, но запалката ѝ все още беше твърде гореща. Подът под краката им се промени и стана неравен. Дъските на дюшемето започнаха да скърцат при всяка крачка. Групата забави ход и започна да се движи почти на пръсти.

Тъмният коридор завършващ с три врати — една право пред тях и по една от всяка страна. И трите бяха широко отворени. Всяка водеше към нови лишени от прозорци стаи, пълни с боклук и отпадъци. Кери излезе пред групата и застана до Ксавиър. Ръцете им се докоснаха, под пръстите ѝ той се оказа приятно топъл и солиден. Усещането я утеши. Погледна към спътника си, но той явно дори не бе забелязал краткия им контакт. Взираше се едновременно в трите изхода, стрелкайки поглед от единия към другия, сякаш очакващ всеки момент нещо да им се нахвърли. Когато не последва нападение, Ксавиър вдигна пред себе си телефона като факла и пристъпи в стаята право пред тях. След това спря и се обърна.

— Нека видя запалката ти?

Кери кимна и му я подаде. Младежът изпъшка, когато пръстите му се сблъскаха с горещия метал.

— Извинявай — оправда се момичето, — още не се е охладила достатъчно.

Ксавиър прибра мобилния си и вдигна запалката високо над главата си. След това огледа набързо стаята. Пристъпи към ръждясало разтегателно легло и наведе пламъчето над ъглите. Накрая се върна в коридора.

— Празна е — прошепна. — Но е задънена. Няма изход от нея.

Каза го с обречен тон, сякаш не бе очаквал нищо друго.

— Ами останалите две?

Ксавиър с гримаса влезе в стаята отляво. След няколко секунди излезе отвътре и докладва същото. Връчи на Кери запалката ѝ и лапна палеца и показалеца си.

— Изгори ме, мътните го взели!

— Извинявай — повтори Кери и прибра запалката в джоба си.

Проследи как приятелят им влиза в третата стая. Той извади мобилния си и вървешком заровичка в менюто. Не беше изминал и няколко крачки в мрака, когато подът изчезна под краката му. В единия момент стърчеше прав, оглеждаше стаята и отваряше телефона си. В следващата секунда изчезна от поглед, сякаш къщата бе зинала и го бе погълнала. Не му остана време дори да изпиши. Чу се само тежко тупване. На Кери ѝ прозвуча така, все едно се счупиха милион стъклени прозорци.

Един удар на сърцето. Втори.

Ксавиър се разпища с цяло гърло.

Паникъосана, Хедър бутна Кери встрани и се хвърли през вратата. В същия момент зад гърба им Брет изквича и се чу шумно тупване. Кери скочи напред и сграбчи приятелката си, хвана я здраво за китката и я изтегли назад. Хедър се дърпаше и викаше Ксавиър по име.

— Спри! — предупреди я Кери. — Не тичай натам!

— Махни се от мен! — крещеше Хедър. — Пусни ме! Той е ранен!

Кери стегна хватката си.

— Това е капан! Мисля, че там подът не е наред. Трябва да влезем бавно.

Както бяха започнали внезапно, писъците на Ксавиър също така внезапно секнаха. Той не извика момичетата. Не помоли за помощ.

На Кери ѝ се стори, че внезапната тишина е още по-ужасяваща.

Хедър се отблъсна от нея, но момичето я сграбчи за ризата отзад и я дръпна.

— Чуй ме! — каза ѝ настоятелно. — Гледай къде стъпваш!

А след това Брет започна да крещи, с глас, издигнал се до пронизителен писък:

— Махни се от мен... о, Исусе, махни се от мен, мамка ти!

Кери се завъртя трескаво, стресната от бесните му викове.

Хедър се отскубна от хватката ѝ и се втурна на помощ на Ксавиър, но Кери въобще не ѝ обърна внимание. Ксавиър и Хедър не бяха основната ѝ цел. Застина, зяпнала в ужасяващо вцепенение от онова, което виждаше. Мозъкът ѝ се нуждаеше от време да обработи гледката. Почти ѝ се искаше очите ѝ да не са се приспособили към тъмното; да трябва да опипва слепешком, защото тогава нямаше да ѝ се налага да гледа.

Брет беше паднал на четири крака насред коридора. Устните му бяха разтеглени назад в болезнена гримаса. Някаква смътна форма бе залепнала за гърба му и се опитваше да го смаже на пода. Кери присви очи, опитвайки се да види точно какво го язди. Тварта имаше ръце и крака, които не бяха пропорционални на тялото ѝ. Брет я удряше постоянно, но всеки път, когато го стореше, тварта отново го бълсваше в пода. Наблизо, но извън обсега му бяха паднали очилата му, телефонът и стъклото, което носеше вместо кинжал. От носа му течеше кръв. Погледът му бе втренчен в нея.

— Кери...

Преди да успее да завърши, тварта награби в шепа кичур от косата на Брет и тресна главата му в пода. Той изпища приглушено. Чудовището на гърба му се разсмя наудничаво, дърдорейки лишени от смисъл словосъчетания.

Кери вдигна сопата и се опита да си придаде зловещ вид.

— Хей! — извика.

Тварта все още се притискаше към гърба на Брет, но спря да го бълска и погледна към нея. Бели зъби проблеснаха в мрака.

— Пусни го! — предупреди Кери, като се постара гласът ѝ да не трепери.

Нападателят плю по нея. Нещо топло, мокро и лепкаво се пльосна на бузата ѝ и увисна там. Бавно се стече по страната ѝ, оставяйки следа като от плужек. Отвратена, Кери го обърса с връхчетата на пръстите си. Смрадта беше отвратителна.

Брет се възползва от моментното объркване на нападателя си и успя да се изправи. Все още коленичил, се пресегна зад себе си и удари тварта в главата. Сигурно го заболя, понеже Брет дръпна ръка и тръсна китка, все едно си беше окулил пръстите. Нападателят се откопчи от гърба му и се олюя. След това, квичейки от — както прозвуча — разочарование, зашляпа отново напред. Движеше се накъсано и спазматично, но беше невероятно бързо. Кери се развика и се хвърли към Брет, молейки се да го достигне първа.

Младежът изпища.

Когато скъси дистанцията, Кери най-сетне успя да види добре врага им в светлината на телефона на Брет. Както и предишният нападател, това също се оказа джудже, но беше дори по-отвратително

от предишното. Беше голо, като изключим парче мръсен парцал, щръкнало от вагината му.

Парцалът беше просмукан с прясна кръв. Кери осъзна с ужас, че служи за нещо като тампон. Тялото на жената бе жилесто, но здраво замускулено, а лицето й, дори скрито в мрака, очевидно бе деформирано. Челото й бе изпъкнало, устата й сякаш се извиваше около лицето. Колкото коса имаше, висеше дълга и на кичури, спъстена от мръсотия. Очите бяха твърде големи за лицето й, а зениците изглеждаха така, сякаш запълват изцяло ирисите. Ръцете на тварта бяха по-дълги от тялото и покрити с изпъкнали мускули. В контраст с тях, краката й бяха просто чуканчета — изсъхнали и безполезни. Въпреки това изродчето се движеше бързо. Заклатушка се към Брет, тичаше на ръцете си и го стигна преди Кери. Младежът се опита да се търколи встрани от пътя му, но женското джудже се надигна на една ръка и го удари по главата с другата. Брет се срути на пода зашеметен.

— Махай се от него, кучко!

Жената се изсмя срещу Кери — високо кикотене, което заглуши писъците на Хедър от тъмната стая.

Кери усети по лицето си внезапен полъх. Погледна нагоре. Право над Брет имаше дупка в тавана — тъмно петно, по-черно от останалата част от коридора. Там висеше отворена тайна врата. момичето изсумтя в уплашена почуда, когато я осени какво се е случило. Техните похитители бяха запечатали коридора, бяха изключили лампите и ги бяха изчакали да минат под тайната врата. Джуджето бе скочило от тавана право върху Брет.

Жилестата нападателка изръмжа, втренчила поглед в оръжието на Кери.

— Махай се от него! — повтори момичето.

Преди да успее да посегне, Брет се върна в съзнание и замахна към нападателя си с дясната си ръка. Движеше се като на забавен кадър. Изплака и Кери забеляза, че и гласът му е задавен. Пръстите му задрапаха върху рамото на джуджето, което се наведе светкавично напред. Широко отворената му паст се сключи върху китката на младежа.

Брет се опита да си дръпне ръката и изскимтя от отвращение. Кери зяпна. Знаеше какво точно ще последва така сигурно, все едно

гледаше лента, която вече е била прожектирана — и макар да вдигна сопата, знаеше, че няма да успее да спре случката навреме.

Жената-джудже захапа. Кръв бликна между устните ѝ и плисна по рамото на Брет. Той изпища. Ококори очи. Дебелите устни на лицето на джуджето потрепваха. След това то се дръпна рязко назад и разтърси дивашки глава. Кери чу как изхрущяват при строшаването си пръстите на Брет — звук толкова силен, че заглуши дори собствените ѝ писъци.

Младежът наддаде вой. Гласът му се повиши с няколко октави и отекна срещу празните стени и тавана, а джуджето взе да върти яростно глава в опит да откъсне плячката, здраво стисната между челюстите му и най-сетне да откъсне хапката си от ръката на Брет.

Джуджето изръмжа отново. Кери се приближи по-плътно и успя да разгледа засенченото, деформирано лице. Струваше ѝ сивкаво на светлината на мобилния телефон. Тварта се взираше в нея, докато дъвчеше. Въздушна, очевидно наслаждавайки се на ястието. От отворената ѝ паст протече черна лига с мехурчета.

Зъбите на изродката дъвчеха месо, сухожилия и кости като месомелачка. Гърлото ѝ подскочи, докато прегълъща.

Брет се гърчеше на пода, забелил очи и стиснал зъби. Оцелелите му пръсти драЩеха по дъските. От чуканчетата плискаше кръв, която се стичаше по вирнатата му длан и нагоре до лакътя му, докато той риташе и се тресеше. Не пищеше, но Кери можеше да познае, че се старае с всички сили. Мускулите на шията му бяха стегнати, а устата му бе зейнала, но единственият звук, който издаваше беше тихо, жалостиво скимтене.

Джуджето се присви и изгрухтя, почти изляя, след което отново се нахвърли върху Брет, метна се напред на удължените си крайници. Младежът спазматично се опита да се защити със здравата си ръка, но не бе достатъчно бърз. Тварта се бълсна в хълбока му. Стремително наведе напред глава с широко разтворени хищни челюсти, целейки се в носа му.

А след това Кери завъртя сопата в широка дъга и заби гвоздея в окото на джуджето.

То изпища — груб, гъргорещ звук — и се юрна с такава скорост, че изби оръжието от ръката на Кери. Затътри се на няколко крачки. Парчето дърво висеше от лицето на ранената изродка и се влачеше по

пода. Твърта се заолюлява напред-назад, сякаш се поопомни и се хвърли обратно, втренчена в Кери с оцелялото си око. Препъна се в изпружените крака на Брет и падна по лице на пода. Там и остана да се гърчи спазматично. Червата и пикочния й мехур се изпразниха, заливайки пода и младежа със смрадливи, жълтеникави изпражнения с консистенцията на зеленчукова супа.

Кери поsegна надолу, сграбчи шепа от мазната коса на джуджето и дръпна главата му нагоре. След това освободи сопата си. С нея излезе и смачканата очна ябълка, която увисна на края на гвоздея като сплескано, гигантско гроздово зърно. Кери завъртя оръжието в ръцете си и приличният на въже очен нерв се скъса. Разплакана, девойката трескаво разтръска сопата, докато накрая очната ябълка падна от нея. Приземи се в локва изпражнения и кръв.

Кери се взираше в окото, забравила за Ксавиър или Хедър, или дори за Брет. Стоеше вцепенена, трепереше и остана напълно потопена в транс, докато движенията на джуджето се забавяха. Учудващо, но то беше все още живо въпреки тежката травма, които бе претърпяло. Търкаляше се по пода и се опитваше да пълзи, но усилията му дори да се изправи на колене напълно се проваляха. Кери се взираше в противника си ужасена. Джуджето също се взря в нея, въртейки диво едното си око, докато от червеното мясо в другата, празната орбита се стичаше тъмна течност. След това изродчето си пое дълъг, трескав дъх и остана неподвижно. По деформираното му лице се разля странно изражение на покой.

Въпреки всичко, което чудовището бе сторило, Кери изпита болезнена жалост за жертвата си.

Пристъпи край трупа и приклекна до Брет. Мълчаливо задърпа колана му, успя да го освободи от джинсите и припряно го омота около китката му. Две силни дръпвания и кожената лента се затегна, пристягайки и плътта, докато кожата отдолу не стана бяла като кост. Брет изквича, но не се мъчеше да се бори.

— Лежи кротко — увещаваше го Кери. — Трябва да спра кървенето! И след това трябва да помогна на Ксавиър и Хедър.

— Къ-къ-къде...

— Не говори. Просто стой мирен!

Кери донесе мобилния и очилата на Брет. Огледа се в търсене на грубоватия му стъклен нож, но той се беше счупил в някакъв момент

от схватката. От него бяха останали само тънки стъкла. Тя нахлузи очилата на лицето на приятеля си. Рамките се бяха огънали при нападението и висяха накриво — едната страна беше по-високо от другата. С помощта на острата, бяла светлина от екрана на телефона, Кери огледа раните на Брет. Трите средни пръста на дясната му ръка липсваха. Сурово месо и назъбена кост се показваха през надраните ивици плът. Другите пръсти бяха насищени и вече се подуваха. Носът на младежа бе спрял да кърви и не изглеждаше да е счупен, но Кери се съмняваше, че би го успокоила с подобно заключение.

Брет се закашля и след това простена. Кипнала лига протече от ъгълчето на устата му. Опита се да заговори отново, но момичето доближи пръст до устните му. След това му връчи мобилния с надеждата светлината да му донесе малко утеша.

— Стой тук, веднага се връщам. Трябва да останеш буден, ясно ли е? Ще успееш ли? Само викай, ако се появят още гадини!

Брет простена, но кимна в съгласие. Със здравата си ръка притисна отворения телефон към гърдите си. Кери бе готова да се разплачне, задето го оставя да лежи самичък.

Проправи си отново път до края на коридора и надникна в тъмната стая. Хедър беше коленичила на пода и хълщаща. По бузите ѝ се стичаха сълзи, очертали тъмни заради размазаната спирала ивици. Кери пристъпи към нея и Хедър подскочи стреснато.

— Всичко е наред — каза ѝ Кери — само аз съм.

Намираха се на ръба на дълбока яма. Някъде далеч отдолу се разнесе стенанието на Ксавиър. Стори им се слаб и уплашен.

Кери се наведе напред и огледа дъските на пода. Бяха прерязани на около пет фута от прага на стаята. Капанът минаваше по цялата ѝ дължина, от стена до стена. Хедър задържа мобилния си над ямата, а приятелката ѝ се взираше надолу в дупката, но долу се виждаше само мрак.

— Той добре ли е? — попита Кери. — Каза ли нещо?

Хедър поклати глава.

— Засега не. Мисля, че може да е припаднал или нещо такова. Само стене там долу.

Кери се наведе още по-надолу към ямата и викна Ксавиър по име. Стараеше се да говори тихичко — в случай че в помещението имаше още от тези твари, не искаше да издава местоположението им

пред тях. Когато младежът не отговори, тя погледна нагоре към тавана и се зачуди дали и там не се крие тайна врата като тази в коридора. Ако беше така, не можа да я различи. Окачените таван бе петносан от вода и напукан, но не се забелязваха процепи, подсказващи за скрит отвор или помещение.

— Ксавиър! — опита Кери отново. — Добре ли си?

Той простена по-високо, след това се закашля. Размърда се в тъмното и момичето отново чу ясния звън от трошене на стъкло.

— Ако не можеш да говориш, просто се покашляй отново. Ясно? Дай знак, че най-малкото ни чуваш. Ще можеш ли?

— Чувам те! — гласът му вече беше по-сilen, но пронизан от болка. — Мамка му...

— Ранен ли си?

— Аха... — той поспря. Отново звънна стъкло. — Но не е фатално. Така ми се струва. Нямам нищо счупено, друго да не е.

— Колко надълбоко си?

— Нямам представа. Всичко стана толкова бързо... Да ме питаш закъде припирах толкова! Едва-едва ви виждам, да знаете. Изтървах ти запалката, а и телефона си. Загубих също и ножа. Тук някъде долу са, но не мога да ги намеря!

— Можеш ли да опипаш наоколо? — попита Хедър.

— Не.

— И защо?

— Навсякъде по пода има строшено стъкло. Седнал съм в него и в момента. Колкото по-малко шавам, толкова по-добре.

— Исусе... — Хедър изпъшка.

Кери се намръщи, опитвайки се да измисли как да освободи приятеля им.

— Всички други добре ли сте? — попита Ксавиър.

— Брет е ранен много сериозно — отвърна Кери.

— Какво стана? — Хедър погледна през рамо и към коридора зад тях.

— Още една от тези джуджешки гадини се изсипа от тавана и го нападна. Ухапа го. Отгриза му три пръста.

— Леле майко!

— Аха. Спрях кървенето, поне за момента, но раната не изглежда добре.

Ксавиър издаде задавен, приглушен вик.

— Мило? — Хедър се наведе над ръба на дупката. — Какво става?

— Според мен шибан плъх току-що ми пролази по крака. Измъкнете ме оттук, да му се не види!

— Хубаво — обеща Кери. — Само се дръж!

— Нямаме никакво въже — обади се Хедър. — Какво ще правим?

Кери се изправи.

— Свали си дрехите.

— Ка-какво?

— Чу ме. Свали си дрехите. Каза го сама, Хедър. Нямаме въже. Трябва да го измъкнем оттам преди тези... каквите и да са те... да дойдат да ни нападнат. А Брет трябва да иде в болница.

Без нито дума повече Кери започна да съблича мръсните си, потни и просмукали с кръв дрехи. Те бяха втвърдени и лепкави, и в определен смисъл ѝ стана приятно да се отърве от тях. Хедър я погледа известно време, преди да изпразни джобовете си и да последва примера ѝ. Двете струпаха ключовете и другите си вещи на пода. И двете момичета трепереха и бяха целите настърхнали. Въпреки задавящата липса на въздух в барикадираната къща, вътре беше студено. Когато останаха по сутиeni и бельо, Кери събра захвърлените им дрехи и започна да ги завързва заедно.

— Все още ли сте тук? — притеснено се обади Ксавиър.

— Аха — каза му Хедър. — Тук сме. Кери прави въже. Скоро ще те извадим. Само се дръж!

Кери подръпна саморъчното въже. Доволна, че възлите са здрави, тя легна на мръсния под и изпълзя до ръба на ямата. След това спусна въжето в дупката.

— Хвани ме за краката — каза на Хедър. — Не ме оставяй да падна, ясно?

— Няма. Само побързай!

Навън в коридора Брет простена.

— Ксавиър! — подвикна Кери. — Пускам ти въжето. Виждаш ли го?

— Не... чакай! Да, виждам го. Едва-едва.

— Можеш ли да го стигнеш?

— Почакай... — той изпъшка. Отново се разнесе звукът от трошащо се стъкло. — Не мога. Прекалено много стъкла има на пода. Не виждам нищо.

Кери погледна през рамо.

— Хедър, дай ми мобилния си!

Хедър го измъкна от купчината вещи на пода и го подаде на приятелката си. Тя го отвори и го задържа обърнат с екрана надолу към ямата. С другата си ръка стискаше въжето.

В началото не различи нищо. Наведе телефона още по-надолу и изчака очите ѝ да се приспособят. Зяпна изумена.

Светлината на мобилния се отразяваше от дъното на дупката. Ямата беше покрита с натрошени стъкла — бутилки, крушки, прозоречни рамки — остри, блестящи кинжали с дълбочина поне един фут. Стъклата около Ксавиър бяха окървавени. Раменете и лицето му бяха осияни с порязвания.

— Мамка му...

— Какво има? — попита Хедър, припълзяйки по-наблизо.

— Той не се шегуваше за натрошени стъкла.

— Аха — каза Ксавиър, оглеждайки затвора си. — Трябва да призная обаче, че е даже по-зле, отколкото предполагах!

— Колко сериозно си порязан? — попита Кери.

— Добре съм — настоя той. — Не са ми пробити подметките и не съм накълцан. А ако закрепиш за малко светлината, мисля че даже ще стигна и до въжето.

В коридора отзад Брет простена отново.

— Добре — съгласи се Кери. — Но, моля те, постарат се да побързаш! Брет е в доста лошо състояние!

Ксавиър изпъшка и се изправи внимателно. От него се посипаха парчета натрошено стъкло. Кери забеляза, че няколко дребни парченца стърчат от ръцете му и простена, когато младежът ги изскубна и ги метна встрани. Той внимателно запристигва напред и сграбчи въжето. Кери остави мобилния телефон на Хедър встрани и се стегна, като уви плата и около двете си китки, а Хедър здраво налегна на краката ѝ.

— Добре — изсумтя Кери, — давай!

— Не допускай да падне! — примоли се Хедър.

Момичето стегна мускули и стисна зъби. Тежестта на Ксавиър кажи-речи я издърпваше надолу в ямата при него, но тя успя да се

задържи, докато той се добере до горе. Младежът се измъкна от дупката и се просна до тях двете, задъхан тежко. Докато проучваше порязванията си, момичетата развързаха въжето и се облякоха отново. Кери забеляза, че, въпреки стреса, Ксавиър успя да им хвърли по един поглед и на двете с Хедър, докато бяха голи.

— Благодаря — каза той, след като се посъвзе.

— Колко е зле положението? — попита Хедър, бръсвайки от косата си дребни парченца стъкло.

— Няма дълбоки порязвания, повечето са просто драскотини. Можеше да е много по-страшно!

— Да се погрижим за Брет! — каза Кери.

Те побързаха към коридора и коленичиха до приятеля си. Брет беше в съзнание, но очевидно изпитваше болка и изпадаше в шок. Зъбите му тракаха неконтролирамо, а лицето му бе пребледняло. Въпреки това се усмихна, като ги видя.

— Приличаш на лайно — сподели с Ксавиър.

— Ти също. Да се надяваме, че си записал номера на камиона, който те е сгазил!

Брет кимна към трупа на мутантката.

— Провери го сам. Кери хубавичко го подреди!

Ксавиър се изправи и се втренчи в мъртвата твар. Побутна я с крак.

— Хедър, снимай го! Моят мобилен падна долу в ямата.

Без да каже и дума, Хедър докосна копчето на телефона си и прицели камерата към джуджето. Кери стисна Брет за здравата ръка и се вгледа. Отблизо и осветена, тварта изглеждаше дори по-зле, отколкото в тъмното. Кожата ѝ бе подута и бяла, нашарена с червени петна, на вид като екзема в напреднал стадий. Оцелялото око бе не просто голямо, а деформирано, с продълговат, лешников ирис и неравна зеница. На голата светлина белтькът на окото изглеждаше леко пожълтял. Носът на жената беше широк и плосък, кожата и от двете му страни бе изтеглена нагоре, за да се помести широкият разрез на устата с големите зъби вътре. Челюстта бе массивна и ъгловата. Сега вече Кери разбра как чудовището е успяло с такава лекота да откъсне и сдъвче костите на пръстите на Брет. Ударът със сопата бе изтрил и остатъците от симетрия на лицето на тварта, но като се взираше в него сега, девойката не беше съвсем сигурна дали то изобщо някога е било

симетрично. Тънката коса, растяща нарядко по черепа на мъртвата жена, очертаваше челюстта ѝ. Беше трудно да се съди на каква възраст е била.

След това Кери забеляза нещо друго. Преди това, когато бе нападната в тъмното, тя бе прехапала с все сили нещо, което според нея беше езикът на нападателя ѝ. Езикът на жената на пода не беше пострадал, а и ноктите на трупа бяха затъпени и напукани, докато ръката, която бе стискала Кери, бе въоръжена с дълги, остри като кинжали нокти.

Ксавиър поклати глава:

— Джуджета. Гиганти. Какво ли ни очаква занапред?
— Да не се мотаем наоколо да проверяваме — предложи Кери.
— Това не е тварта, която ме нападна по-рано. Което означава, че са поне пет, ако броим и двете, които убихме, както и онези, които Брет е видял.

— Брет — прошепна Ксавиър, — ще можеш ли да вървиш?
Приятелят им облиза устни и кимна.
— Къде ти е мобилният? — попита го Кери.
— Сложих го в джоба си — обясни Брет. — Не исках батерията да падне. Може да ни потрябва после.

— Значи си стоял тук сам, в тъмното?
— А-аха.
— Глупак такъв! — тя го потупа по ръката.
— Не можем да се върнем, откъдето дойдохме — обобщи Ксавиър. Испанският му акцент бе започнал да се усеща по-силно. — Не можем и да продължим нататък, освен ако не ни се плува в натрошено стъкло.

— А всички други врати и прозорци са задънени със стени — допълни Хедър. — Как тогава ще се измъкнем от тази адска дупка?

Кери трепна. Гласът на приятелката ѝ бе станал писклив и трепереше.

Брет простена отново:

— Хора, трябва ми свястна превръзка или поне истински турникет!
— Така или иначе, ще ми е нужен коланът ти — осведоми го Ксавиър.
— Какво? Защо? — намръщи се Кери.

— Понеже си изгубих ножа и ми трябва оръжие, а ти не си в състояние да се биеш, ако отново ни нападнат.

Брет се изкиска и простена:

— Аха, ами, според мен на мен ми е по-необходим в момента, друже.

— Може да използваш сопата ми — предложи Кери.

Ксавиър се усмихна:

— Не, задръж си я. Ако съдим по състоянието на трупа, доста добре се справяш с нея.

Хедър въздъхна нетърпеливо:

— Е, ако вратите и прозорците са всичките блокирани, защо не опитаме да си пробием път насила? Все още разполагам с тухлата си.

Брет отвърна преди някой от другите да се обади.

— Няма начин да се мине покрай тази барикада. Не и без ковашки чук или нещо друго по-сериозно.

Ксавиър погледна към ръцете си за момент и след това стрелна с поглед всеки от приятелите си по ред.

— Трябва просто да намерим друг начин да се измъкнем оттук. А аз знам какъв.

— Какво си намислил?

Кери говореше ниско и тихо, отсичайки рязко думите. Забеляза, че дишането на Брет е станало по-неравномерно.

Ксавиър погледна към вратата на тавана.

— Разполагаме с един изход, който не е блокиран.

Хедър поклати глава:

— Няма шибан начин!

— Как ще качим Брет там горе? — полюбопитства Кери. — Виж му ръката. Не може да пълзи насам-натам с нея.

— Налага се. Или идва с нас, или ще го скрием тук и ще отидем за помощ.

— Ще дойда — прошепна Брет. — Мога да се справя!

— Ще вървим по тунела, докато не стигнем до изход — заяви Ксавиър. — След това ще потърсим мазето, за което ни спомена Брет. Това е единственият избор, който ни е останал. Или ще намерим път навън, или ще попаднем на нещо, с което да успеем да минем през барикадите.

— Може би ако всички опитаме да ги поместим заедно? — предложи Кери.

— Не — каза Ксавиър ниско и твърдо. — И аз се опитах да преместя преградата, която ни препреши коридора. Според мен нещо я задържа на място.

Брет се закашля, седна и се зае да сваля окървавената си тениска.

— Може ли някой да ми помогне?

— Какво правиш? — Кери се опита да го принуди да седне отново с гръб към стената.

— Налага се да използвам тениската си за турникет. На Ксавиър му трябва коланът ми.

Момичето пъхна ръце под собствената си тениска и разкопча сутиена си. След това го измъкна през ръкава.

— Опитай с това. Би трябвало да свърши доста по-добра работа.

Брет се ухили.

— Впечатляващо!

— Аха. Тайлър казваше, че...

Кери замълкна, неспособна да довърши изречението. Чак се стресна. С всичко, което се случваше, напълно беше забравила за Тайлър. Предположи, че сигурно съзнателно е блокирала спомена за смъртта на приятеля си — самозаблуда или нещо подобно. Но тук, в коридора, бе преодоляла шока и се бе взела в ръце. Беше убила мутанта, измайстори турникет и въже, спаси Ксавиър и след това направи нов турникет от сутиена си, все едно беше Макгайвър^[1] с цици. А сега мъжкаранската ѝ самоувереност се изпари и всички събития отново ѝ се стовариха на главата.

— Идеално — Ксавиър взе от нея сутиена и коленичи до Брет.

Пипаше пъргаво и сръчно, уви все още топлото бельо около китката на приятеля си и стегна здраво. Секунда по-късно свали колана и огледа пръстите на пострадалия.

— Хедър, може ли да му осветиш китката?

Хедър наведе екрана си към ръката на Брет и всички се наведоха към нея. Оцелелите му пръсти се подуваха. Кели простена при вида на травмата. Не знаеше как Ксавиър може да оглежда раната с такова дистанцирано спокойствие.

— Добре — каза приятелят ѝ, — кръвта е спряла да тече. Турникетът с колана е свършил чудесна работа, но ако не те заведем

скоро на лекар, ще имаш по-сериозен проблем от няколкото липсващи пръста. В китката ти трябва да тече кръв, иначе ще я загубиш. Така че е хубаво, че кървенето е спряло...

Брет си прочисти гърлото и дръпна ръката си от лъча светлина.

— Е, хайде да тръгваме. Мамка му на мотането безцелно!

Каза го весело, но Кери можеше да разпознае страха в гласа му. Знаеше как се чувства той. Брет винаги бе онзи, който пускаше шегички или дърдореше безспир, когато беше притеснен или несигурен, или уплашен. И този път не беше изключение, но не можеше да прикрие ужаса си. Усещаше се в гласа му, все едно колко старательно се опитваше да го скрие.

Отразяваше нейния собствен.

[1] Ангъс Макгайвър (*Angus MacGyver*) — герой от едноименния американски сериал, бивш таен агент, известен с изобретателната си употреба на ежедневни предмети. ↑

10.

— Синьодрешковците още ги няма — въздъхна Лео. — Ама че прецакана служба са!

По-голямата част от групата се беше разпръснала по протежение на улицата, отегчени от чакането нещо да се случи и в търсене на друга форма на забавление. Те с Маркъс, Джамал, Крис и Дуки все още стояха на ъгъла и наблюдаваха къщата в края на квартала. Порутената сграда сякаш се извисяваше все по-голяма със състягането на нощния мрак. Г-н Уоткинс също бе останал отвън с момчетата, но не говореше много. Просто слушаше. Честно казано, Лео се чудеше дали г-н Уоткинс не смята, че се канят да преебат колата на белите хлапета и се навърташе наоколо, за да се увери, че няма да го направят.

— Йо — каза Крис — помните ли га онези момчета от NSB се надбягваха с ченгетата, окопаха се в музея „Мютър“ и взеха заложници и разни такива?

Момчетата закимаха.

— Аха — отвърна Лео. — И какво?

— Гледах тая шибанотия по телевизията. Една дребосъчка, която познавам от едно време, се чукаше с един от екипа на NSB.

— Единствената дребосъчка, която познаваш — подигра му се Маркъс — е онази, от която пипна гонорея.

— Я си затваряй плювалника! — взъзмути се Крис. — Както и да е, целият музей беше пълен с ченгета за има-няма пет минути, мамка му. И що, да му се не види, ще пристигнат за онова събитие, но не и за това?

— Понеже — обясни му Лео — тук няма туристи, които се моткат да разглеждат околностите като около музея „Мютър“.

Хлапетата се разкискаха. Лео погледна към г-н Уоткинс. В очите на по-възрастния мъж като че проблясваха искрици, а на лицето му бе пролазила усмивка.

— Г-н Уоткинс — попита младежът, — нали знаете, че няма нужда да висите тук с нас? Така де, ако ще ходите на работа утре, сигурно ви се ще да си легнете. И бездруго не ми изглежда, че полицията ще се появии.

Пери сви рамене, дръпна от цигарата си и издиша дим в нощния въздух.

— Няма нищо. Лауанда не обича да пуша в къщата, тъй че вие, момчета, ми правите услуга. Колкото по-дълго висите тук, толкова повече никотин ще си вкарам в организма — той понижи глас и се наведе заговорнически напред. — И вярвайте ми, ако живея с нея, значи имам нужда от всичкия никотин, с който мога да се надишам!

Кикотът им се превърна в смях и усмивчицата на Пери прерасна в широка, сияйна усмивка.

— И да ви кажа, момчета, защо още не е дошла полицията — той седна на горното стъпало на верандата си.

Лео и останалите насядаха около него или се наоблягаха на перилата. Младежът си каза, че г-н Уоткинс изглежда изненадан — и може би малко очарован — от тяхното съсредоточено внимание.

— Вярно си е — продължи възрастният, — че ченгетата в този район реагират бавничко. Понякога им отнема часове. Преди десетина години видях как пристреляват един младеж точно ей тута на — той посочи мястото. — На полицайите им трябваха три часа да се отзоват, докато той лежеше и изкървяваше до смърт. Та не е учудващо да позакъсняват. През повечето нощи това ме вбесява, но не мога да кажа с ръка на сърцето, че ги виня. При състоянието, в което е икономиката, на тях им се отразява още по-зле, ако се появят на местопрестъплението. Не е само това, че големите корпорации фалират. И правителствата са така. На всички нива. Общината, градската управа, щатския сенат — та дори и Федералните. Няма значение кой е начело. Дявол го взел, та Калифорния за малко да обяви фалит миналата година. Калифорния — целият проклет щат!

— Какво общо има това с нас? — попита Джамал.

Пери си дръпна отново от цигарата.

— Ще ви кажа какво общо има с вас. Хората нямат пари, така че не си плащат данъците и другите сметки. След това градът го закъсва. Започва да търси как да се оправи с бюджетния недостиг. Търси как да спести пари. Първо се захващат с онези програми, които смятат за

ненужни — програмите, на които много от хората тук разчитат за оцеляването си. Но след това, тъй като все още не им стигат кинти в края на месеца, започват да режат заплати. Режат касиерите на паркингите, боклукчиите, работниците по поддръжката... и ченгета. Винаги се стига до ченгетата. В крайна сметка градът се оказва с по-малко синьодрешковци, но с все същия брой престъпления. Дявол го взел, даже с повече. Колкото повече се влошава икономиката, толкова повече расте престъпността. Но сега, понеже има все по-малко ченгета, които да се разправят, онези, дето са останали на щат, си имат приоритети. И нашият квартал не е сред членните места в този им списък.

Момчетата се бяха смълчали, умуваха върху думите му и ги претегляха наум. Накрая Лео се обади:

— Не е редно да става така.

— Не — съгласи се Пери — не е редно. Определено не е. Но така стоят нещата. Така са, откакто се помня, пък аз съм си поживял доста. По телевизията президентът говори за промени и на мен ми се ще да вярвам, че ще ги осъществи, но тук в квартала нищичко не се е променило!

Един по един погледите им се оказваха привлечени от къщата в края на улицата. Връхчето на цигарата на Пери сияеше оранжево в мрака.

Лео се намръщи.

— Какво ѝ има на онази къща, г-н Уоткинс? Така де, знам, че не бива да ходим там. Още откакто съм бил бебе ни разправят, че е прокълната. Дявол го взел, прокълната си изглежда. Никой не влиза вътре. Всички знаят, че хората, които влязат там, не излизат повече.

— Така си е — съгласи се Джамал. — Дори дрогите на хероин и мет вече не ходят нататък.

— Но защо? — настоя Лео. — Какво му има на това място? Какво става с онези, които изчезват? Все трябва да има някаква причина за всичко това!

— Питаш ме за историята на онази къща ли? — Пери проследи как момчетата кимат, после въздъхна. — Никой не знае! Никой. Или поне вече не знае. Може би едно време хората са били наясно, но ако е така, то тия хора вече са мъртвци или са стари и са си изгубили ума. В този квартал няма усещане за история. Не е като в останалата част от

града. Помислете за миг за това. В същинска Филаделфия има над един милион жители — почти шест милиона, ако броим целия метрополитън. Ние сме четвъртият по големина град в страната. При толкова много хора, как да не си помислиш, че все някой ще знае каква е историята на онази къща там, но не е така. Всеки ще ви разправи за Либърти Бел и Бен Франклин, и за Подземната железница и грипната епидемия. Могат да ви разкажат дори за онзи път, когато полицията обявила война на MOVE^[1] и през осемдесетте бомбардирала с гранати щаба им. Но всичко това не се е случило на нашата улица или в нашия квартал, тъй че ние нямаме значение. Не сме заслужили даже бележка под линия. Единственото, което се случва тук е чернокожи да убиват други чернокожи, а това не стига дори до новините, освен ако не им трябва плънка между спорта и времето... — г-н Уоткинс махна широко и всеобхватно с ръка и продължи. — Огледайте се! Вие, хлапета, виждате ли нещо, с което да се гордеете? Виждате ли тук нещо ценно или достойно за запомняне? Разбира се, че не. Тук няма нищо, което да искате да си спомняте. И когато това се случи — когато жителите на квартала изгубят гордостта си от това кои са и къде живеят — тогава и тяхната история, и историята на квартала им, също се изгубва. Ако се поразходите с кола оттук до предградията, знаете ли какво ще откриете?

Момчетата взеха да свиват рамене и да клатят глави. Дуки призна, че никога не е излизал от гетото.

— Е, ако се поразходите натам, момчета — ще научите, че хората в предградията не се познават един друг. Те ходят на работа. Прибират се у дома. Влизат вътре при семействата си. Може и да са срещали съседа си отляво, знаят го колкото да си кимат и такива дивотии, може даже да си приказват безсмислици — но в по-голямата си част нямат представа кой живее на тяхната улица или как се назова семейството, дето е на три къщи от тяхната. Знаят един за друг само това — какви коли карат съседите им и чий политически знак са побили в двора си по време на избори. Това е всичко. Тук, в квартала, се познаваме един друг. Дявол го взел, че то по-голямата част от карето си бъркаме един на друг в носовете. Знаем, когато някой се разболее, когато има караници, когато се разделят семейства, кога кого са арестували или кой кога е изгубил работата си. Не можем да не познаваме съседите си,

понеже те са заклещени тук заедно с нас. Но там в предградията не се познават и ще ви кажа и какво друго не знаят — историята си.

— Значи са досущ като нас — промърмори Крис. — Това ли се опитваш да ни кажеш?

— Не — възрази Пери. — Не са също като нас. Хората тук не познават историята на квартала си, понеже не им пука грам за нея. Онези в предградията, те не знаят историята на кварталите си, понеже, в по-голямата си част, няма история, която да изучат. Повечето от онези къщи в предградията не са и съществували допреди двайсет години. Всичко е ново строителство и нови улици, а преди тях е имало само царевичак и гори. Ако там има история, щяха да са я налазили като мухи мед — да издигат възпоменателни площи и щуротии. Но не го правят, понеже там няма какво да се запомни. Това е предимството, с което разполагаме ние тук. Кварталът ни е стар. Имаме си история. Всичко, което ни трябва, е само да я прегърнем. Да я научим. Но не го правим. Така че, накрая, не сме с нищо по-добри от белчовците по предградията. Но пък може и аз да греша. Може ти да си прав, Крис, като се замисля, както си стоя тук.

— Какво имате предвид? — попита Маркъс.

— Фактът е, момчета, че на хората не им пука, без значение къде живеят. Имат прекалено много други неща, за които да се притесняват. Тук в квартала става дума за дрога, да си платиш наема, да опазиш децата си от затвора, всички тези луди кучи синове, които се стрелят по уличните ъгли и детските площадки. Страшилището, което живее в демоничната къща в края на пресечката просто не събира достатъчно точки в сравнение с всичко изброено дотук. Особено когато нещо се случва единствено когато някой е достатъчно тъп да влезе вътре. Не е като че повечето от нас могат да си позволят да се изнесат от квартала. Така че се научаваме да живеем с демона. Да го игнорираме. Може би дори да го приемаме. Поне докато не става дума за нас или за близките ни, попаднали вътре в тази къща, хората въобще не ги е грижа. И щом хората тук в квартала не ги е грижа, защо трябва да им пука на ценгетата и на политиците?

Пери поспря, смачка угарката от цигарата си на тротоара и продължи:

— Мамка му. Тук едно време беше хубав квартал. Хората обичаха да се събират заедно отвън, също като нас в момента.

Устрояваха си големи празненства — всички съседи от цялата улица — и си поправяха заедно колите, и си носеха покупките един на друг. Сега тук цари мрак през цялото време, дори през деня — също като при оная къща там долу. Но знаеш ли какво? Дори когато този квартал беше хубаво място за живееене, шибаната къща все тъй ни висеше над главите. Не говорехме за нея, но знаехме, че си е там — все същата работа. Трудно е да не я забележиш. Тогава си шепнехме за нея, както го правят хората и сега. Но стигахме само дотам — шепнехме си. Кой знае какво става там вътре? Вашите предположения не са по-лоши от моите. Разни хора смятат, че там са се настанили дилъри на droga. лично аз викам, че това е пълна дивотия. Няма как да са дилъри, понеже тая щуротия се е случвала много преди наркотиците да станат проблем в квартала.

— Какво е тогава според теб? — попита Лео. — Какво е станало с всички онези хора през изминалите години?

Пери сви рамене:

— Не знам, а и не искам да знам. Гледам си собствената работа. И очаквам къщата да стори същото. Може би, някой ден, властите ще решат да проявят интерес или местните внезапно ще се загрижат. През цялото време чувам за най-различни хора, които искат да си купят евтин имот във Фили, тъй че да се захванат с програмите си за обновление на града, но поне за момента никой не е дошъл да ми чука на вратата или да ми предлага една каруца с пари. Може би ще го сторят тия дни. Може би ще ни купят до един. Ще ни преместят някъде на хубаво място. Онези идиоти в Ню Джърси вече оправят Кемдън — което е все едно да се опитваш да разкрасиш курва за два долара, — но рано или късно тези същите идиоти ще поискат да сторят същото и тук. Тогава може и да се заемат с онази къща. Нека!

Лео се намръщи и се смълча. На лицето му бе изписан задълбочен размисъл. Пери се канеше да го попита над какво умува, но Джамал се обади:

— Мамка му, г-н Уоткинс!

— Какво?

— Никога не съм Ви чувал да говорите толкоз много — обясни момчето. — Мислех си, че винаги сте намръщен и таковата.

Ухилен, Пери понижи глас:

— Не говоря, понеже г-жа Уоткинс не ми дава възможност да се обаждам много-много. Всеки път като си отворя устата да заприказвам, тя ме прекъсва.

Младежите до един се разсмяха, но дори смехът им прозвучава странно в ушите на Пери, все едно циментът и мракът не бяха свикнали с веселието. Съвсем скоро смехът замря. Момчетата се смилчаха отново. Пери запали нова цигара. Вятърът се усиливаше и му се наложи да прихлупи пламъчето с длан, за да прихване. Кафявите клони на вцепенените, мъртви дървета, стърчащи от нацепения бетонен тротоар, шумоляха под польха на бриза. Звучеше като мъртвешка музика.

Всички гледаха къщата и чакаха.

Пери вече не беше съвсем сигурен какво точно чакат.

Когато стигна до дъното на шахтата, Пол с отвращение сбърчи нос. Въздухът мириаше на развалени яйца. Тънко поточе мръсна вода се стичаше по пода на тунела и изчезваше в мрака. Самият тунел всъщност представляваше по-голяма тръба, достатъчно обемна да побере потока на местните и индустриалните отпадни и канализационни води, както и излишъка от отводнителните шахти на улиците. Пол дори се изненада, че вътре в тръбата тече толкова тънка струйка. Като се има предвид броят на къщите в тази част на града, би следвало каналът да е доста по-пълен.

Посвети с фенерчето наоколо, изучавайки обстановката. Тунелът беше достатъчно голям да му позволи да се изправи в него. Темето му опря в тавана и в косата му изпадаха люспи ръжда и лепкави ивици паяжина. Пол се запита лениво дали има начин да изскубе тези канализационни тръби изпод улицата. От гледна точка на стойността си като скрап сигурно струваха колкото златна мина.

След като веднъж се ориентира и очите му се приспособиха, той заджапа в посока към къщата. Вървеше леко приклекнал и стъпваше по-скоро отстрани по тръбата, а не на пода, така че да не му се налага да гази във водата. Лъчът на фенерчето му разкри стари белези от висок прилив по стените. Очевидно в някакъв момент потокът е бил много по-силен и помощен. Сега обаче стените на тръбата бяха покрити с боклуци. Краката му тъпчеха през листа, сбръчкани

презервативи, угарки от цигари, пластмасови торбички, смачкани опаковки от храна, празни бутилки, спъльстъци тоалетна хартия, тампони и смачкани бирени кутии — и всякакви други отпадъци, отмити от улиците или пуснати в канала от някоя от къщите отгоре. Пол обмисли възможността да отсее алуминиевите кутийки от боклука, но реши, че няма да си струват усилието. Имаше добър шанс да намери значително по-ценни сировини вътре в изоставената къща.

Смрадта се сгъстяваше с напредването му по тунела и Синурия се съсредоточи върху задачата да диша през устата си. Въздухът беше влажен, но студен. От време на време по лицето го погалваше свеж полъх. Пол се чудеше откъде ли идва. Умуваше също и върху опасността от зараза. Въпреки че беше измъквал скрап от най-разнообразни локации, днес за първи път джапаше през канал. Не беше срещнал все още плаващи изпражнения, а и водата не беше жълта, но това не означаваше, че в канала е чисто. Ами ако по стените или във въздуха имаше бактерии? Бактериите можеха ли да се разнасят по въздушен път? Не го знаеше и откри, че много му се иска да се е образовал навреме. Нямаше начин да отгатне що за инфекции можеше да прихване тук долу. Но все пак напредваше решително, с твърдо намерение да проникне в къщата, след като и без друго беше стигнал толкова далеч. При преминаването му хлебарките се разбягаха и се юрваха да търчат по закривените стени. В канала беше тихо и мракът изглеждаше потискащ. Пол стискаше здраво фенерчето си, благодарен, че го е взел със себе си. Не можеше да си представи какво е да си заклещен тук долу без никаква светлина.

Когато внезапно се озова на нещо като кръстовище, по негова преценка бе извървял към двайсетина ярда по права, хоризонтална линия. Пред него тунелът се разделяше на три тръби, всяка една с еднакви размери. Пол ги освети с фенерчето, докато преценяваше вариантите. Едната тръба завиваше остро надясно. Другата полека се отклоняваше наляво. Тази в средата продължаваше право напред. От лявата и дясната тръби покапваше вода, но онази в средата беше съвършено суха, с изключение на малка локва застояла, зеленясала течност в началото ѝ. В локвата се гърчеха ситни насекоми. Пол прие, че има най-голяма вероятност средната тръба да стига чак до къщата. Липсата на вода в нея подсказваше, че не се използва. Ако беше

свързана с изоставената къща, явно това беше причината. Крадецът на скрап реши да я провери и закрачи напред.

Във въздуха веднага увисна застояла миризма. Усещаха се амонячната смрад на урина и по-острата смрад на изпражнения, но имаше и още нещо по-различно. Нещо, което Пол не можа да разпознае. То му напомняше за месния отдел в магазина за хранителни стоки, но не беше сигурен защо.

Сбърчи нос, когато долови смрадта. Очите му се насълзиха. Вместо да внимава къде стъпва, светна с фенерчето пред себе си, опитвайки се да намери източника на миризмата. Вниманието му остана съсредоточено върху стените. Беше изминал само още няколко крачки, когато подът внезапно изчезна изпод краката му.

Писвайки стреснато, Пол се понесе надолу. Успя да удържи фенерчето си в ръце, въпреки че цопна в езеро от студена, мазна течност. Смрадта го обгърна отвсякъде. Плюйки, Пол подритна, опитвайки се отчаяно да напипа дъно. Вместо това под стъпалата си усети само празно пространство. Заплува кучешката и се огледа ужасено. Осъзна, че отвратителната течност — каквато и да е тя — по-скоро прилика на пюре, отколкото на вода, сякаш отчасти се беше желирала. В нея имаше и парченца твърдо вещество, но той не можа да разпознае какви са. Беше тъмно като в рог, като изключим лъча на фенерчето му, което сочеше нагоре. Той го нагласи и озари околностите със светлина.

Изпища.

Плаваше в токсична, кафяво-сиво-черна яхния от човешки отпадъци и тоалетна хартия и... нещо друго. Вцепени се, когато осъзна какво представляват останалите съставки. Човешки кости — черепи, фемури, челюсти с все още закрепени на тях зъби, гръбначни стълбове, ребра и натрошени, неразпознаваеми късове — всичко покрито с лепкава, смрадлива течност. И един бърз поглед му стигаше да предположи, че в езерото има достатъчно човешки кости да се слобоят дузини, ако не и стотици скелети. Имаше и животински кости — пълхове, птици и други градски твари, забеляза дори няколко кучешки и котешки черепа. Беше в състояние да познае на какви животни са принадлежали благодарение на няколко семейни разходки до различни музеи по естествена история. Смрадта, която се надигаше от езерото, изпълваше носа му и заплашваше да го задави. Крадецът на скрап

забълска по повърхността и вдигна ръце нагоре. По тях се стичаше сиво-кафява каша, която пръсна в лицето му. Ужасната течност имаше консистенция на сироп.

Въпреки ужаса и обхваналото го отвращение, Пол си спомни за една вестникарска статия, която бе чел преди няколко години. Касаеше някакъв правителствен агент — ФБР или Антитерористите, не беше сигурен за коя от двете агенции ставаше дума. Човекът преследвал група местни терористи в дивите гори на Западна Вирджиния.

Прикритието му се издънило. Терористите го заловили и удавили във външен клозет. Пол не можеше да се сети за по-ужасен начин да умреш от това да се удавиш в лайна.

— Помощ! — изпища той. — Някой да ми помогне!

Гласът му отекна и се върна някъде отляво. Крадецът насочи фенерчето в тази посока и се помъчи да различи какво вижда в далечината. Забеляза каменен ръб, издигащ се на няколко фута над езерото. Отвъд него имаше голямо помещение с вид на естествена пещера. В светлината на фенерчето отвътре блесна варовик.

Потискайки напъните си за повръщане, Пол заплува към ръба. Пръстите му се пързалиха по камъка, докато се опитваше да се издърпа горе. Инч по инч успя да се освободи от гнусната супа. Измъкването на раменете, кръста и краката му бе съпроводено с мляскащо джвакане. Когато най-сетне се измъкна от езерото, Пол се просна на ръба и се разплака.

Усещаше камъка студен под лицето си. Стисна здраво очи. От носа му протече мръсотия и се спусна по ъгълчетата на устата му. Крадецът се напъна сухо, но не успя да повърне. Отчаяно копнееше за това, дори и само за да прочисти организма си от гадостите, които бе погълнал. Отново отвори очи и простена. Струваше му се, че пещерата се върти. Струваше му се, че ще припадне.

След това нещо го сграбчи и той наистина припадна, но не и преди да успее да съзре нападателя си.

Все още пищеше, когато съзнанието го напусна.

[1] MOVE — базирана във Филаделфия радикална група за освобождение на чернокожите, основана през 1972 г. ↑

11.

Кери, Хедър, Ксавиър и Брет пълзяха през криволичещ хоризонтален тунел. Ксавиър водеше. Беше увил колана на приятеля си около свития си юмрук и държеше токата под пръстите си, така че да не дрънчи. Пътно го следваше Хедър. Кери пълзеше зад нея. Брет се движеше отзад, като се мъчеше да не изостава много. Останалите постоянно спираха, за да може да ги догони, но той тихо и настоятелно ги подканваше да вървят напред. Кери предполагаше, че Брет е наясно точно колко тежко е състоянието му. Опитваше се да си придава смелост, но страхът в гласа му се долавяше ясно. Зад него оставаше кървава следа.

Тунелът, през който напредваха, беше тесен, а стените се опираха в раменете и бедрата им, докато пълзяха напред. Въздухът миришеше на застояло и беше натежал от смрад на изпражнения. Не беше неприятната миризма на пълши тор — тя сама по себе си беше гадна, но тази беше много по-лоша. Беше задавяща, предизвикваща гадене воня. Кери се опитваше да прецени за какво ли е използвано тунелчето им, но не можа да измисли разумно обяснение. Беше изработено от дърво, а не от метал, следователно не можеше да служи за въздушовод за отопление или климатик. Шахтата изглеждаше по-нова от заобикалящите я стени. Момичето се чудеше дали не е построена доста време след самата къща и ако е така, от кого. А и — отново — с каква цел? Дали джуджетата я бяха конструирали — просто за да могат да скачат върху нищо неподозиращи жертви, след като са ги приклещили в коридора отдолу? Кери потрепери. Ако беше така, то колцина други нещастници се бяха оказвали в същото положение? Колко души бяха загинали на това място?

Кери беше загубила представа откога пълзят. В един момент долови лек намек за повръщано във въздуха и прие, че вероятно минават над мястото, където си беше изпразнила стомаха, след като ухапа езика на чудовището. Напредваха бавно и мълчаливо, говореха

си само когато спираха заради Брет, но и тогава комуникираха със сподавен, приглушен шепот и трескаво жестикулиране.

Когато долу под тях тресна врата, Кери за малко да изпищи. И четириимата застинаха. Държаха отворени мобилните си, така че да виждат и бяха настроили опциите на екраните да не се заключат внезапно. Без това скромно осветление тунелът щеше да тъне в пълен мрак. Кери се почуди обаче дали не е по-добре да изключат телефоните си. Ами ако светлината се процеждаше надолу през таваните или някой от тях внезапно хванеше сигнал и дръннеше, докато се криеха? По-належащите страхове изместиха въпросите й с приближаването на тежките, тътнещи стъпки, минаващи под групата. Момичето затаи дъх. Ужасяващо се, че може да изпиши без да иска. Косъмчетата по ръцете й и по врата настръхнаха, докато размишляваше дали е права в предположението си чии са стъпките. Беше почти сигурна, че звучаха точно като на мъжа — на чудовището!, — убило Тайлър и Стефани. Брет им беше съобщил, че името му е Нойджъл. На Кери й звучеше много странно, но, все едно, беше сигурна, че в момента под тях е именно той. И когато Хедър се обърна и я погледна с ококорени очи, разтреперана в зловещото сияние на телефона, Кери осъзна, че и приятелката й храни същите подозрения. Потрепери, припомняйки си облеклото му от чували за боклук и подутия му, инфициран пенис, от който непрекъснато капеше гной.

Стъпките спряха почти право под тях. След това Нойджъл, ако наистина беше той, простена дълбоко и жалостиво, изключително тъжно. Стенанието нарасна по сила и октави, превръщайки се в бесен писък. Когато Нойджъл даде воля на гнева си, тунелът се разтресе. Брет се пресегна и хвана глезена на Кери със здравата си ръка. Хедър стисна здраво очи и задъвка косата си. Ксавиър остана неподвижен. Кери долови миризма — същото вкиснало мляко, смесено с изпражнения и смрад на пот, която беше надушила и когато Нойджъл ги нападна във фоайето. Вонята не й остави и грам съмнение, че убиецът на Тайлър е право под тях, вбесен и с намерение да си довърши работата. Това означаваше, че всъщност не бяха изпълзели кой знае колко надалеч по тунела.

Времето сякаш беше спряло. Печалните, гневни викове продължиха цяла безкрайност. Нещо се тресна здравата в стената, след това ударът се повтори. Кери осъзна, че Нойджъл размахва чука си.

Съдейки по звука, пробиващо дупки в стените. Чу да се рони мазилка и да се сипят прахоляк и боклук. След известно време тварта под тях спря да бълска и да вие. Кери скръсти пръсти, молейки се наум чудовището да си тръгне. Вместо това Нойджъл кихна три пъти — мощни, влажни взривове, които звучаха като изстрели на пушка. Последва ги серия носови шмъркания. След това стъпките му най-сетне започнаха да се отдалечават, а тварта тихичко си гукаше поднос. Отвратителната миризма се разсея.

„Намерил е трупа — помисли си Кери. — Нойджъл е открил трупа на джуджето и се е разстроил. Не че не е бил леко хахав поначало, но сега без съмнение е двойно по-ядосан. Убих негов приятел.“

Щом гръмотевичните стъпки загълхнаха, Брет полека пусна глезените на Кери. Тя се обърна и утешително му се усмихна. Той ѝ върна усмивката, но му липсваше увереност, а лицето му бе пребледняло. Момичето се извърна отново към другарите си — навреме да види как Хедър потупва Ксавиър по крака. Той вдигна ръка с дланта напред, давайки им знак да спрат неподвижни и да пазят тишина.

Чакането се оказа по-лошо, отколкото Кери би могла да си представи. Вярно, че в присъствието на Хедър, Брет и Ксавиър редом с нея оказваше голяма морална подкрепа, но докато клечаха в мрака и чакаха, тя с ужас се вслушваше в звуците, които къщата издаваше, улягайки около тях. Подскачаше при всяко скърцане и пукане, без значение колко леки, убедена, че тъкмо този звук е знак за завръщането на убиеца. Знаеше, че не е минало много време, но ѝ се струваше все едно са часове. Съзнанието ѝ се рееше, обгърнато от дезориентирани мисли и противоречащи си емоции. Беше уплашена. Ядосана. Притесняваше се за Брет. Беше ѝ мъчно за Тайлър и Стеф. Искаше ѝ се да пищи на глас, докато убиецът ги намери, дори и само за да сложи край на мъките ѝ. Искаше ѝ да се втурне се в отчаян порив да си запази живота, да се пропъхне покрай приятелите си и да ги изостави, ако ще. Искаше ѝ се да се скрие — да намери тъмно ъгълче някъде в тази къща на ужасите и просто да се спотайва там, докато дойде помощ. Но повече от всичко друго ѝ се искаше да заплаче.

Това и стори.

По бузите ѝ потекоха горещи сълзи и покапаха от брадичката ѝ по пода на тунела. Раменете и главата ѝ се тресяха, но тя не издаваше нито звук, ридаейки в ужасено мълчание. Брет отново стисна глезена ѝ. В крайна сметка сълзите пресъхнаха. Кери си пое дълбоко дъх и остави тялото си да се отпусне. Очите ѝ пареха от плача, усещаше лицето си горещо и подуто. Някъде в дълбините на съзнанието ѝ отново се превъртя картината на умиращия Тайлър. Тя я избута назад за пореден път, уплашена, че ако се разплаче отново, няма да успее да запази тишина. Но образът си остана там, също като безконечно ехо на онова, което е най-добре да остане забравено.

Изчакаха още няколко минути. Най-накрая Брет прошепна:

— Сега какво?

Ксавиър мълчаливо им даде знак да продължат напред. Пълзяха още по-бавно от преди, движеха се предпазливо, бояха се да издадат и най-лекия звук. Къщата под тях обаче тънеше в тишина. Не се чуваха стъпки или нечленоразделни викове, нито пък тропане на врати. Вътре в стените дращеха и търчаха плъхове и, в един момент, дланта на Кери потъна в купчинка дребни, твърди миши дарадонки. Тя предупреди Брет, за да не ги вика той в раната си. Кой знае какви зарази имаше в мишите говна!

В крайна сметка Ксавиър спря и останалите от групата се наредиха зад него. Вслушваха се напрегнато, но къщата си оставаше тиха.

— Пред нас е задънено — прошепна Ксавиър. — Тук има друга скрита врата. Ще я отворя.

Кери чу скърцането на панти и в тунела внезапно бликна светлина. Момичето се дръпна конвултивно, прикривайки лицето си с длан. В очите ѝ танцуваха петна.

— От другата страна на бариерата сме — докладва Ксавиър. — Пак са пуснали крушките в коридора. Вие останете тук, аз ще проверя какво става!

Присвила очи срещу светлината, Хедър го хвана за крака.

— Недей!

— Налага се, Хедър! Ако тук долу има някой, може да успея да го спипам, преди да са открили как сме се възползвали от капана им. Или поне ще успея да ги отклоня от вас, останалите.

— Това е лудост!

— Не, лудост е съборетина във викториански стил в средата на гетото, в която банда луди побърканяци хващат в капан и убиват невинни хора. А сега стой тук и пази тишина!

В тунела отново притъмня, когато Ксавиър се промъкна през тайната врата. След като се спусна на пода, в претъпканото пространство стана дори още по-светло. Заслепяващата светлина докарваше на Кери главоболие.

— Ксавиър — прошепна Хедър, — виждаш ли нещо?

Той гневно изсъска в отговор. Приятелката му замъкна. Кери се вслушваше как Ксавиър се промъква по протежение на коридора. От стъпките му можеше да познае, че се опитва да се прокрадва, но тя все пак го чуваше. Почуди се дали няма да го чуе и някой друг. В крайна сметка обаче приятелят им се върна невредим.

— Мисля, че наоколо е чисто — обади се той приглушено — Не виждам следи от Нойджъл или някой друг. Намираме се в различна част на къщата, но недалеч от мястото, където влязохме в последния коридор. Слизайте, но тихо!

Хедър беше първа, последвана от Кери. Ксавиър помогна на момичетата да се измъкнат от тунела. След това и тримата се включиха в спускането на Брет. Кери се ужаси от вида му. Под светлината на ярките крушки изглеждаше досущ като ходещ мъртвец. Олюляващо се несигурно, а по устните му играеше лека усмивка.

След миг Кери осъзна, че това не е усмивка, а гримаса. Брет беше пребледнял, под очите му имаше тъмни кръгове. Съсираната му китка беше подута и посиняла, а цялата му ръка бе покрита с кора от съсирана кръв. Кожа се виждаше само на отделни петна, където потта бе отмила съсиреците. Въпреки пълзенето през тунела, той бе единственият от групата, който се потеше. Кери се зачуди дали и това не е симптом на шока и ако е, какво могат да направят по въпроса — освен, разбира се, да побързат да му намерят лекар. Беше се справила относително добре с турникета, макар и под напрежение, но повечето й познания по медицина идваха от гледането на „Д-р Хаус“.

Осъзна, че не е единствената, която се е втренчила в Брет със загриженост. Всички го зяпаха. Той сигурно също го беше забелязал, понеже поклати със съжаление глава.

— Исусе, приятели — промърмори, — още не съм умрял. Не ме зяпайте така!

Ксавиър положи длан на рамото му и го стисна.

— Не бой се, друже! Ще те измъкнем оттук!

— Знам, че ще успеете!

— Чуй сега — продължи Ксавиър, — когато казах по-рано, че всичко е по твоя вина и тъй нататък — извинявай, да знаеш! Не съм го мислил наистина. Ти си умен. Винаги гледаш на нещата логично. Много се радвам, че си с нас точно сега, понеже може и да ни потрябва твоя мозък, за да се измъкнем от това място. Така че ще се повторя: извинявай!

Брет простена от болка.

— Няма нищо, човече. Наистина. Беше уплашен и разстроен. Всички сме така. Знам, че не си го мислил наистина!

— Значи мир?

— Всичко е чудничко.

Кимайки, Ксавиър се обърна към момичетата:

— Хайде да вървим, преди Нойджъл и приятелите му да се върнат. Кери, ти мини отзад. Пази ни гърба. Ослушвай се за в случай че се опитат да се промъкнат зад нас. Брет, ти стой помежду ни, ставали ли?

Кери си пое дълбоко дъх и стисна по-здраво сопата си. Съсиращата се кръв на джуджето блестеше на стърчащия от дъската гвоздей. Тя огледа помещението. Като останалите, и това бе лишено от обзавеждане. Имаше една врата, опръскана с нещо, което приличаше на стара кръв, по стените и дюшемето се забелязваха миши дупки. По ъглите бе прораснал черен мухъл, разпространяващ се в гротескни спирали от пода към тавана. Голият под бе покрит с мъртви мухи и пълни изпражнения. Тя се бе надявала, че може да намерят наоколо някой катурнат стол или дори маса — нещо което ще могат да използват да си направят още оръжия; каквото и да е по-добро от колана, но нямаше нищо подобно. Тя предположи, че е възможно да успеят да изкърят дъски от облицовката на подпухналите, петносани с вода стени, но такава дъска нямаше да послужи за особено добро оръжие.

Ксавиър отвори една врата от лявата страна на Кери. Пантите изскърцаха протестиращо и той се намръщи при този звук. Дясната му ръка бе изтеглена назад, коланът — омотан върху пръстите му, а токата се люлееше като къс бич. Забързаха надолу по коридора, придвижваха

се колкото се може по-бързо, но колкото се може по-тихо, връщайки се назад по стъпките си през къщата. Когато минаха през стаята, където Ксавиър бе убил първото джудже, той се мушна вътре. На излизане на лицето му бе изписано притеснено изражение.

— Какво има? — попита Хедър.

— Трупът липсва.

— Какъв труп?

— На джуджето. Онова, което убихме, преди Брет да ни намери.

Бях го скрил там, отзад в тъмното, но сега го няма.

— Може да е още живо? — предположи Брет.

Ксавиър поклати глава.

— Не. Няма начин. Уверих се, че е мъртво. Сигурно Нойджъл или някой от останалите го е намерил.

— Може това да е за добро — каза Кери.

— Че как, по дяволите, ще е за добро?

Момичето разгорещено обясни:

— Нойджъл знае, че сме убили поне двама от приятелите му. Може да реши, че с това сме квит. Може да ни сметне за по-опасни от средностатистическата им плячка и да вземе да ни пусне.

Ксавиър се взираше в нея без да мига.

— Наистина ли вярваш в това, Кери?

Възбудата ѝ угасна на момента:

— Не.

— Не мисля, че Нойджъл е достатъчно умен да прави такива сложни взаимовръзки — обади се Брет. — Съдейки по видяното, вероятно е умствено изостанал.

— Така ли смяташ? — попита Хедър със сарказъм. — Бих казала, че е повече от изостанал. Бих казала, че е луд като побесняло куче. Умствено изостаналите не се мотаят наоколо да трошат главите на хората.

Кери прегълтна хлипа си при надигналите се отново в главата ѝ образи от смъртта на Тайлър.

— Млъквай, Хедър! — прошепна Брет. — Не си полезна!

— Съгласен съм — каза Ксавиър. — А сега да вървим!

Без нито дума повече, той отново ги поведе напред. Хедър посегна да го хване за ръката, но приятелят ѝ я бръсна встрани. Нацупена, тя го последва. Брет се тътреше зад всички с ниско увесена

глава. От време на време се отклоняваше от правата линия и се бълскаше в стената. След няколко подобни изпълнения Кери тръгна до него и го остави да се обляга на нея. Те се прокрадваха през лабиринт от коридори и стаи и накрая се озоваха отново във фоайето. Пространството сега бе озарено от самотна мръсна крушка, увисната от тавана. Кери се опита да си спомни дали бе имало крушка, когато влязоха. Нямаше представа. Всичко бе станало толкова бързо...

Тя проследи как Ксавиър се опитва да отвори входната врата, но не сполучи да я помръдне дори на милиметър. Със сумтене опита пак, насиливки се дотам, че мускулите и сухожилията му се изпънаха като корабни въжета, а вените му изпъкнаха така, сякаш всеки момент ще избухнат изпод плътта. Кери пристъпи да му помогне, но преди да се намеси, Ксавиър се отказа от напъна. Облегна гръб на вратата, плъзна се надолу до приклекнало положение и се помъчи да си поеме дъх.

— Няма смисъл — промърмори. — Не мога да я отворя. Може би ще успея да разбия проклетото чудо с ритници, но не и без да ни чуют онези.

— Може би от другата страна има някой — предположи Хедър.

— Може би там има някой, който ще ни чуе и ще извика помощ!

— Кой например? — Ксавиър вдигна краищата на ризата си и ги използва да избърше бликналата по челото си пот. — Момчетата, които ни преследваха дотук? Боже, каква страхотна полза ще имаме от тях!

— По-добре те, отколкото тези изроди в къщата — повиши глас Хедър. — Поне момчетата отвън не се опитват да ни убият!

Ксавиър внезапно се изправи и лепна длан на устата ѝ.

— Тихо — предупреди той. — Какво, да му се не види, ти става? Я се стегни, мило! Да не искаш онези да ни намерят?

Хедър се ококори. Примигна два пъти. Ксавиър я пусна и дръпна ръка от устата ѝ. Стояха безмълвни за момент, вслушани за отгласи от преследване или знак, че са били разкрити, но къщата беше тиха като гробище.

— Съжалявам — обади се Хедър.

— Няма нищо — отвърна Ксавиър. — Всички сме на ръба. Но трябва да се фокусираме. Трябва да спрем да си губим времето!

— Е — каза Кери, — тогава да тръгваме!

— Почакай — възрази Ксавиър. — Първо, нека всички си погледнем телефоните. Сега сме по-близо до външния свят. Чудя се

дали пък няма да успеем да хванем сигнал.

Провериха останалите в тях мобилни телефони, но никой не откриваше оператор.

— Мамка му. Ще ми се да знам как са успели да блокират сигнала! — Ксавиър се обърна към Брет. — Мислиш ли, че можеш да си спомниш как да стигнеш до онази кухня, в която си се бил скрил?

Брет кимна, облизвайки устни. Кери забеляза, че дори езикът му бе побледнял.

— Мога да я намеря — промърмори, — ама наистина ли ще слизаме долу в мазето?

— Аха — потвърди Ксавиър. — Така ще направим. Не ми харесва повече, отколкото на вас. Но тъй като нямаме представа по какъв друг начин да излезем навън, не виждам да имаме особен избор!

Брет преметна здравата си ръка през рамото на Ксавиър и се облегна на него за опора. След това поведе групата, въртейки ги из извънредно озадачаващия лабиринт от криволичещи коридори и врати. Кери и Хедър вървяха зад момчетата. Кери непрекъснато се оглеждаше през рамо, за да се увери, че не ги преследват. Опитваше се също и да запомня завоите, които правят, но това беше невъзможна мисия. Всички стаи изглеждаха еднакви — празни и пусти. Имаше врати, които водеха към други коридори; врати, които водеха към други голи стаи и такива, водещи единствено към тухлени стени. Забеляза, че никъде в сградата няма нито един прозорец. Крушките бръмчаха над главите им. Звукът беше едновременно успокоителен и притеснителен.

— Сигурен ли си, че знаеш накъде отиваме? — попита Ксавиър.

Брет кимна, неспособен да заговори. Изглеждаше дори още поизтощен отпреди. Поведе ги през още няколко стаи и коридори и след това през вратата, която водеше към кухнята. Самоделният наниз крушки сияеха над главите им.

— Трябва да си почина малко — промърмори Брет, — на вратата няма ключалка, така че някой от нас трябва да стои на пост.

Ксавиър облегна приятеля си на стената и го отпусна надолу към пода да стъпи на колене. След това се зае да огледа кухнята.

— Нека намерим с какво да залостим вратата. Това ще ги забави, ако се опитат да влязат вътре.

— Забрави — изпъшка Брет, олюявайки се напред-назад, както бе приседнал на колене. — Вече проверих предишния път. Няма нищо.

Кери погледна към пода и осъзна, че тя самата стои в голяма локва от прясна кръв. Петното водеше към затворена врата в дъното на стаята. Изглеждаше така, сякаш някой е топнал моп в кофа с кръв и го е извлякъл по дюшемето. Стресната, тя се задави от отвращение и отстъпи встрани. Обувките ѝ оставяха червени отпечатъци.

— Това е... — Брет запрегльща, но трудно намери сили да заговори. — Те прекараха Стеф и Тайлър оттук. Нойджъл и онзи другият.

Кери притисна длан към устата си. Затвори очи и се опита да запази самообладание.

— Другият — обади се Ксавиър. — Каза, че носел женска кожа върху тялото си?

— Аха. Призлява ми от самата мисъл за това.

— Да си му чул името случайно?

— Не. Макар че Луд-като-куче чудесно му отива.

Ксавиър вдигна парче бяла мазилка и начерта малка линийка на рамото си. След това драсна още една до нея. Последва я с по-къса линия.

Хедър се наведе към него:

— Какво правиш?

— Не си ли гледала „Умирай трудно“?

— Не.

— Така следя колко живи врагове са ни останали — от онези, за които знаем. Тази черта е за Нойджъл. Тази е за неговото крос дресинг другарче.

— А за какво е половината чертичка?

— За онзи, дето Кери му ухапа езика. Не знаем дали е жив или мъртъв.

Брет седна внимателно и се загледа нагоре в крушките.

— Ще ми се да знаехме как ги включват и изключват. Пробах ключовете за лампите преди, но никой от тях не работеше. Сигурно използват централен шалтер или нещо подобно.

Кери забеляза хладилника и тръгна към него. Дишаше през устата си. Въздухът смърдеше на мухъл и мръсотия. В лъчите от светлина танцуваше прахоляк, вихрещ се като мънички снежинки. По стените пълзяха цели лози от гнусния черен мухъл. На вратата на уреда имаше кървав отпечатък от длан. Изглеждаше странно — кръвта

повече приличаше на мръсотия, отколкото на течност. Кери надникна зад хладилника и видя, че електрическият кабел е прерязан на известно разстояние. Прегорелите жици висяха като вени от отсечен човешки крайник.

— Може ли някой да mi помогне? — попита тя. — Ще избутаме хладилника пред вратата.

— Забрави — отвърна Брет. — Опитах и това предишния път. Тежи като камък и вдига прекалено много шум. Освен това не бива да обезпокояваш гробищния парк.

— Моля?

— Гробищния парк — поясни той. — Хладилникът е пълен с миши кости.

Кери отстъпи трескаво заднешком, задавена от отвращение.

— Иисусе Христе...

Тримата ѝ приятели се засмяха тихо. След малко и тя се присъедини към тях. Все едно камък ѝ падна от раменете. Всички негативни емоции се източиха от тялото ѝ.

— Хайде — каза Ксавиър и помогна на Брет да се изправи отново на крака. — Нека проверим мазето и да намерим изхода.

Ксавиър ги поведе към вратата на подземието, все едно приближаваха гнездо на стършели. Дъските на пода скърцаха. Когато отвори вратата, лек полъх погали лицата на всички. Смрадта беше ужасна и неопределима, но полъхът им дойде като манна небесна. Кери не знаеше дали е заради изблика на смях отпреди малко или просто през тялото ѝ бе потекла нова вълна адреналин, но внезапно настроението ѝ се подобри — определено. За първи път, откакто бяха влезли в къщата, тя посмя да се надява. Хвана се за тази емоция, почерпвайки сила от нея, докато стояха на горната площадка на стълбите към мазето и се готвеха за спускане.

Ксавиър се взря за момент надолу в мрака. Лампите в кухнята зад гърба му напълно бяха развалили адаптацията на очите му към тъмното. Мазето не беше просто мрачно като останалата част от къщата. Беше тъмно като в рог. Той се съмняваше, че дори и мобилните им телефони могат да пронижат натрупаната чернота. Подуши въздуха, опитвайки се да идентифицира отвратителната

миризма, която польхваше с лекия ветрец. Не беше на гнилоч или на разложение, нито на канал, но ги наподобяваше. Може би комбинация от трите? В крайна сметка Ксавиър махна с лявата си ръка и тръгна надолу по стълбите. Метна поглед през рамо, приканвайки към тишина.

Сякаш като подигравка към усилията им, групата приятели чуха далечни тромави стъпки — нямаше как да събъркат походката на Нойджъл. За момент Ксавиър си помисли, че гигантът се намира под тях и изкачва стълбите нагоре, но след това осъзна, че крачките идват всъщност от коридора от другата страна на кухненската врата.

— Побързайте! — прошепна и заслиза по-пъргаво.

Чу Кери да затваря вратата зад гърба им и стълбището потъна в още по-пълен мрак. Брет или Хедър — нямаше представа кой от двамата — се препъна зад него. Ксавиър се вслуша, леко наклонил глава настрани. Не чуваше вече стъпките, но не беше сигурен дали е, защото вратата е затворена или понеже Нойджъл е спрял на място. Стисна колана с една ръка и заопипва стената с другата. Продължи надолу по тъмното стълбище, пристъпвайки колкото се може по-предпазливо, без да жертва скоростта си. Другите се препъваха зад него. Затаи дъх, сигурен, че Нойджъл ще ги чуе и ще се втурне да ги преследва. Стълбището беше старо и тясно и половината стъпала пропадаха под краката му, сякаш бяха готови да се издънят. При все това Ксавиър продължи напред без колебание. Позволи си да си поеме дъх едва когато бяха довършили спускането си.

— Елате по-наблизо — прошепна Ксавиър — толкова тихо, че не беше сигурен дали са го чули, докато не усети ръцете на приятелите си да посягат да го докоснат.

— Всички ли сме тук? — попита Кери.

— Аз съм — каза Хедър. — Брет?

— Аха, тук съм.

Ксавиър се намръщи. В гласа на Брет се долавяше нещо — несъмнено и болка, но под нея имаше друг пласт.

— Добре ли си?

— Не — въздъхна Брет. — Ръката започва дяволски да ме боли. Тъй де, още по-зле отпреди — което ще рече ужасно много.

— Просто стискай зъби още малко.

— Не го чувам да тропа горе — каза Кери. — Смятате ли, че е спрят или е отишъл другаде?

— Възможно е — призна Ксавиър. — Кой знае какво, на майната си, прави лудото копеле? Може би търси в друго помещение, не в кухнята. Нека сложим малко разстояние между нас и него, преди да се върне.

Младежът бръкна в джоба си заobilния телефон и след това си спомни, че го беше загубил в ямата. Така че помоли Брет за неговия. Приятелят му го предаде по редицата, опипвайки в мрака. Ксавиър го отвори и използва слабата светлина да огледа наоколо. Духът му се повиши, когато забеляза прашна, покрита с паяжини маслена лампа, закачена на ръждив гвоздей на една от дървените подпорни колони на мазето. Ентузиазмът му бързо угасна с осъзнаването, че в подземието няма да намери нито огниво, нито масло. И, наистина, мазето беше празно като стаите горе, като изключим няколко гниещи конопени чуvalи, купчина натрошена мазилка и няколко стъклени бутилки, както и мухлясващи картонени кашони. Светлината на телефона не успяваше да прониже кой знае колко дълбоко тъмнината в помещението, но той беше сигурен, че и останалата му част е също така празна. Чудеше се как ли паяците и другите насекоми оцеляват в такова пусто място. Това беше доказателство, че животът може да съществува навсякъде, дори в тъй отвратителни дупки като това мазе.

— Как, по дяволите, се очаква да намерим пътя тук долу? — в гласа на Хедър се усещаше отчаяние. — Не виждам нищо. По-зле е, отколкото горе.

Ксавиър сви рамене, напълно наясно, че тя не може да види и жеста му.

— Нека просто намерим как да се измъкнем, а? Преди да се случи нещо друго.

Кери изсумтя в съгласие. Брет запази мълчание.

— Знам, че е тъмно, но може би е по-добре да използваме един телефон. Така ще пестим батериите на другите — просто за всеки случай.

Приятелите изразиха недоволството си с мърморене, но сториха както бе предложил лидерът им.

Ксавиър хвана ръката на Хедър и я постави на колана на джинсите си.

— Дръж се за мен. Не ме пускай за нищо на света. Не искаме да се разделяме тук долу.

Тя закачи единия си пръст в гайката на колана, а след това, докато Ксавиър вдигаше светилника си, за да ги поведе, Хедър напипа ръката на Кери и я постави на своите джинси. Кери стори същото с Брет. Ранената му ръка висеше безполезна покрай хълбока му. След малко отново се раздвижаха. Ксавиър ги поведе в тъмното, пристъпвайки премерено и полека, водеше се само по светлината на телефона в ръката си. Коланът на Брет висеше от юмрука му, а токата се удряше беззвучно в крака му при всяка крачка. Усещаше как Хедър го подръпва за панталона, докато вървят бавно напред и се сети за един друг път, когато се бе държала по същия начин. Преди година те шестимата бяха отишли за една нощ до Йорк Каунти, за да присъстват на хелоуинското призрачно събиране в ЛеХорн'с Холоу^[1]. Откакто призрачната разходка бе обявена за първи път, всички в училището говореха само за нея, така че приятелите пристигнаха на място, изгарящи от нетърпение. Стояха на опашката в очакване да си купят билети и Хедър бе окачила показалец през гайката на колана на Ксавиър и внезапно го бе дръпнала към себе си. Целуна го дълбоко и страстно. Импулсивността ѝ го изненада и възбуди. За съжаление, вечерта им бе прекъсната набързо от някакви безредици, избухнали вътре в призрачното мероприятие. Явно имаше неколцина загинали. Пристигнаха полицайт и пожарната и затвориха заведението. Шестимата подкараха обратно към Източен Питърсбърг разочаровани и отегчени. Но не и Ксавиър. По пътя към дома той бе седнал ухилен на задната седалка на колата на брата на Тайлър, прегръщаща Хедър с една ръка, притискаше я към себе си и целувката витаеше в ума му като ехо. Беше спомен, към който Ксавиър се връщаше често — и с удоволствие. Залови се за него и сега: беше му напълно достатъчен, за да го мотивира. Докато се промъквали напред, Хедър няколко пъти се приближи до него и той усещаше дъха ѝ на врата си. Беше топъл в контраст с невидимия ветрец, който лъхаше през мрака. На Ксавиър просто му се искаше да може да открие източника на този полъх, понеже бе започнал да се обзалага със себе си, че там ще намери и пътя за бягство.

Все още вслушвайки се напрегнато за някакви признания, че Найджъл е по петите им, той вдигна телефона си по-високо, опитвайки

се да различи нещо. Мракът не беше пълен, но бе плътен. Ксавиър се стараеше да съсредоточава вниманието си пред себе си и използваше дясната си ръка да опипва студената, влажна стена на мазето. Пръстите му се плъзгаха над пукнатини и цепнатини и разкъсваха паяжини. Натъкна се на ъгъл и опипва по него известно време, преди да реши да завие наляво. Имаше смисъл, понеже беше почти сигурен, че улицата се намира в тази посока. Надяваше се да се движи по външната стена на къщата и кой знае, да намери врата за навън или изход към канал. Хрумна му, че стара къща като тази може да има улей за въглища или стая, изградена в мазето — точки за достъп, които навремето са били жизненоважни. Просто се надяваше изродите, които живеят тук, да не са ги блокирали. Трябваше да има някакъв друг изход от къщата. Брет ги бе подслушал да го казват и определено имаше смисъл. Тварите, които живееха тук, надали можеха да излязат спокойно пред входната врата — не и без всички да ги видят. Така че трябваше да има скрит изход.

Само че надали щеше да им е особено лесно да го открият.

— Случват се гадости — промърмори Ксавиър, рецитирайки мантрата си без да се сети, че и другите го чуват.

— Да — отвърна Кери, — така е. А тази вечер ни се случват на нас.

Ксавиър се канеше да отговори, когато стената внезапно изчезна изпод пръстите му. Той спря. Лекият полъх се бе усилил и лъхаше от отвора. Носеше мириз на мускус, старост и мухъл, но и нещо друго, което младежът не успя да разпознае. Опира по протежение на ръба и осъзна, че нищо чудно да е намерил точно това, което търсеше. Вдигнал високоobilния, Ксавиър пристъпи напред и потърси опората на стената. Дървените дъски бяха изчезнали, заменени от твърда, пресована глинена повърхност.

— Какво, по дяволите... — каза той тихичко, но гласът му се разнесе по-силно, отколкото очакваше.

Порицавайки се, че бе сторил точно това, за което се бе скарал на Хедър, младежът посегна и докосна ръбовете на отвора, търсейки някакви признания, че наличието му може да подсказва счупена част от стена или изход. Вятырът бълвна в лицето му. Хедър се притисна поплътно към него. Гърдите й се плъзнаха по гърба му, а дланите й

погалиха раменете му. Ако Ксавиър стоеше с лице към нея, щяха да са достатъчно близо да се целунат.

— Съжалявам — разнесе се тихият шепот на Хедър. Внезапно тя трепна и гласът ѝ стана малко по-остър: — Леко!

Кери отвърна по-високо и дори още по-остро:

— Какво леко? Брет се олюява зад мен. Какси?

— Извинявайте — обади се Брет. Говореше завалено. Звучеше изтощен. — Изгубих равновесие.

Ксавиър поклати глава и раздразнено стисна устни. Тъкмо се канеше да им напомни, че трябва да шепнат, когато някъде далеч пред тях, дълбоко в мрака, се разнесе нов звук — протяжен, зловещ вой, който изглеждаше толкова на място в мазето на порутена викторианска къща наред града, колкото и топовен изстрел в църква. Воят не звучеше като вълчи, а по-скоро като човешко гърло, имитиращо неуспешно вълк.

Ксавиър застина с подскачащо в гърдите сърце. Усети как Хедър се вцепенява зад него и се притиска по-плътно към раменете му. Отърси я нежно, но колкото се може по-решително и се вслуша напрегнато, опитвайки се да прецени разстоянието или поне общата посока на звука. Предполагаше, че воят се разнася от поне стотина фута и източниците му се намират право пред тях.

— Какво, по дяволите, беше това? — в заваления глас на Брет се усещаше ужас.

Из подземието отекващо многогласно ехо.

Ксавиър трепна отново.

— Всички да мълкнат!

Той се вслушваше във все още разнасящата се вълна отзуци. Те му подсказваха повече, отколкото самият вой. Право пред групата имаше някакъв тунел — дълъг, ако се съди по звука. Ксавиър се намръщи, чудейки се как може в мазе да има такова нещо. Преди да успее да сподели с останалите подозренията си, нов вой прониза мрака, два пъти по-силен отпреди.

И близо. Много по-близо.

Последва го друг. Този бе с различна тоналност и звучене.

А след това отекна още един.

И още един.

В мрака имаше поне пет различни гласа!

Ксавиър затвори очи. Целият бе настръхнал. Лъхащият отвъд стената вятър смърдеше на гнилоч.

За гърба си приятелите чуха да се отваря вратата на мазето. Мракът се разсея от ярката светлина на лампите в кухнята горе. След това твърде познатите им тежки стъпки затънаха надолу по стъпалата. Нойджъл присъедини дрезгавия си вой към останалите.

— О, мамка му! — прошепна Хедър. — Така сме преебани!

Брет си беше позволил да го отвлече усещането за Кери пред него. Да, беше грешно. Знаеше го. Особено при условие, че неговата приятелка и нейния приятел бяха мъртви, а труповете им — някъде из тази дяволска дупка. Но мисълта за тялото ѝ и това как бедрата ѝ се полюляваха под дланта му при всяка крачка, отвличаха ума му от пулсиращата болка, която пронизваше ранената му ръка и цялото му тяло. Когато първият вой избухна от мрака, Брет току-що се беше бълснал в дупето на Кери — стана по случайност, но определено беше приятно — и се извиняваше за това.

Внезапно остро му се допишка. Напрежението в пикочния му мехур буквально заглуши болката, бликаща от чуканчетата на отрязаните му пръсти.

Въпреки че не беше казал за това на останалите, Брет имаше проблеми със зрението си. Можеше да вижда, но всичко бе в изсветляло, прашно черно и бяло, което бе лишено както от подробности, така и от цветове. Част от проблема идваше от раната му, знаеше го, както и дълбокото усещане за летаргия и изтощение, което го бе обзело, откакто бяха избягали от коридора. Почти пълният мрак в мазето беше друг допринасящ фактор. Не му харесваше идеята на Ксавиър да използват само един мобилен телефон, но мълчаливо я прие, също както и момичетата, понеже приятелят им очевидно бе поел ръководството. На Брет не му пушкаше. Нека. Логиката бе полезна на дъската за шах, но в тази къща представляваше само хабене на усилия. Нищо на това място не бе логично.

Когато вратата с тръсък се отвори зад гърба им и кухненските лампи грейнаха по стъпалата, очите на Брет най-сетне се бяха приспособили — поне толкова, колкото изобщо бе възможно. Застанал най-отзад в групата и най-близо до стълбите, той бе заслепен за

момент, докато зрението му се мъчеше да се справи с внезапната промяна. Юношата положи неимоверни усилия да не изпиши, заслушан в стъпките ѝ и странните и ужасни гласове, идващи и отпред, и иззад него.

— Какво да правим? — изкрещя Хедър трескаво. — Ксавиър?

Той дори не даде знак, че я е чул. Мълчеше, очевидно парализиран от страх и нерешителност.

„Нашият смел водач отиде на кино — каза си Брет. — А Хедър е права. Адски сме преебани.“

Логиката диктуваше, че трябва да бягат, но накъде? Още с приближаването на многогласния вой към тях, чудовището зад гърба им се юрна на бегом. Ако се съди по звука, стълбището буквально се люлееше. Кери каза нещо, но Брет не можеше да я чуе над нарастващата какофония. Тя се обърна с лице към него, очите ѝ представляваха само две черни петна на тънешкото ѝ в мрак лице. Ръката ѝ се разположи на гърдите му за момент. Стисна здраво ризата му в шепата си и изхлипа.

Брет кимна, осъзнавайки какво е редно да се направи. Страхът му изчезна, щом прегърна неизбежността. Не беше по-трудно от решаване на тригонометрична задача, в крайна сметка.

Кери не заслужаваше да бъде тук. Тя вече бе страдала достатъчно. Личеше ѝ съвсем ясно колко бе съсипана от смъртта на Тайлър, а също и от тази на Стефани. Лицето на Брет почervеня от гняв. Кери беше прекрасно, сладко момиче и той не искаше да я вижда да страда повече. До днес я бе приемал просто като сладко дребосъче, бе смятал, че е прекалено дребна да се защитава. Тя му бе доказала, че греши, разбира се, като се опълчи на онази твар, дето му отхапа пръстите. По време на битката Брет бе открил как скритата вътре в Кери сила избликва на повърхността. Такава сила заслужаваше да продължи да живее. Девойката все още имаше много да предложи на света. Не трябваше да умира в тази лайнена дупка. Следователно някой трябваше да ѝ даде — на нея и на другите — шанс за бягство. Този някой беше Брет. Съвсем логично, в крайна сметка. Той беше тежко ранен, в шок, и бе изгубил много кръв. Кой знае и колко инфекции бе прихванал вече, а шансовете да се добере до болница намаляваха с всяка отминаваща секунда.

Трябваше да бъде той.

Шах и мат.

Всичко това прелетя през съзнанието му за секунди. Брет не изказа доводите си на глас, разбира се. Кери, Ксавиър и Хедър нямаше да могат да го чуят, дори ако беше споделил тези размисли с тях. Пое си дъх и странното усещане за спокойствие се задълбочи. Прорязващата тялото му болка отмина, превърна се просто в далечно пулсиране, все едно бръмченето на муха пред лицето му — твърде малка, за да го тревожи и по-скоро досадна, отколкото нещо друго.

Стъпките на Нойджъл затътнаха по пода на мазето, всяка отекваща като пущечен изстрел. Брет се обърна с лице към нападателя им и веднага съжали за постъпката си. В течение на първата секунда, решителността му почти се прекупи. Нойджъл бе массивна сянка сред мрака. Сякаш летеше към тях. Юношата различи огромния чук, стиснат в едната му ръка. Като изключим тътена на крачките му, гигантът напредваше безгласно. Вече не крещеше и не виеше — Брет не чуваше дори дишането му. Стегна се и не отстъпи, само рискува да погледне през рамо. Няколко хуманоидни фигури изникнаха от тъмното. За разлика от Нойджъл, те не пазеха тишина. По-скоро обратното, бесният им вой се усилваше с приближаването им. В смътното сияние на мобилния на Ксавиър Брет не можеше да различи подробности с изключение на това, че новодошлите се различаваха по ръст и форма. Някои бяха с нормален ръст и тегло. Други — дребни на размер като тварта, която го беше атакувала по-рано. Няколко бяха високи като Нойджъл, но слаби и клоощави, вместо да са массивни като него. Едно изглеждаше отвратително дебело и се мъкнеше напред с олюляване. Всички те споделяха обаче една обща черта — дори в тъмното имаха вид на зли, отракани хищници, които бавно и внимателно затваряха кръга около плячката си, демонстрираха почти осезаема самоувереност, не бързаха и се дърлеха едно друго за по-добра позиция.

Вероятно именно тяхната поява извади Ксавиър от транса му — или може би трескавите, умолителни викове на Кери и Хедър. Каквато и да беше причината, Брет видя желязната решителност да се връща на лицето на приятеля му. Ксавиър затвори мобилния телефон и го пъхна в джоба си. За секунда Брет не разбра защо, но после Ксавиър обясни:

— Ще пробягаме право покрай тях. Пред нас има тунел. Това трябва да е пътят навън!

— Да не си се побъркал? — изпища Хедър.

— Това е единственият начин. Ще тичаме в тъмното. Те няма да могат да ни видят, ако не си светим!

Със здравата си ръка Брет бутна напред Кери.

— Мърдай! Бягай! Обирай си крушите оттук! Аз ще им отвлека вниманието. Тичай!

Кери трепваше при всяка дума, сякаш той ѝ удряше шамари. Втренчи се покрай него, втренчена в приближаването на Нойджъл в сиянието на кухненските лампи, очите ѝ бяха ококорени и пълни с ужас, устните ѝ — разтеглени в дива гримаса, която много приличаше на тази на изродите, които ги заплашваха.

След това Нойджъл се разсмя. Звукът бе дълбок и гърлен и отекна през мазето като артилерийска стрелба.

Решимостта на Брет се разколеба. Мислите за логика, саможертва и героизъм избягаха, макар че той отново побутна Кери напред. Забрави всичко за скритите и забележителни резерви от смелост и сила на момичето. Забрави всичко за симпатията си към нея. Не беше герой по рождение. Никога не се бе смятал за човек, който поставя другите пред себе си. Не му беше в природата. Така че всъщност, когато я бутна напред за трети път, не мислеше нито за Кери, нито за останалите. Просто се опитваше да накара приятелите си да се раздвижат, понеже инстинктът му казваше да бяга, а нямаше начин да мине през тях, без да се изтърси по задник. Брет бе неспособен да се сдържа повече, пикочният му мехур се изпразни и по предницата на панталоните му бълвна топла влага.

Брет осъзнаваше, че Нойджъл надвисва над него и спира. Масивното тяло на лудия изрод засенчваше източника на светлина. Ужасната смрад, която лъхаше от него, беше всепогълъщаща и се виеше около Брет като дим. Младежът не се обърна. Не можеше. Краката му сякаш бяха залепнали за цимента. Взираше се право напред, втренчен в лицето на Кери, която надзвърташе нагоре и над рамото му с невъзможно уголемени очи и отворена за вик уста, от която не излизаше нито звук.

Щом останалите изроди затвориха кръга, воят им секна и те се нахвърлиха върху плячката си, приведени ниско и връхлитайки стремително върху всички членове на групата. Брет примигна, когато едно от съществата стори невъзможното и скочи жабешката над

останалите, хвърли се във въздуха и на косъм пропусна тавана по време на скока си. Младежът въздъхна, щом Ксавиър се метна напред срещу нападателя, крещейки предизвикателства на испански. Брет дори се усмихна леко, щом Кери и Хедър хукнаха.

След това массивна ръка го сграбчи за косата и го дръпна назад, така че пред очите на Брет остана само таванът. Опита се да изпищи, но успя да издаде единствено задавено хлипане, тъй като Нойджъл издърпа главата му още по-назад. Брет имаше чувството, че го огъват на мост. След това успя да види добре лицето на гиганта. Устата на грамадана беше отворена и ухилена, а по бузите на Брет и в очите му капеше кървава лiga. Дъхът на Нойджъл беше като отворен канал. Плешившата му, деформирана глава сякаш се бе обкръжена от хало от кухненската лампа, а облите му черни очи блестяха от злостно веселие. Наведе се по-напред, капейки кървава слюнка върху зейналата уста на пленника си. Действайки по инстинкт, Брет вдигна ръка, за да блокира капките. Още в движение осъзна колко глупава е постъпката му, но беше твърде късно да се спре. Ранената, окървавена китка на Брет се заби в лицето на Нойджъл, оставяйки следа от червено по мазната, белязана плът. Усети как при сблъсъка чуканите на отхапаните му пръсти се накланят на обратно. Болката се стрелна през тялото му, наелектризирайки разранените му нервни окончания. В същия миг Нойджъл го вдигна с една ръка и го залюля във въздуха, както го държеше за косата, и го въртеше като пумпал.

След това го пусна и Брет усети, че полита в мрака.

За щастие зрението му, вече отслабнало от обграждащата го тъмнина, напълно го напусна, преди да се удари в стената на мазето и, макар да усети как костите му се пукат и да чу как се разбива черепа му, той не видя червената експлозия, която предизвика сблъсъкът и не чу влажното цопване, с което мозъкът му се плисна по каменните блокове.

[1] „ЛеХорн’с Холоу“ (*LeHorn’s Hollow*) — под това заглавие излизат в общ том с твърди корици два романа на Брайън Кийн — „Тъмната котловина“ и продължението му „Призрачна разходка“. Както се казва — ако на човек му е писано да го заколят, няма да се удави... ↑

12.

Лео внезапно се изправи, вдигна провисналите си панталони и се обърна към останалите:

— Майната му на лайнарщината! Писна ми просто да чакам нещо да се случи. Влизам вътре!

Приятелите му го зяпнаха. Г-н Уоткинс лекичко се ухили. Той издиша дим и се взря в юношата, сякаш недостатъчно убеден в искреността му и в очакване да види какво ще направи момчето сега.

— Наистина — допълни Лео. — Не се шегувам. Всичкото туй е пълна простотия. Самата истина си е, дето го разправя г-н Уоткинс. Хората тук в квартала не им пука вече, а това е голяма част от проблема. А и на ченгетата не им пука. Това си е нашият квартал. Ние трябва да се оправяме с гадостите. Ако не сме ние, то кой?

— Хайде, давай! — каза Маркъс. — Моят задник си остава точно тук и ще чака синьодрешките!

Лео поклати с отвращение глава:

— Я нека те питам нещо. Как щеше да се чувстваш, ако бяхме ние вътре в къщата? Какво ще кажеш да се повозим до селото на амишите или някаква такава простотия и когато колата ни се счупи, ние да се затрием в пропадащ стар хамбар? Няма ли да искаме някой да ни помогне?

— Аха — съгласи се Джамал. — Но те ни нарекоха негра, брато. Казвам да ги пратим по дяволите. Ако щат да си гният, не ми пука. Е те тъй викам аз!

— Така си е — обади се и Крис. — А ние само се опитвахме да им помогнем!

Дуки и Маркъс закимаха.

Лео нетърпеливо махна с ръка.

— Човече, те бяха уплашени. А и само единия от тях ни викна така — онова копеле, дето мязаше на зубър. Другите просто избягаха. Като се замисля, не мога да ги обвинявам. Бая се поизнервихме, след като оня ни обиди.

— Е тогава защо да им помагаме? — попита Дуки.

— Понеже това е правилната постъпка в случая. Не ти ли е писнало от хора, които автоматично приемат, че продаваме наркотици — просто заради мястото, на което живеем или заради външния ни вид и дрехите? Не ви ли писва да не правите нищо, за да промените положението? Това е нашият шанс да постигнем промяна — истинска промяна, не онази простотия, дето само бръщолевят политиците за нея!

Дуки и останалите като че ли се позамислиха върху аргументите на Лео, но Маркъс остана непоклатим:

— Аз няма да вляза в прокълнатата къща. Няма начин. Майната ѝ и толкоз!

— А откъде знаеш, че е прокълната? — предизвика го Лео. — Да си виждал случайно демон да наднича от прозорците? Да си чувал дрънчене на вериги и такива простотии? Не? И аз не съм. Нито някой друг от познатите ни. Точно както каза г-н Уоткинс — никой всъщност не знае какво става там вътре. Знаем само, че ни се казва да стоим далеч оттам, понеже хората, които влизат вътре, не излизат повече. И обикновено това са наркомани или дилъри и бездомници, а на кой му пуга, ако изчезнат, нали? Само дето този път не са от тоя сой. Сега са деца, които ще липсват на някого. И най-малкото, когато се разнесе слухът и тези бели хлапета бъдат обявени за изчезнали, и се окаже, че сме последните хора, които са ги виждали, какво според теб ще стане? Ще бъдем основните заподозрени за убийството им, ето това.

Маркъс се втренчи в напукания тротоар, мръщейки се съсредоточено. Лео беше готов да се обзаложи, че е предизвикал мисловните процеси в главата на приятеля си.

— Може и да си прав — призна Крис, — но това не променя факта, че все пак нямаме представа какво става там вътре. Да, може и да не са призраци, но какво правим, ако има някакво копеле сериен убиец, също като онзи лудия тип, дето убивал хора на Междущатска 83? Видя ли го по новините?

— Не може да е той — възрази Джамал — Междущатска 83 е много далеч оттук. Чак в Мериленд, да му се не види.

Маркъс вдигна глава и се намръщи неуверено:

— Мислех си, че 83 е това шосе, дето минава през Стейт Колидж?

— Не — поправи го Джамал, — това е 81. Междущатска 83 върви от Балтимор до Харисбърг.

— Няма ли да спрете да се дърлите? — стрелна го с поглед Лео.
— Отклоняваме се от темата. Въпросът е, че си прав, Крис. Нямаме представа какво има вътре. А би трябало. Все пак живеем тук. Наша отговорност е да научим какво става. Кой знае? Може да е нещо просто като гнил под и хората да падат през дупката от години. Или може и да е сериен убиец. Фактът е, че никога няма да разберем, ако не идем да погледнем. Но първо ни трябват оръжия.

Г-н Уоткинс се ококри. Зяпна и цигарата му падна на тротоара.

— Оръжия! — изсумтя той. — За какъв дявол са ви притрябвали пък оръжия?

— Ако ще влизам там — отвърна Лео със същия тон, какъвто използваше при разговор с малкия си брат, — тогава възнамерявам да нося пистолет. Не съм идиот. Ако ченгетата изобщо вземат да дойдат, да не смяташ, че ще влязат в онази къща без пистолетите си?

Г-н Уоткинс с въздишка извади смачкания си пакет с цигари, изтръска отвътре нова, пъхна я в устата си и след това щракна запалката. Миг по-късно я изплю.

— Дявол да го вземе. Запалих филтъра! Виж сега каква я свърших заради теб, с всичките тези глупости за огнестрелно оръжие!

Лео и останалите не коментираха. Те просто го гледаха и чакаха.

Пери поклати глава.

— Гледайте сега. Нека се обадя още веднъж на 911. Този път ще докладвам, че има пожар. Това би трябало да ги докара тук побързичко.

Лео го огледа със съмнение. Сега, когато беше взел решение какво трябва да се направи, изгаряше от нетърпение да изпълни плана си.

— Колко време ще отнеме това?

Преди г-н Уоткинс да отговори, Дуки ги прекъсна:

— Йо, сетих се! Чуйте сега. Знам как ще ги докараме тук! Ще запалим шибаната къща! Те ще дойдат яко бързо, ако го направим!

Лео, Крис, Джамал и г-н Уоткинс се втренчиха в него, изгубили дар слово. Маркъс посегна и го прасна здравата по тила.

— Оууу... — нацупен, Дуки разтри главата си и се втренчи злобно в приятеля си. — За какъв дявол го направи?

Маркъс отново го прасна, този път по-леко.

— Не можем да запалим къщата, тъпо копеле такова! Вътре има изгубени хора! Как се очаква да ги спасим, ако шибаното нещо вземе та изгори?

— Еми такова... Не се сетих, да ти кажа.

— Няма майтап!

— Момчета, вие просто почакайте тук за минута — Пери се изправи с мъчително стенание и си отърси панталоните.

Влезе в къщата. Младежите търпеливо чакаха. Лео го чу да говори с г-жа Уоткинс, но не успя да разбере какво точно си казват. Съдейки по тона им, спореха за нещо. След това се възцари тишина. Покрай групата тийнейджъри бавно мина черен нисан със затъмнени прозорци и пурпурни стопове. Субуферът в багажника на колата раздрънча прозорците на съседните къщи. Полека зави на ъгъла. Момчетата го гледаха как изчезва в далечината.

— Знаете ли какво? — попита Дуки тихичко. Говореше с копнеж и гледаше към небето. — Не искам да умра тук!

— Няма да умираме никъде — заяви Джамал. — Просто ще огледаме. Ще помогнем на онези бели хлапета.

— Не, нямах предвид в къщата. Имах предвид тук, в този квартал. Не искам да остарея и да се сбръчкам, а да не съм ходил по-далеч от Северно Фили. Г-н Уоткинс спомена за предградия и прочие щуротии. Искам да ги видя. Може да не е по-различно от тук, но искам сам да го открия!

Никое от момчетата не отвърна. Лео тайно хранеше същите копнези. Беше сигурен, че и с останалите му приятели е така. Найдалеч от дома бе излизал преди шест години, когато беше на десет. Майка му ги записа с брат му в лятна програма, в която децата от сърцето на града отиваха да живеят за две седмици със семейства в провинцията. Тяхното приемно семейство, Греко, бяха свестни. Г-н Греко си изкарваше хляба с писане на комикси, а съпругата му Мара беше застрахователен агент. Имаха две деца — Дейн, на възрастта на Лео, и Дъг, който беше на възрастта на големия му брат. Семейство Греко живееха в яка фермерска къща с огромен двор и много дървета и полета наоколо. В началото Лео се беше стреснал. Чувстваше се неудобно там, и макар че си прекара хубаво онова лято, с благодарност се завърна у дома. Но понякога, късно нощем, лежеше в спалнята си,

слушаше отзуците на града и си мислеше за онази ферма в провинцията и колко тихо беше там. Чудеше се какво ли е да живееш на такова място през цялото време, да не пътуваш през живота с ужас, да не си постоянно нащрек какво се случва около теб и да не се притесняваш за близките си. Разбира се, дори хора като семейство Грако сигурно имаше от какво да се плашат. Навсякъде се срещаха чудовища. Достатъчно е само да им обърнеш камъка, за да ги намериш отдолу, където се крият в мрака.

Няколко минути по-късно г-н Уоткинс излезе от къщата си. Носеше найлонова торба.

— Е? — попита Лео. — Обади ли им се пак?

Той кимна:

— Да, обадих се, естествено.

— Какво казаха?

— Ами съвсем нищо не казаха. Не можах да се свържа. Всичко, до което се добрах, беше проклето съобщение, което ме осведоми, че операторите са заети и трябва да пробвам да им се обадя по-късно.

— Това е пълна простотия — заяви Джамал.

— Да — съгласи се г-н Уоткинс — така е.

Лео се извърна настрани и погледна към къщата в края на улицата.

— Е, всички сте свободни да правите каквото си щете. Аз влизам вътре.

— Първо трябва да се снабдим с пистолети — напомни му Крис.

— Щете ли да пробваме Чийто или Тайван? Те сигурно ще могат да ни уредят. Или може би Теръл?

— Ще идем при Теръл — реши Лео.

— Момчета, нищо такова няма да правите — г-н Уоткинс слезе на тротоара. Пластмасовата торба изшумоля, когато бъркна в нея. Ухилен, той извади оттам револвер. След това връчи торбата на Лео, който надникна вътре и видя няколко фенерчета.

— Възнамерявам да вляза вътре с вас — каза Пери, — и ще вървя пръв, защото имам пистолет. Вие може да носите фенерчетата.

— Е, мамка му — ухили се Лео, — защо не казахте от самото начало?

13.

— Хайде! — изкрешя Ксавиър. — Тичайте, мамка ви!

Дъхът на Хедър заседна в гърлото, когато той цапардоса най-близкия нападател в ченето. Твърда се срути на пода, а младежът разтърси ръка, стенейки от болка. Прескочи гърчещото се чудовище и изкрешя, подканвайки момичетата да го последват. Фрасна още една гадина с колана, опитвайки се да разчисти път, след което се юрна в мрака. Хедър се затича, отчаяна в стремежа си да не изостава. Ксавиър сякаш се беше пречупил. Хладната самоувереност, която демонстрираше до момента, бе изчезнала. Държеше се като полудял. Като маниак. Пак крещеше, този път на испански.

„Страх го е — каза си Хедър. — Но това не означава, че ще ни изостави тук долу. Няма да посмее. Обича ме. Няма да ме изостави. Няма да изостави и Кери!“

Прехапа устна. Въпреки надвисналата отвсякъде неминуема опасност, не спираше да се чуди дали Ксавиър има чувства към Кери. След смъртта на Тайлър и Стеф, докато Хедър се криеше, те двамата бяха прекарали известно време сами. И когато се бяха намерили един друг отново, Кери и Ксавиър изглеждаха някак по-близки. Дали си въобразяваше или нещо се бе случило помежду им?

Ксавиър изкрешя трети път, но Хедър не разбра какво казва. Не можеше да познае дори дали е на английски или на испански. Едва го чуваше над вбесената и възбудена шумотевица, вдигана от враговете им. Странният вой бе заменен от гърлени ръмжения и сумтене. Изненадващо, но няколко от съществата дори говореха. Нещата, които казваха, бяха по-ужасни от вида им. Обещаваха на младежите цял куп мъчения, извращения и сексуални ужасии, ако ги хванат.

Хедър нямаше намерение да допуска това да се случи. Втурна се, без да поглежда през рамо дали Кери и Брет я следват. Съдейки по звука, зад гърба ѝ се провеждаше някаква схватка. Чу писъка на Брет. След това отделните му викове прerasнаха в един продължителен

писък, който секна внезапно. Хедър се хвърли напред, изпълзвайки се на косъм от протегнатите ръце на един от изродите.

Дълги, неравни нокти одраха кожата ѝ и се врязаха в рамото. Тя ги отърси и продължи да тича.

— Хванете ги! — изкрешя един от обитателите на мазето.

— Не ги оставяйте да се измъкнат!

— Бързи са — обади се друг, — краката ми не са дълги като техните!

— Няма да имаш никакви шибани крака, ако ги оставиш да се измъкнат, понеже ще ти ги изхрупаме вместо техните!

Над Хедър надвисна невероятно дебело туловище, дъхът на тварта свистеше задавено. Момичето се изпълзна без усилие, но при измъкването си съзря две бели, подпухнали гърди да се люлеят сред купчини потна, тресяща се плът. Чудовището беше женско — и голо. Посегна към Хедър със студените си, лепкави ръце. Кожата ѝ имаше консистенция на воськ. Девойката потрепери от отвращение.

— Ксавиър? Къде си?

В отговор нещо се разкиска в мрака.

— Тук — обади се той някъде отдалеч. — Хедър?

Щом се затича към гласа на Ксавиър, веднага ѝ се нахвърли друг мутант. Твърде късно Хедър осъзна, че така се гмурва право в гмежта от нападатели. Вече беше излязла от осветената от кухненските лампи зона, но тварта се озова достатъчно близо, за да различи някои от чертите ѝ дори в тъмното. Гадината имаше лице и муцуна като на бабун, а късото ѝ, набито тяло беше почти плешиво. Очите ѝ определено бяха човешки — и пламтяха от бяс. Хедър се стрелна наляво под замаха на преследвача си и след това отскочи отново надясно. Сърцето ѝ подскачаше в гърдите. Дишаше през устата, за да избегне смрадта, лъжаща от тварите.

Стори ѝ се че чу плясъка на колана пред себе си, последван от болезнен вик. Затича се в тази посока, твърдо решена да не се отделя от Ксавиър. Подът беше неравен и се спускаше надолу. Дори в тъмното Хедър усещаше как наклонът рязко се увеличава. Простена, когато в голите ѝ стъпала се врязаха остри, назъбени камъни, но изтика болката назад, не смееше да забави ход.

Звуците полека заглъхнаха, а после секнаха, но момичето продължи да тича. Нямаше представа дали още я преследват. Тази част

от подземието — ако изобщо все още се намираше в мазето — беше тъмна като в рог и тя не искаше да рискува да спре, за да вади телефона си. Не чуваше стъпки зад гърба си, но това не означаваше, че тварите не се крият в очакване да я нападат. Без да спира, Хедър инстинктивно погледна през рамо, забравила, че вероятно няма да успее да види нищо. Точно тогава стъпи на нещо мокро, подхълъзна се и се бълсна в стената. Протегна ръка в търсене на опора и в дланите ѝ се врязаха остри камъни. Хедър конвултивно се дръпна, залитна, падна по дупе и зина, но успя да не изпищи.

Остана приклекнала на това място, гушнала длани в ската си. Усещаше как кръвта се стича дланите ѝ, но не можеше да прецени колко лошо е порязана. Почуди се дали и краката ѝ не са накълцани. Боляха я, но нямаше представа дали от по-раншните рани или от чисто нови. Не знаеше и колко лошо е пострадала. Не знаеше къде са приятелят ѝ и останалите от групата. Не знаеше и къде са преследвачите им. Знаеше само, че внезапно е останала сама в мрака.

— Ксавиър? — прошепна с разтреперан глас. — Кери?

Нито един от двамата не ѝ отговори. Хедър се изправи и се вслуша, но единственият звук, който чуваше, беше собственото ѝ дишане. Ако Ксавиър или Кери бяха наблизо, то тогава не искаха — или не можеха — да ѝ отговорят. Озърна се в мрака, без дори да е сигурна къде е и от коя посока е дошла. Беше изгубила ориентация покрай падането си. Далеч в далечината забеляза светла точица и след малко прецени, че това трябва да са кухненските лампи, грейнали надолу към мазето. Но беше твърде далеч — сякаш подземието бе поголямо и от къщата над него. Може и така да беше. Или пък тя бе изтичала в долепена до него пещера или нещо подобно. Не можеше да каже. Ръцете ѝ започнаха да горят. Решила да рискува, Хедър порови за телефона си, възnamерявайки да разгледа раните си. Потупа джобовете си, усети успокоителната твърдост наobilния, но след това в крайна сметка реши да не го ползва. Ами ако някой от убийците я чуеше или видеше? Мракът и тишината бяха за предпочтитане.

— Кери?

Тишина.

Нацупена, Хедър се опита да измисли как да действа по-нататък. Не можеше да остане на това място, без значение колко силно бе желанието ѝ да се свие на топка и просто се скрие. Тук, в мрака,

можеше да се упава само на ръцете си и слуха си. И двете ѝ се струваха безполезни в момента. Не можеше да рискува да използва телефона, така че какво точно ѝ оставаше? Заопипва пода, простенвайки от болка при всеки допир на раните си до грубата повърхност. В крайна сметка намери стената и се притисна към нея. Студената, лепкава повърхност идваше като божи дар върху кожата ѝ. Почина си, овладявайки дишането си и претегляйки отново възможностите си. Ксавиър и Кери трябваше да са някъде пред нея. Трябваше, понеже алтернативата бе твърде ужасяваща за обмисляне. Ами ако Ксавиър я бе изоставил тук? Ами ако Кери бе останала с Брет, когато там в мрака му се бе случило нещо — ужасяващо, ако съдим по звука?

Какво, по дяволите, щеше да прави, ако всички други бяха мъртви?

Някъде от дясната си страна Хедър чу леко шушнещо стържене.

— Ксавиър? — пробва се отново. — Ти ли си?

Този път получи отговор.

— Тука, писи-писи-писи...

Гласът не принадлежеше на Ксавиър. Всъщност звучеше така, сякаш едва-едва принадлежи на нещо хуманоидно. Говорът беше груб и накъсан, думите — завалени, а в тона се долавяше несъмнена нотка на маниакална лудост. Хедър прикри устата си с ръце и се опита да не издава нито звук. Въпреки положените усилия, между устните и пръстите ѝ се изпълзна жалостиво скимтене.

— Всичко е наред, писе — отвърна нещото в мрака. — Хайде де. Ако се покажеш сега, ще ти извиня главата и ще те убия наистина бързо, тъй че няма да усетиш как ще те лапаме!

Гласът звучеше така, сякаш идва отвсякъде около нея. Хедър се присви ниско на пода, пренебрегвайки болката в ръцете си, и се съсредоточи върху това да диша бавно и дълбоко и да стои неподвижна. Още няколко вдишвания и умът ѝ отново се проясни — все още беше ужасена, но не и парализирана от страх.

Чу тътрещи се стъпки, сякаш ловецът влачеше единия си крак. Идваше от лявата ѝ страна. След това чу шляпването на колана. Прозвуча много шумно в мрака. Духът ѝ се повиши. Ксавиър беше тук. Тя си знаеше, че няма да я изостави!

— Ксавиър? — викът ѝ отекна в помещението.

— Не. Аз съм Скуг. Ксавиър оня с колана ли беше? Понеже ся вече е мой. Ти също. Ти ще си ми новия костюм!

Хедър с писък скочи на крака и побягна. Зад нея бликна смях и я загриза по петите. Коланът изсвистя отново през въздуха и удари в стената. Разтреперана, девойката продължи да тича. В тъмното така и не забеляза, че тунелът се разделя и се разклонява в няколко посоки.

Кери тичаше, втурнала се презглава в мрака, без да обръща внимание на деформирани силуети, които се опитваха да я сграбчат от всички страни. Хедър изчезна пред нея, погълната от тъмнината. Брет пищеше зад гърба ѝ, но когато Кери се обърна да погледне какво се случва, никакво високо и жилесто чудовище се понесе към нея, клатушкайки се насам-натам. Не беше Нойджъл — този нападател бе твърде хилав, за да е убиецът-гигант. Когато се приближи, момичето забеляза и ръждивия трион в ръката му. Обърна се и побягна, забравила напълно за Брет. Изплъзна се между двамина нападатели и се натресе право върху трети. И Кери, и тварта се търкулнаха на пода. Тя скочи отново, ритна падналия мутант в онова, което смяташе за лице и продължи нататък. Успяла беше да си задържи сопата през цялото време, но беше забравила и за нея. Замахна, когато ѝ се нахвърли нова гадина. Сопата извибрира при удара, в резултат на който гвоздеят в края ѝ потъна дълбоко в мозъка на тварта. Кери се опита да освободи оръжието си, но то явно се беше заклешило в черепа на трупа, така че пусна сопата и продължи да тича.

Нещо изквичка от лявата ѝ страна и тънки, детински пръсти задраха по бедрото ѝ, опитвайки се да се уловят за джинсите. Кери замахна с ръка, удари плът и чу тварта да изпъшква. Пръстите се откопчиха и момичето продължи нататък. Стрелна се надясно, след това наляво, щураше се безцелно из широкото открито пространство с цел само да избегне залавянето. Множество стъпки трополяха зад гърба ѝ, съпроводени от хор от пъшкания, стенания, вой и смях. Нещо изсвистя през въздуха и я удари силно в гърба. Кери изплака, но не забави ход. Чу предмета — вероятно камък — да пада на пода. Още два се стрелнаха през мрака, достатъчно близо да усети полъха от преминаването им.

Кери отново се метна встрани, сменяйки посоката. Запрепъва се и зяпна задъхано, но ръцете ѝ не успяха да докоснат нищо и никого, бе изгубила посоката и увереността си в тъмното. Чу болезнен вик, но не можеше да познае от която посока идва и кой го е издал. Брет? Хедър? Ксавиър? Или някоя от тварите? Продължи да тича, протегнала ръце пред себе си, като се отгласкваше от стените, когато се бе отклонила твърде силно надясно и после в обратната посока, когато се престараваше с компенсацията. Кракът ѝ цопна в езерце от нещо студено и мокро. Чу плисък и след това маратонката ѝ се напълни. Чорапите джвакаха на пръстите ѝ при всяка крачка.

Дъхът ѝ бе заседнал в гърлото и в гърдите и Кери усети как ѝ потичат сълзи. Не че имаше някакво значение в черната яма, където тя тичаше на сляпо. Просто ѝ идваше твърде много. Всичкото. Как бе възможно вечерта им да тръгне толкова наопаки? Как се бе случило всичко това? Тази сутрин си мислеше за колежа и връзката си с Тайлър. Сега Тайлър бе мъртъв, а колежът...

... колежът вероятно бе нещо, което тя нямаше да доживее да види.

Задъхана, Кери забави ход, но не спря. Образите на Тайлър и Стеф я връхлетяха отново и този път не успя да ги прогони. Можеше да се скрие от преследвачите си в тъмното, но когато ставаше дума за собствените ѝ мисли, нямаше къде да иде, нито как да им избяга. Отблъсна мислите за Тайлър и Стефани, като се постара вместо тях да си представи семейството си. Беше на четири годинки и лицето на баща ѝ, който събираще парчетата от изтърваната от нея чаша с гримаса, напомняща, че няма подходящ момент за глупаво поведение. Беше плеснал Кери по ръката, но това беше нищо в сравнение с неодобрителното му изражение. Беше чудесен човек, мил и чувствителен, и я обичаше, но никога не прощаваше глупостта и безответността. Кери се зачуди как би реагирал баща ѝ, ако знаеше в каква ситуация се намира дъщеря му в момента. Дали щеше да ѝ каже, че е загазила по своя вина — че е трябало да го послуша, когато ѝ е повтарял отново и отново, че Тайлър не го бива и само ще ѝ докара неприятности? Разбира се, татко вероятно си бе представял, че тя ще вземе да забременее или ще загине в автомобилна катастрофа, или пък ще попадне в затвора. Кери беше почти сигурна, че на нейния винаги практичен, нетърпящ глупости баща не би му хрумнало дори, че

връзката ѝ с гаменчето от Източен Питърсбърг ще докара дъщеря му до капана на зловеща кланица в средата на града, преследвана като заек от глутница мутирала изроди.

Размислите на Кери бяха прекъснати от факта, че връхчетата на пръстите ѝ бръснаха стена. Спра и се вслуша за звук от преследване, но в помещението в момента бе странно тихо. Възможно ли бе нападателите ѝ да са още тук и да се крият в мрака, където са ѝ заложили засада? Дали копелетата не си играеха с жертвите си? Дали не ги караха да си мислят, че имат шанс да избягат, преди в крайна сметка да им се нахвърлят и да ги убият, както се случи с Тайлър и Стеф? Кери избърза сълзите си и стисна очи. Краката я боляха и дробовете ѝ горяха. Беше изтощена — и физически, и емоционално. Внезапно спря да ѝ пука дали ще бъде открита. Имаш нужда от почивка.

Облегна се на стената. Лепкава, влажна глина се просмука през мръсните ѝ джинси. Въпреки опасното си положение, Кери се заинтригува. Прокара длани по протежението на стената в опит да я проучи. Очакваше да напипа каменни блокове. От това зидат мазетата в крайна сметка, нали? Когато слязоха долу, определено имаше каменни стени. Вместо това обаче този участък на подземната тъмница бе облицован с неравни дървени дъски. Широките процепи между тях позволяваха на мократа пръст да изтече в гъста каша. Толкова близо до стената въздухът беше натежал от дълбоката миризма на мухъл и разложение. Направо задушаваше. Кери се постара да потисне кашлицата си, понеже не искаше да издава мястото си и се премести по-надясно. Стъпи в поредната локва и с двата си крака. Тази беше по-широва и по-дълбока от предишната. Кери обви раменете си с ръце и потрепери, когато студената вода се просмука и в двете ѝ обувки. Усещането просто влоши ситуацията още повече.

— Мамка му!

Гласът ѝ бе съвсем тих, едва чут дори за собствените ѝ уши, но нещо друго му обърна внимание. Един от нападателите им наддаде вой от недалеч. Кери го чу да души като куче. Падна на колене и запълзя през мократа глина, която цвъркаше между пръстите ѝ, докато момичето се изнасяше. Подът на мазето също бе изчезнал. Този не принадлежеше на сграда, а на нещо... на някъде другаде. Кери не

знаеше къде се е озовала. В пещера — може би. Вода имаше навсякъде и дланите ѝ станаха хълзгави от кал.

Усети как земята под нея полека-лека се накланя надолу — отначало под лек ъгъл, след това внезапно под по-рязък и се наложи да се бори, за да не се хързулне с главата напред. После почвата се промени и Кери наистина започна да се пързаля. Меката, хълзгава кал все още присъстваше, но дланите ѝ не потъваха в нея колкото преди и тя отново усети текстурата на дърво под пръстите си. Спря се и опипа по протежение на дъската. Беше достатъчно твърда дори да успее да я използва като сопа, ако успее да я откърти. Поне щеше да е равностойна замяна на загубеното преди това оръжие. Дланите на Кери трепереха от нервно изтощение и адреналинов прилив, докато тя опипваше ръбовете на дъската и се опитваше да я разхлаби. Бързо проучване показва, че не става дума за самостоятелна дъска, а за няколко, заковани една за друга. Момичето продължи да рови, пръстите ѝ изчегъртваха калта от дървото, търсейки отчаяно нещо, с което да може да се защити — каквото и да е беше по-добре от нищо...

Тя спря, наклони глава и се вслуша. Душещата твар бе изчезнала или поне бе затихнала отново. Кери се опита да последва примера ѝ, работейки колкото се може по-безшумно. Разполагаше само с онова, което научаваше от допир, но в крайна сметка намери краищата на дъсчената конструкция. Беше по-голяма, отколкото си я представяше. Опита се да повдигне единия и не постигна нищо в отговор на усилията си. Вторият ръб поддаде леко, третият дори се повдигна несигурно на няколко инча, бавно и с влажно джвакане.

„Това е врата — осъзна Кери. — Но накъде води? Към друго мазе? Кой слага врати на пода на пещера?“

Въздухът, бълващ отдолу, миришеше по различен начин. Не по-свеж, но по-малко гаден. Беше приятна промяна. Поемайки си дълбоко дъх, Кери отпусна ръце в чернотата и усети прохладата долу. Пръстите ѝ не успяха да напипат нищо освен празно пространство. Каквото и да бе скрито долу, намираше се твърде дълбоко, за да го напипа. Тя се протегна още по-навътре, стараейки се да намери стъпала или стълба. Точно тогава зад гърба ѝ се разнесе нов звук. Прозвуча като метал, драещ по камък. Няколко гърлени гласа отекнаха около нея. Тя се вслуша, но гласовете затихнаха до шепоти.

Предпазлива, но бърза, Кери се наведе по-навътре. Дървеният капак я захлуши, задирайки лопатките и гърба ѝ. Беше достатъчно тежък да я притисне.

Тя се преори с него, все тъй стараейки се да запази тишина и успя да надигне вратата нагоре, колкото да се хързулне цялата под нея. Krakata ѝ докоснаха нещо твърдо. Застанала на него, Кери приведе глава и спусна вратата на място. След това се зае да проучва новото пространство. Лявата ѝ ръка се пълзна по нещо, което на допир беше каменна стена. Беше суха и студена. момичето вдигна крак и го провеси в мрака. Въздъхна с облекчение, когато напипа ново стъпало. Бавно тръгна надолу, чудейки се какво ще намери на дъното.

Ксавиър си беше изгубил колана. Спомни си поне това, докато се връщаеш в съзнание. Порови в тъмното, опипвайки за самоделното си оръжие, а след това всичко се върна в мислите му. Коланът му бе изтрягнат от ръцете от неясен противник по време на бягството му. След това какво? Лежеше на земята, беззащитен и разкъсван от болка и се опитваше да се сети какво друго му се беше случило. Лицето го болеше, едната му ноздра бе пълна с гнусна каша от кръв и кал, която изпълваше и устата му. Изкашля се, надигна се до седнало положение и изтърси гадорията от лицето и косата си.

Какво, по дяволите, се беше случило?

Помнеше, че тичаше. Крещеше на другите да го последват, опитваше се да им разчисти път, като изблъскващо тварите. И бе успял. Бе преминал през копелетата като трион, наслаждаваше се на всяко тяхно пъшкане и писъците на изненада и болка. Които и да бяха тези хора (понеже — въпреки деформациите им — Нойджъл и приятелите му очевидно бяха хуманиди), те не бяха свикнали плячката да им се съпротивлява. Той се справяше чудесно, преди да изгуби колана. След това му се бяха скуччили, страхът проби през смелостта му и Ксавиър избяга.

Не си спомняше нищо по-нататък, без значение колко се опитваше, така че реши да използва друга стратегия. Колебливо опипа тялото си, трепвайки когато пръстите му докосваха дузини дребни порязвания и синини. Прецени, че не е пострадал особено зле. Вслуша се с надежда да чуе Хедър или Кери, или Брет, но мракът пазеше

тишина. Все едно го притискаше, сякаш се опитваше да проникне в тялото му. Ксавиър умствено го избута назад. Доволен, че ще оцелее, поне за момента, той опира около себе си, потупвайки почвата. След това се пресегна в черната яма. Пръстите му напипаха каменна стена.

Тогава си спомни. Стената. Беше се натресъл на нея в тъмното. Не знаеше какво представлява — и не остана в съзнание достатъчно дълго, за да разбере. Осъзна само, че се е врязал с главата напред в нещо твърдо. След това се бе събудил отново. Сега прие, че е налетял на стената с достатъчно скорост да се пребие.

Два пъти тази нощ бе извадил голям късмет — веднъж със стъклена яма и сега с това... каквото и да беше то. Предположи, че е никаква пещера. Естествена или изкопана. Или отчасти и двете.

Плъзна се към стената и облегна гръб на нея. Тишината се сгъстяваше. Нямаше следа от приятелката му или останалите. Нямаше следа и от преследвачите им. Беше останал самичък тук долу. Осъзнаването на този факт го изпълни със срам и притеснение. Чувстваше се отговорен за цялата група. Не, не по негова вина бяха попаднали в тази каша, но поне доколкото го касаеше, те бяха под негова защита. А нямаше и да влязат в тази къща на първо място, ако не беше го предложил след идиотското избухване на Брет.

— Ама че съм глупак! — промърмори под нос и изплю между устните си лига слюнка и кал. — Трябваше да се изправим пред онези типчета и просто да се извиня за малоумието на приятеля си. Или да викна направо полицията!

Ксавиър потърси телефона на Брет. Беше у него, когато ги нападнаха, но сега го нямаше. Опита се да си спомни дали го беше приbral в джоба си, когато побягна. Не беше сигурен. Така или иначе, джобът му бе празен. Разочарова се. Телефонът сигурно бе изпаднал от ръката му по време на препускането през мазето или при сблъсъка със стената. Опира наоколо, но не го намери. Ръцете му останаха празни. Ксавиър бе залят от пристъп на объркане, страх и отчаяние. Хедър, Брет и Кери сигурно бяха мъртви, а той се бе изгубил в подземието, в пълен мрак, без оръжие, с което да се защити.

— Е, мамка му на шума!

Ксавиър се вслуша в ехото на думите си. Съдейки по него, намираше се в широко открыто пространство. Стисна зъби, бавно се изправи на крака, като не бързаше и се стараеше да пази равновесие.

Краката му малко се подгъваха и му се виеше свят, но нямаше нито време, нито намерение да си позволи слабост. Бе изпадал в неприятни ситуации и преди — ситуации, за които никой не знаеше. Дори и Хедър. Беше му се случвало като по-малък, преди семейството му да се премести в Източен Питърсбърг. Древна история. Беше оцелял след всичко онова и възнамеряваше да оцелее и сега. Насили се да тръгне напред, влачейки ръка по стената така, че да има опорна точка в тъмното. Каза си, че и без друго не му трябва мобилния. Щеше да е глупаво да го използва в този лабиринт. Последното, от което се нуждаеше, беше да издаде местоположението си пред тези канибалистични изроди.

Наум се закле да купи на Брет нов телефон веднага щом се измъкнат оттук, а след това се зачуди дали изобщо ще види приятеля си отново за толкова време, че да изпълни обещанието си.

Вода прокапа на главата му. Ксавиър погледна нагоре и се почувства като идиот. Не можеше да види нищо. Проправяше си път през подземно помещение, твърдо решен да намери момичетата и Брет, ако успее, но също така и да намери път за бягство. Трябаше да е някъде тук долу. Брет беше чул убийците да си го казват. Ксавиър спря внезапно, вкочанен от сполетялата го ужасяваща мисъл. Ами ако Нойджъл и онзи тип с женската кожа просто се бяха ебавали с Брет? Ами ако бяха знаели, че той е скрит в кухнята и вместо да го убият на място, бяха решили да си поиграят с него и да го накарат да повярва, че мазето е единственият изход от онази къща?

Ако беше така, нямаше какво да направи по въпроса в момента. Ксавиър сериозно се съмняваше, че биха могли да намерят отново пътя към стълбите на мазето, дори ако се случеше да открие Хедър и останалите. Тръгна отново. Усещаше гърба си схванат и врата си — скован от напрежение. Не обръщаше внимание на болките и пронизванията, като правеше всичко възможно да се вслушва за никакви звуци, но като изключим проектирането на вода тук-там, наоколо цареше мъртвешка тишина.

Пол се събуди в переход и пленник. Подскачаше нагоре-надолу на дълъг метален прът. Стомана, ако съдим по текстурата и тежестта. Вероятно щеше да му донесе хубава сумичка в кантората за скрап. В

китките и глезните му се впиваха груби въжета, които дразнеха кожата му. Той подскачаше и се клатушкаше на пръта, а похитителите му го носеха, крачейки през някакъв подземен тунел. Пол се взираше към земята, така че вдигна малко глава и се загледа в стените. Сториха му се естествени, а не направени от човек. Дали беше в пещера? Никога не беше чувал под Филаделфия да има пещери, но идеята не го изненада много. Пенсиливания беше нашарена с варовикови кухини и шахти, а също и с изоставени железни и въглищни мини.

С пълното си връщане в съзнание започна да се чуди как е в състояние да вижда, ако наистина е в подземна пещера. След това усети лек полъх по опакото на врата си. Въпреки ужаса и объркването му, внезапният ветрец за момент го успокои. Когато Пол отвори очи отново, вече се беше взел в ръце. За секунда му се прииска да не е, понеже с овладяването на нервите се върнаха и спомените какво бе преживял — спускането му в канализацията, падането през дупката, цопването в онзи ужасен басейн с втечнени тела и канална вода и накрая — тварите, които го бяха причаквали в мрака. Повдигна глава и се втренчи в похитителите си. Устата му пресъхна. Пое си дъх да изпиши, но преди да успее, особено жестоко тръсване отново му изкара въздуха.

Те бяха навсякъде около него. Преброи поне осем — две в двата края на пръта, на който висеше (сега вече видя, че е нещо като канализационна тръба и е желязно, а не стоманено), мускулите им изпъркваха, и носачите сумтяха от усилието да държат пръта. В допълнение към тези четиридесета имаше още няколко твари, които се мотаеха пред тях, а също и зад процесията. Пол се опита да прецени какво точно представляват. Бяха несъмнено хуманоидни, но се съмняваше дали в действителност са хора. Различаваха се по размер и форма, и всяко бе прокълнато с уникални по рода си вродени малформации. Някои от мутациите бяха почти незабележими, а други — напълно ужасяващи. Един от похитителите му ходеше разголен и беше покрит с дебел пласт къдрава черна коса, от която надничаха четири зърна с размер на четвъртак. Друг явно имаше двоен комплект стави на краката, ръцете и пръстите си. Пол се взираше в деформираното парче плът, подскачащо на лявото рамо на тварта и накрая осъзна, че плътта отвръща на погледа му с едно малко, воднисто око — втора глава, като неразвит напълно сиамски близнак.

Онова, което приличаше на неравен розов белег всъщност представляваше устата му. Трета твар — женска — изглеждаше относително нормална, но явно беше бременна или с четиризнаци, или с един огромен фетус. Той разтягаше корема ѝ напред, а голата плът блестеше като болезнен, подпухнал калейдоскоп от пурпурни и черни циреи. Масивните гърди на женската пляскаха в ребрата ѝ при всяка крачка. Бистра течност капеше от наръфаните ѝ зърна. Пол се зачуди дали е раждала преди и ако бе така, то дали именно отрочето ѝ бе наяло така зърната. Рошавата ѝ ивица срамни косми беше мръсна и спълстена. Жената се лигавеше, докато се поклаща — тънка ивица слюнка се стичаше от устата ѝ и висеше точно над средата на отвратителните ѝ гърди. Чертите на лицето ѝ напомняха на човек със синдром на Даун, но изражението ѝ беше жестоко и злобно.

Въпреки разликите във височина, тегло и физически характеристики, те всички споделяха и няколко еднакви черти. Пигментацията на кожата им беше в средата между сиво и алабастър. Не бяха нито представители на бялата, нито на латиноамериканската или някоя друга раса, за която Пол се сещаше — нито пък демонстрираха черти на смесен расов произход. Тези твари бяха нещо друго, но той нямаше представа какво точно.

— Е-ехо — заекна, съbral достатъчно слюнка да заговори. — К- какво става?

Едно джудже-албинос с розови, влажни очи и шест пръста на всяка ципеста ръка се стрелна напред и му изсъска. Дъхът му смърдеше по-ужасно и от канализацията. Зъбите му бяха черни и натрошени. Пол изпищя и тварта го удари в лицето. Челюстта го заболя и той захапа вътрешността на бузата си. Страхът му отстъпи пред внезапен гняв и унижение.

— Хей, малко лайно такова! Какво си мислиш, че...

Джуджето изръмжа и отново го цапардоса. След това награби шепа от косата му и здравата дръпна. Пол изпищя, когато косата му се отскубна с все корените. Джуджето се отдалечи, стиснало трофея си. Процесията дори не забави ход.

Пленникът започна да хлипа. Беше засрамен от реакцията си, но не можеше да се овладее. От носа му забълбука сопол и се стече по устната му.

— Пуснете ме — примоли се с надежда, че похитителите му могат да го разберат. — Слушайте, имам жена и деца! Моля ви, пуснете ме! Моля ви? Какво става? Кажете ми!

— Тук е нашият дом — отвърна двуглавата твар. Гласът му бе басов и сериозен.

За секунда Пол остана толкова стреснат, че загуби дар слово.

— М-моля?

— Това е нашият дом. На всички ни.

— Н-не знаех. Съжалявам. Не знаех, че влизам в чужда собственост. Мислех си, че къщата е изоставена, нали така? — Пол чу скимтящата, умолителна нотка в гласа си, но не му пукаше. — Изгубих се. Търсех правилната посока. Не знаех, че тук живеят х-х-хора.

Повървяха в мълчание, без да му отговорят; тварите дори не си даваха труда да го погледнат. Пол чу далечен многогласен вой някъде пред тях. Не му звучеше като издавани от човешки гърла звуци.

— Не знаех — опита отново. — Наистина съжалявам. Ако просто ме пуснете, мога...

— Донесе инструменти — каза Двуглавият с разговорен тон.

— Какво? — Пол се намръщи, не беше сигурен дали е разbral правилно изрода. Нямаше представа дори за какво става дума.

— Инструменти — създанието свали едната си ръка от пръта и щракна с пръсти. Друг мутант притича напред. Този имаше дълъг, окулен пипалоподобен израстък там, където би трябвало да се намира лявата му ръка. Дясната беше нормална и в нея той стискаше колана с инструментите на Пол.

— Лъжеш — въздъхна Двуглавият. — Каза, че си се изгубил, но дойде с инструменти. Дошъл си да оправяш канализационните тръби.

— Не — възрази Пол. — Аз не работя в общината. Аз съм от Юниънтаун, за Бога! Тук съм просто за да...

— Няма никакво значение. И в двата случая ще трябва да те убием.

Това твърдение предизвика свеж изблик на молби и викове от страна на Пол, но похитителите му отказаха да отговорят на тях. Крачеха напред почти методично. Някои от тях носеха грубовати лампи. Някои имаха фенерчета. Повечето бяха голи или покрити с нещо като изсъхнала червена глина. Неколцина носеха разкъсани, мръсни парцали вместо дрехи. Едно — дете или поредното джудже,

Пол нямаше как да определи — изглеждаше особено странно. Беше голо от кръста надолу, носеше само била бяла някога тениска с надпис „ВЪДИХ БУБИ ВЪВ ФИЛИСПОРТ, МЕЙН“. Друго беше голо, но носеше обърната наопаки бейзболна шапка с лого на „Глоуб Пекидж Сървис“. Пол се зачуди дали странните дрешки са принадлежали на други жертви и ако е така, каква ли е била съдбата на предишните им собственици.

Мислите му се насочиха към Лиса, Ивет и Себастиян. Тихичко заплака, чудейки се дали ще ги види отново и питайки се дали ще им липсва, дали изобщо някой ще открие какво се е случило с него и дали те ще продължат нататък през живота в негово отсъствие. Не се беше примирил със съдбата си — поне още не, — но положението не изглеждаше особено розово. Въжетата, омотани на китките и глезените му, бяха здрави и стегнати. Нямаше как да ги разкъса. А и някои от похитителите му изглеждаха физически впечатляващи. Може би преди двадесетина години бе бил в състояние да им нарита задниците, но средната възраст го бе отпуснала. Закле се пред Бога, в когото не беше дори сигурен дали вярва, че ако се измъкне оттук, ще се поправи. Ще си намери отново истинска работа, нещо законно, и ще се грижи за семейството си. Да, вярно е, че оправдаваше кражбите на отпадъчен метал като начин да прехранва близките си, но виж само докъде го беше докарало това!

Пол хлипаше. Широките му гърди се свиваха с всяко треперливо, трудно поемане на дъх. Температурата в тунела леко се повиши. Ветрецът остана непроменен. Смрадта на похитителите му беше неприятна, но във въздуха витаяха и други аромати. Мухъл. Землиста миризма — може би глина или пръст или някакви минерали? Също и нещо друго — напомняше на животинска мазнина, цвърчаща в тиган. Едва когато един от фенерите изцвърча и изсъска, Пол осъзна каква точно е миризмата. Изродите използваха мас за гориво. Сполетя го неприятното усещане, че знае точно от какво животно или органична материя произлиза тя. Във вече разраненото му гърло кипна киселина. Той отвори уста да изпиши отново, но замъкна, понеже групата внезапно спря.

Бяха се озовали в просторно подземно помещение — истинска варовикова пещера, точно като онези, в които бе влизал преди време като дете. Беше ярко осветена. Огньове блещукаха от най-

разнообразни петдесет и петгалонови варели, пръснати из залата. Каменистият ландшафт бе осенен със сталагмити и сталактити. Пол откри, че се опитва да си спомни кой растяха от пода и кой — от тавана и се разсмя наудничаво. Какво значение имаше, да му се не види? Геологията не му беше основна грижа в момента. Въпреки това спомени от гимназията се юрнаха в съзнанието му. По онова време беше запаметил разликата, като наричаше сталактитите сталак-цици, понеже циците висят. Оттук и изводът, че сталактитите висят от тавана.

Смехът му се превърна в задавено изхлипване.

В пещерата имаше още твари. Някои от тях се изтягаха по камънците, почиваха и се взираха в него с огромен интерес и любопитство. Други се занимаваха с разнообразни дейности. Двуглавият и останалите му похитители го пренесоха до центъра на голямата зала. Пол забеляза монтирани там редица стоманени варели. Върху тях беше поставено нещо като самоделен плот, изработено от листове желязо, дървени греди и тръби. Над два от варелите висяха окочени страни парчета — сурови, червени и блестящи. Отне му секунда-две да осъзнае какво вижда. Трупове. Два касапски обработени човешки трупа. Всеки беше окочен с главата надолу над варел, след това одран и изкормен. Пол се сети за кипящата по време на ловния сезон работа в центъра за разфасоване на елени. Телата бяха обезглавени и не можеше да се познае какъв пол са били. Зееха разцепени от врата до слабините и разтворени широко, изпразнени от вътрешните си органи. Това някога са били хора. Сега представляваха просто изпразнени трупове.

— О, Боже! О, мили Боже...

Похитителите вдигнаха Пол по-високо във въздуха и нагласиха пръта му в жлеб на плота. Той увисна над един празен варел, тилът му се намираше само на инчове от ръба.

— Хей! — изкрещя. — Не го правете! Моля ви, не го правете! Можем да поговорим, нали? Не ви трябвам! Вече имате двамина! Мога да ви платя. Мога да ви дам всичко, което си поискате, мамка ви, ясно? Просто не го правете!

Молбите му преминаха в нечленоразделно бъръколевене, когато Двуглавия и другите спокойно се отдалечиха. Приближи се друг мутант. Пол примири, взирачки се в съществото от преобърнатата си с

главата надолу позиция. То отвърна на погледа му, примигвайки с единственото си самотно око, разположено в центъра на лицето му и придавашо му вид на митологичния Циклоп. Главата му беше гладка и плешива, а ушите му стърчаха под странни тъгли. Напомняха на Пол на карфиол. Съществото му се усмихна с широката си паст, разкривайки остри, но изгнили зъби. В ръката си държеше дълъг, широк месарски нож. Сребърното острие блестеше на светлината на огньовете.

— Пусни ме! Хей, чуй ме, човече! Разбиращ ли ме?

Циклопът кимна бавно, все още ухилен.

— Разбирам те. Някои от по-младите — не. Те така и не са научили горния език. Но ние, по-старите, го знаем все още. Неколцина от нас могат дори да четат.

— Какво... какво сте вие?

— Аз съм Съсирак.

— Т-това т-твоето и-име ли е или р-расата ти, или какво?

Циклопът наклони глава и се намръщи, взирайки се в него дълбоко съсредоточен, сякаш се опитваше да проумее какво има предвид Пол.

— Казвам се Съсирак.

— Добре. Сега вече стигнахме до някъде. Аз се казвам Пол. Пол Синурия.

— Не ми пушка.

Пол облиза устни.

— Знам, няма нищо. Но, чуй... Съсирак. Чуй. Не се налага да... правиш онова, което се каниш да сториш. Мога да ти се отплатя добре, ако ме пуснеш. Кажи ми какво искаш?

— Да мълкнеш.

— Добре, мога да го направя. Но преди това, кажи ми какво наистина искаш? Ще ти го намеря, без значение какво е то.

— Ти си всичко, от което се нуждаем тук долу. Мозъкът, сърцето ти и бъбреците, а също и много, много мясо. Ще използваме дори костите ти.

— Не... чуй... О, Боже...

— Ако беше жена, Скуг може би щеше да иска кожата ти, но сега е зает с онези другите жени, така че ще я използваме за нещо друго.

Пол заекна объркано.

— Тази вечер не си единственият сред нас — продължи Съсириек, шляпвайки един от другите трупове със свободната си ръка. — Нойджъл уби тези двамата. Смаза им главите, така че не можеше да използваме мозъците, но това няма значение, понеже са ни останали доста от вас. Скуг и останалите са на лов за тях в момента. Така че ще си имаме работа тази вечер!

Той вдигна ножа и пристъпи напред, хвана косата на Пол в ръката си и уви пръсти в нея.

— Не! — изпищя крадецът на скрап. — Не, мамка му! Не ме ли чу? Мога да ти дам каквото си пожелаеш!

— Ти не ме чу. Вече ти казах, че си ни донесъл със себе си всичко, от което имаме нужда. Ще те използваме целия, след като съм ти източил кръвта. Така са ни учили и така учим и малките си. Всеки един твой отпадъчен продукт ще влезе в употреба.

Пол се ококори. От гърлото му бълвна смях и този път не успя да го овладее. Смехът му отекна през пещерата.

— Отпадъци — изскимтя той. — О, Винаги се стига до отпадъците! Отпадъци... отпадъци... отпадъци...

— Време е да мълъкнеш вече!

Съсириек дръпна здраво косата на Пол, разголвайки гърлото му. След това вдигна ножа и замахна с него. Пленникът стисна очи, предвкусвайки огнената болка, но не усети такава. Беше му малко топло на врата, но в пещерата бе топло по принцип. Чу да тече вода и се опита да се обърне, за да види откъде се разнася звукът, но Съсириек го държеше неподвижен. Пол забеляза, че по касапина има кръв. Прясна кръв, плиснала по грозното му, деформирано циклопско лице и по цялата му ръка. Опита се да го попита откъде е дошла кръвта. Опита се да го помоли още ведньж, да му обясни защо му е станало толкова смешно заради отпадъците, но откри, че не може. Чу слабо хъхрене и се зачуди откъде ли идва пък то. Шумоленето на вода стана по-силно, а горещината на шията му намаля. Той потрепери, внезапно му бе станало студено и ужасно му призля. Хватката на Съсириек се отпусна и погледът на Пол се заря надолу във варела, над който бе окачен. Примигна. Варелът се пълнеше с...

... кръв?

Чия кръв? Откъде идваше?

И защо в залата изведенъж бе станало толкова студено?

След това Съсирак вдигна отново ножа си, сграбчи пак косата му в шепа и се захвани да му реже главата с яростни, широки замахвания на ножа. Подсвиркваше си, докато работеше. Осъзнал какво се случва, Пол си пожела да припадне, но умря, преди да успее. Последното, което се мърна пред погледа му, беше собственото му обезглавено тяло — Съсирак вдигна главата му, за да му го покаже. От шията му плискаше кръв като от градински маркуч.

Ако Пол можеше, щеше да изпиши.

14.

— Та, какъв е планът?

Лео спря на място и останалите му приятели сториха същото. Крис, Джамал, Маркъс и Дуки бяха тръгнали с тях. Някои от другите им приятели, които преди това се размотаваха по-далеч, се бяха върнали и Пери им каза да останат нашрек и да упътят полицията, ако случайно вземеше да стане така, че синьодрешковците наистина да реагират на повикване на 911.

— Какво?

— Какъв е планът? — попита Пери отново. — Ти си онзи, дето е най-надъхан да свърши тая работа. Та какъв е планът ти за след като влезем вътре?

— Не знам — Лео сви рамене и се намръщи. На лицето му се изписа неувереност. — Предполагам, решил съм, че просто ще влезем там напърчени като дяволи и ще намерим онез ми ти хлапета. Ще наебем който там ги държи в плен, ако изобщо вътре има някой друг.

Пери поклати глава.

— Момчета, гледате прекалено много филми. Това не ви е „Черният Цезар“.

Всички се втренчиха в него и по израженията им ставаше ясно, че понятие си нямат за какво им говори.

— Момчета, вие какво, никога ли не сте гледали „Черният Цезар“? „Малко помощ в Харлем“? Ами „Супермухата“?

— Мамка му, не — отвърна Маркъс. — Не гледам телевизия.

— Татковците ви не са ли ги гледали с вас, докато сте били малки?

— Аз си нямам татко — обади се Лео. — Не го и познавам. Крис кимна.

— Старецът ми излежава двайсет в Кресон.

— Единственото нещо, дето гледа дъртия — заяви Джамал, — е кеч.

— Аз гледам аниме — съобщи Дуки на Пери. — Вие интересувате ли се от такива неща, г-н Уоткинс?

— Не — призна си Пери. — Дори не знам коя е тя.

— А?

— Тази Ани Мей, дето току-що ми каза, че гледаш.

Беше ред на Дуки да се шашне:

— Какво?

— Карай — Пери въздъхна и улови погледа на Лео, като се увери, че разполага с вниманието на младежа. — Виж, просто забравете тази работа с филмите. Въпросът е, че не можем просто да нахлуем вътре. Не знаем какво се случва там. Ако наистина вътре живее някой, забъркан в гадости, тогава може да вземе да убие хлапетата, ако нахлуем с пълна парса. Да му се не види, може и да убият нас. Трябва да подходим умно. Внимателно.

— Добре — каза Лео — тогава какво предлагате вие?

Пери поспря, сви длан над цигарата си и я запали. След това прибра запалката обратно в джоба си и се ухили.

— Не знам още. Точно затова се питах дали имаш план. Нека просто поразгледаме като начало. Няма смисъл да се притесняваме за нищо, докато не разберем срещу какво в крайна сметка се изправяме.

Стигнаха до края на карето и пресякоха в покритата с боклук пустош, която отделяше старата къща от останалите по улицата. Пери и Лео вървяха редом един до друг, най-отпред. Останалите момчета се помотваха зад тях и се озъртаха нервно. Буците цимент и изкривените винкели приемаха зловещи форми в мрака — приклекнали в прикритията си нападатели, готови да им се нахвърлят с нож или с пистолет в ръка. Прераслите плевели на празния парцел се превръщаха в идеалното скривалище, така че ги приближиха колебливо. Високата, ръждива телена ограда дрънчеше и се люлееше под поривите на вятъра — звучеше като подрънквящите вериги на призрак. Къщата стенеше, като че ли обезпокоена от приближаването им — или може би облизвайки се в очакване.

Спряха в основата на стълбите към верандата. Пери си дръпна силно от цигарата си. Връхчето ѝ припламна в оранжево, осигурявайки им единствения източник на светлина в момента. Потръпвайки, той се обърна към Лео и му каза да включи едно от фенерчетата. Младежът го

слуша, но Пери забеляза, че ръцете му треперят. Беше уплашен. Огледа лицата и на останалите момчета. Те всички бяха уплашени.

„Е — каза си той, — поне аз не съм единственият!“

— Дръж го наведено към земята — прошепна на Лео. — Ако вътре има лоши хора, не искаме да забележат лъча през прозорците.

Лео кимна, но не отговори.

Преглъщайки с усилие, Пери пусна угарката на цигарата си на земята и я настъпи, смачквайки я в прахоляка с ток. След това се изкачи по стъпалата на верандата и приближи до предната врата. Старите дъски скърцаха и пукаха, огъвайки се под тежестта му. Той спря на няколко крачки от вратата и се обърна. Момчетата си стояха на място и го гледаха.

— Няма ли да дойдете?

— Ти тръгвай — прошепна Джамал, — ние ти пазим гърба.

— От там долу ли?

Юношите затътриха крака и се завзираха в земята, с изключение на Лео, който направи една несигурна крачка. Стъпи на долното стъпало, вдигна си панталоните с една ръка и се облегна на перилото, което се залюля под пръстите му.

Клатейки глава, Пери се обърна и измина на пръсти остатъка от пътя през верандата, мръщейки се всеки път, когато изскърцаше някоя дъска. Спра пред вратата и си пое дълбоко дъх. Отдясно, на някогашното място на звънеца, сега имаше празна дупка и изронени, полуузапълнени отвори от винтове показваха къде се е намирало по някое време чукалото — вероятно откраднато. В средата на вратата зееше малка шпионка, но когато се наведе и се опита да надникне през нея, Пери видя само мрак. Внезапно го завладя неочекваното усещане, че от другата страна на вратата има някой, който отвръща на погледа му. Ръцете му настръхнаха, а косата на врата му щръкна.

— Е — прошепна Дуки — какво чакате, г-н Уоткинс?

Стиснал зъби, Пери вдигна юмрук и почука. Дървото отекна под кокалчетата му, но не последва нищо. Вратата си остана затворена, а отвътре не се чу нито звук. Той почука отново, по-силно този път, но със същия резултат. Почука за трети път, по-настоятелно, а след това отстъпи и зачака. След малко погледна през рамо:

— Момчета, я изтичайте отстрани и проверете прозорците. Не позволявате да ви забележат. Но надникнете вътре и вижте дали

светят лампи или има някой.

Те се поколебаха, очевидно ги беше страх да се разделят. Споглеждаха се и после се обърнаха към него с неуверени изражения.

— Хайде — подкани ги той.

— Чухте го — каза Лео, — давайте.

Джамал и Крис тръгнаха от дясната страна на къщата, а Маркъс и Дуки поеха лявата. Пери и Лео ги проследиха как изчезват зад ъглите. От тяхна гледна точка изглеждаше, все едно мракът просто е погълнал четирите момчета цели. Пери все още не можеше да се отърси от усещането, че ги наблюдават. Реши да не го споменава на Лео. Момчетата вече бяха изплашени. Нямаше смисъл да ги притеснява още повече.

— Какво смятате, че ще намерим вътре, г-н Уоткинс?

Пери погледа Лео за малко, преди да отговори. В очите на хлапето гореше ярко, любопитно съзнание. Досега старецът не го беше забелязвал. Внезапно се почувства виновен. Ушите му пламнаха от срам. През годините честичко си бе мислил най-лошото за Лео и приятелите му — и защо? Вярно, те понякога се забъркваха в разни щуротии, но кое момче не стига до такъв момент поне веднъж в живота си? Честно казано, осъзна Пери, през всичките тези години в действителност не бе имал сериозна причина за подозрителност и мнителност спрямо децата. Те имаха добри намерения, особено Лео. В тях беше бъдещето и може би то не беше толкова мрачно, колкото си го бе представял Уоткинс. Може би щяха да променят с нещо света — естествено, ако успееха да се измъкнат живи от квартала.

— Не знам, Лео. Нямам представа какво ще открием вътре. Но искам да ми обещаеш нещо.

— Какво например?

— Искам да ми обещаеш, че ще стоиш зад мен и че ако се случи нещо, ще избягате и ще ме оставите да се оправям.

— Глупости. Да не съм някой боклук. Мога да се грижа за себе си, г-н Уоткинс.

— Знам, че можеш. И точно за това за мен е важно да правиш точно каквото ти казвам. Така че — обещай ми, моля те.

Лео сви рамене:

— Добре де, все тая.

Пери се усмихна, вгледан в младежа с внезапен, невероятен прилив на възхищение. Усещането, че ги наблюдават, бе отминало. Лео пристъпи от крак на крак, очевидно изпитваше неудобство от щателния оглед.

— Ъъъ, без да се сърдите, г-н Уоткинс, става ли? Но май повече ми харесвахте като бяхте намусен и сърдит. Не си падам много по щуротиите на Опра за гушки и целувки, знаете ли?

Пери изсумтя, опитвайки се да потисне смеха си. Лео се изкиска заедно с него. Все още се усмихваха, когато се върнаха Крис, Джамал, Маркъс и Дъки. И четиримата бяха мрачни.

— Какво видяхте? — попита Лео.

— Нищо — отвърна Крис. — Цялото проклето място е здраво обезопасено. Прозорците са заковани с дъски или задънени с тухлена стена. Няма задна врата или поне ние не намерихме такава. Който и да е там вътре, хич не гори от желание да му идват гости.

— Но все пак влизат хора — напомни им Пери. — Ако не могат да влязат, нямаше да сме тук сега и ние. Така че защо според вас някой ще си обезопасява цяла къща, но няма да прегради и входната врата?

— Дилъри — отвърна Маркъс. — Няма кой друг да е. А ние стоим на верандата на проклетата им фабрика. Трябва да си обирате крушите, преди някой да ни види!

— Не може да са дилъри — възрази Пери. — По принцип бих се съгласил с теб. В този град не страдаме от липса на хероинови цехове и лаборатории за метамфетамини. Но ако това е производствено предприятие, щяхме да виждаме как през цялото време идват и си заминават разни хора. А е факт, че не е така. По принцип къщата е спокойна. Не се забелязва раздвижване дори когато някой изчезне. Не се чуват изстрили или писъци.

Той се обърна отново към вратата и я проучи внимателно. След това махна на момчетата да го последват. Те отново стъпиха на верандата.

— Дръжте се зад мен — каза им Пери. — Сериозно говоря. Не искам да се правите на голямото добрустро, когато влезем вътре!

Юношите кимнаха мълчаливо.

Пери се пресегна и стисна дръжката на вратата. Беше студена и навлажни дланта му при все сухия въздух. Натисна я.

— Мамка му.

— Какво има? — прошепна Дуки.

— Проклетото чудо е заключено.

Лео въздъхна.

— И какво ще правим сега?

Намръщен, Пери изтърси поредната цигара от пакета си.

— Г-н Уоткинс, какво ще правим сега?

— Чакай — отвърна Пери, ровейки за запалката си. — Мисля.

— Най-добре мислете по-бързо!

15.

Хедър почти се бе примирила, че няма да види повече светлина, когато забеляза сияние в далечината. В първия момент си помисли, че очите ѝ въртят номера, но сиянието остана неподвижно и дори започна да нараства, когато тръгна към него. Тя изпъшка, после се закашля. Въздухът все още съмърдеше на тиня и мръсотия. Повдигаше ѝ се всеки път, когато вдишваше през носа си, така че гледаше да диша през устата колкото се може по-често. Босите ѝ крака бяха измръзнали отвъд прага на болката. Беше ѝ студено, беше мокра и мръсна, и нещастна, кървеше от дузини плитки порязвания и драскотини, наполовина се беше побъркала от ужас, но всичко това сякаш отстъпи на заден план, щом сиянието се усили. Завладяна от разтърсваща смес от облекчение и лоши предчувства, Хедър почти се разплака, когато осъзна, че всъщност е вече в състояние да различи къде се намира, макар и околностите да тънат в сумрак.

Тя продължи напред и очите ѝ се приспособяваха все по-добре към светлината. Видът на стените около нея не беше особено окуражаващ — за укрепването на наклонения тунел бяха използвани груби дървени дъски и полуизгнили парчета плавей. През процепите между дъските се процеждаше черна и червеникова слуз, досущ като пот. Глината зад дъските беше тъмночервена, но тук-там Хедър забеляза да наднича и варовик. Разпозна го благодарение на семестъра, през който изучаваха геология. Очевидно тази част на тунела се обединяваше с естествена варовикова пещера.

Чудеше се дали Ксавиър, Кери или Брет са още живи. Не беше чувала и звук от тях, откакто се загуби. Не беше долавяла и преследвачите си. Тишината беше потискаща и допълваше нещастието ѝ. Хедър се съсредоточи върху светлината пред себе си. Определено ставаше по-ярка. Разбра го със сигурност, когато погледна към ръцете си и видя светлорозовия лак там, където преди бе различавала само съмтен сив намек за наличието на ноктите си.

Коридорът започна внезапно да се спуска надолу. Тя нямаше друг избор, освен да го последва. Дъсчените стени изчезнаха, заменени от естествен камък. Въздухът също се промени. Изчезна влажната, горчива миризма на мухъл и кал. С напредването на Хедър миризът стана по-остър, а атмосферата — по-суха, отколкото тя бе очаквала. Освен това надушваше и други неща — например сол, странен за такова място аромат и нещо, което й напомни за препарат срещу молци.

Таванът очевидно се снижаваше и Хедър бе принудена да се движи приведена. След още двайсетина фути не й остана друг избор, освен да застане на четири крака и да пълзи. Остри камъчета се забиваха в коленете и ръцете й, а от пукнатини в каменния таван над нея капеше вода и плискаше по главата и гърба й. След това подът отново се изравни и таванът на тунела леко се надигна. Светлината стана достатъчно ярка да я накара да примижи и най-сетне Хедър видя пред себе си нещо по-различно от нащърбени стени.

Тя изпълзя напред в помещение, което бе разчистено и укрепено с дебели колони от дърво и метални тръби — нови и стари. От тавана висяха няколко сталактита, а от пода стърчаха сталагмити, но като цяло пространството бе достъпно. Хедър никога не бе успявала да оценява добре разстояния, но предположи, че пещерата е поне петнайсет фута дълга и три пъти по-широко от самия тунел. Нямаше други изходи и входове, като изключим малка, неравна дупка в задната стена. Пукнатината изглеждаше голяма колкото да побере куче, но не и човешко същество. Доволна, че в помещението не се крие никой, Хедър се изправи на босите си крака, раздвижи ставите си и се озърна невярващо.

В пещерата имаше мебели. Голяма част бяха стари и в твърде ужасно състояние. До едната стена, ръб до ръб, бяха подредени четири метални легла. Върху всяко имаше проснати гниещи одеяла, мухлясали дрехи и парчета вестник, покриващи ги като гнезда. Платът изглеждаше стар като мебелите и по-голямата част представляваше просто парцали. Срещу отсрещната стена бе облегната криво ниска масичка. Тя беше покрита с пожълтели листове хартия и няколко тумбести, деформирани гърнета с вид на изработени от ученик в началното училище.

Хедър присви очи срещу яркия блясък — светлината идваше от стар керосинов фенер, окачен над масата. Пламъкът бе намален, но дори и така от него се вдигаше гъст, мазен дим. Това обясняваше мириса на сол и странни химикали, който ѝ бе направил впечатление по-рано.

Листовете по масата бяха затиснати с грънците, явно за да не отлетят при някой польх. Макар че почти не се долавяше движение на въздуха, димът на лампата се къдреше към далечната стена, където потъваше в пукнатината.

Хедър нямаше представа колко време стаята ще остане празна или дали преследвачите още са подир нея. Бързо огледа листовете, просто колкото да види дали може да намери някаква информация, която да ѝ помогне в случая. Хартията се набръчкваше от допира ѝ. Тя се намръщи. Листовете изглеждаха странно. Вместо с мастило, изглежда бяха изписани с помощта на кал — или кръв. Краснописът бе груб и труден за разчитане. Тя ги изблъска встрани в търсене на нещо, което би могла да използва като оръжие. Наръч стари снимки падна на земята. Наведе се и ги разгледа. Бяха омачкани и избелели, но лицата на хората и къщите в далечината се различаваха доста добре. Съдейки по дрехите, които носеха моделите на снимките, Хедър предположи, че датират някъде от трийсетте години. Всички къщи бяха като тази в края на улицата, само че нови. Въщност на поне няколко снимки май бе изобразена именно тази къща.

Хедър постави фотосите обратно на масата. След това поклати глава и затвори очи за момент. Нищо от видяното нямаше смисъл. Снимките. Стаята. Пълното с капани обиталище. Пещерите. Убийците. Във филмите винаги в крайна сметка се намираше обяснение, но това бе реалният живот и поне за момента не се очертаваше ситуацията да ѝ се изясни. Бе видяла как избиват приятелите ѝ и все още не знаеше кой го бе сторил — или защо.

На Хедър ѝ хрумна, че след като е в пещера, може би вече не се намира под къщата. Не знаеше колко далеч под земята се намира, но може би имаше някакъв минимален шанс да хване сигнал на телефона. Решила, че е достатъчно безопасно да рискува да светне екрана му отново, тя го извади от джинсите си и го отвори. Виждаше се, че сигнал няма. Все пак се опита да набере 911. Телефонът избиликва веднъж и по екрана се плъзна надписът „ВРЪЗКАТА

НЕВЪЗМОЖНА“. Хедър с въздишка снима листовете хартия, фотографиите и помещението — помнеше сътно, че Ксавиър имаше желание да документира колкото се може повече, за да покажат всичко това на властите, щом успеят да избягат.

Той щеше да се гордее, че се е сетила — ако и като се съберяха отново. Прехапала устна, Хедър спря да снима с камерата и след това прибра отново телефона. Нямаше смисъл да хаби батерията, докато разполага с друг източник на светлина.

Порови още малко из листовете и намери стар нож за масло, наточен като бръснач. Не беше кой знае какво, но я накара да се почувства по-добре. До ножа имаше някакви странни рисунки — диаграми на фигури-клечици, описващи човешката анатомия и сцени на мъчения и извращения. Всички бяха нарисувани по същия грубошарен начин като почерка на изписаните листове. Изглеждаха като дело на зло, малоумно дете.

Хедър се канеше да разглежда рисунките още, но чу нечия кашлица в далечината — звукът отекна в тунела, който вече бе оставила зад гърба си. Забързана почти панически, тя грабна ножа за масло и внимателно откачи керосиновия фенер от куката на стената. Малко копче в основата на лампата държеше пламъка нисък. Завъртя го надясно, то се мръдна с изнервяющ скърцане. Фитилът се вдигна по-високо и се запали, грейвайки вътре в лампата. Гъст, черен дим бъльвна през комина отгоре.

Доволна, Хедър забърза към пукнатината в дъното на пещерата. Щеше да ѝ е трудно да влезе, но нямаше особен избор. Коленичи, изпълзя в тясното пространство и продължи нататък. Откри, че се е озовала в поредния тунел. Фенерът съскаше и плюеше заради постоянно тръскане. Стените сякаш я притискаха и след няколко крачки ѝ стана трудно да се пропъхва в цепнатината на каменните стени, но това не я спря. Въпреки тясното пространство, чувствуващо се по-спокойна този път — заради фенера и ножа. Тунелът се издигаше равномерно и Хедър го последва с надеждата да я изведе чак до повърхността.

Мислеше си за квартала отгоре и колко страховит и нечовешки им се бе струвал, докато караха през него. Сега не можеше да дочака да го види отново. Поне доколкото я касаеше, в сравнение със сегашната обстановка, гетото беше същински рай.

Хедър се молеше, докато продължаваше да се изкачва.

Изтощена, Кери дълго време лежа неподвижно със затворени очи. Нямаше представа откога е на това място. Когато се отърси от вцепенението си, главата и мускулите я боляха, а челюстта ѝ бе схваната от стискането на зъби. Бавно се обърна и облиза устни, вкусвайки кал. Почуди се лениво на какво ли прилича в момента, след като се е въргаляла в мръсотия и кръв цяла нощ. Какво ли щеше да си помисли Тайлър за...

— Тайлър... — гласът ѝ се пречупи.

Не. Нямаше време за това. Струваше ѝ се, че от смъртта му насам не е правила друго, освен да отскача от една емоционална крайност в друга. Беше развалина, след това женски Рамбо, а след това отново развалина. Искаше да поспи. Просто да си лежи в калта и да заспи.

За няколко минути бе имала най-прекрасния сън — полуспомен и полуполет на въображението. Към края на миналото лято те с Тайлър и групата бяха отишли в Ню Джърси и една сутрин бяха стигнали чак до Кейп Мей. Къщите там бяха до една прекрасни и ярко оцветени, а имаше и фар, и те всички се качиха на върха му и снимаха оттам. После, след като им писна, се разходиха по крайбрежната улица на Уайлдууд, повозиха се на влакчетата и хранеха с картофки и пърженки чайките. Прекараха си страхотно. Тайлър беше в чудесно настроение. На аркадата ѝ спечели ужасна розова плюшена горила с фалшиви клепки. Кери го накара да влачи огромната играчка през следващите няколко часа. Някъде у дома пазеше снимка на тях тримата с маймуната, седнали заедно на виенското колело, ухилени като луди. Те с Тайлър бяха изгорели от слънцето до по-тъмночервено от плюшеното животно. Тази част от съня си беше точен спомен.

Въображаемата част включваше тях шестимата, връщащи се в Уайлдууд. Тайлър беше там с нея, държеше я за ръка и се усмихваше, докато Кери си говореше с останалите как ще излязат от ужасната къща и тунелите под нея. Той продължаваше да се усмихва, останалите също. Държаха се, сякаш всичко е наред, въпреки че от океана се измъкнаха и тръгнаха към тях мрачни форми, които ги преследваха по

улицата и смърдяха на кал и кръв. Нойджъл ги предвождаше и от чука му капеше кръв.

Точно това бе събудило Кери от омаята ѝ.

Тя плю, опитвайки се да прочисти калта от устата си. След това седна и простена, когато скованите ѝ мускули възразиха. Във въздуха се носеше странна миризма, суха и есенна. Лъхаше някъде пред нея. Мракът бе непроницаем — солидна завеса от чернота. Тя завъртя пръсти пред лицето си, но не ги видя. Това не бе проблем, поне доколкото Кери я беше грижа. Колкото и да се страхуваше от тъмното, повече се боеше да бъде убита от Нойджъл и прецаканите му приятелчета. Ако тя не виждаше нищо, тогава може би важеше и обратното — че никой не можеше да я види, защо пък не?

Кери запълзя. Повърхността под нея беше камък, не кал, и макар да бе студена и на допир — мокра, под ръцете ѝ нямаше реална влага като на горното ниво например. Беше трудно да се каже в коя посока се движи в тъмното, но имаше усещането, че се отклонява леко надясно, все по-далеч и по-далеч от тайната врата. Опипваше пода, стените и накрая тавана и така откри, че вече е на достатъчно просторно място и може да се изправи. Беше много приятно отново да може да върви нормално, макар и да не можеше да види някъде се е запътила. Протегна ръце пред себе си, разпънала пръсти толкова напред, колкото можеха да стигнат, и заопипва пътя си.

Беше минала само още няколко стъпки, когато нещо я сграбчи за косата и дръпна. Кери изпища. Замахна с ръце нагоре, удряйки и драшнейки нападателя. Вторият ѝ писък затихна в гърлото, когато докосна наглеца. Беше очаквала да напипа ръка, но под пръстите ѝ вместо това се озова нещо тънко, дълго и направено от дърво. То не се съпротивляваше, когато го стисна. Всъщност не мърдаше въобще. В началото момичето не можа да разбере какво държи. Дървено пипало? Някакъв нов капан? След това осъзна какво я дърпа за косата. Беше долният край на дървесен корен. Докато се пребори да се отплете от него, успя да се успокои. Не си спомняше да е виждала дървета в района, докато бягаха от уличната банда. Вярно, че бяха имали по-серииозни грижи и всъщност не обръщаше много внимание на обстановката, но предположи, че щеше да си спомни, ако е имало дървета. Но ето ти корен, който виси от невидими висини. Вдигна ръце над главата си и ги размаха. Пръстите ѝ докоснаха още корени. Там

горе определено имаше дървета. Което означаваше, че или се намира още по-далеч от къщата, отколкото първоначално си бе помислила, или че дърветата до едно бяха мъртви и че подземните им коренови системи бяха само останка от тях — просто призрачни пръсти, дърпащи косата ѝ в усилието си да напомнят на хората, че ги е имало преди асфалта и къщите, и цимента. Кери потрепери при тази мисъл и се почуди дали мрежата от корени държи тавана да не се срути върху нея. Ако беше така, ето ти още едно полезно приложение на дървесината.

Тайната врата, която водеше към тази подземна зала, се намираше някъде назад, но Кери не беше сигурна вече в точната посока. Прие, че след като е толкова близо до повърхността да открие корени на дървета, то земята под краката ѝ ще започне да се издига под ъгъл, но беше трудно да се познае в тъмното.

Продължи напред. Въздухът бе неподвижен и дори без намек за полъх.

Именно заради това спря на място, когато внезапно в лицето ѝ бълвна струя горещ кисел въздух. Стресната, Кери се приведе напред. Ръцете ѝ се удариха в нещо пред нея. Нещо меко и хълзгаво, и поддаващо. Плът! Две мощнни, космати ръце я сграбчиха за китките и я дръпнаха напред. Тя се препъна, а нов полъх от дъха на тварта нападна сетивата ѝ. Смърдеше като гнили яйца и изпражнения.

Кери изпища, но тварта в мрака се изсмя. След това ръцете се обвиха около тялото ѝ и стиснаха здраво.

Точно когато бе започнал да си мисли, че няма да може да понесе тишината и за секунда повече, Ксавиър спря и се вслуша. Пред него имаше някой. Не, не просто някой. Бяха поне двама. Може би повече. За секунда духът му се повиши от мисълта, че това може да са момичетата и Брет. Но след това надеждите му бяха смазани. Това, което последва, беше изумяващи серии от звуци — откъси от нещо, което звучеше като разговор, но на език, какъвто никога не бе чувал. Звучеше като дърдорене, съставено така, че почти да изглежда като думи. Не можеше да се познае на какво разстояние от него се намират говорещите. Гласовете не звучаха притеснено, тъй че младежът беше почти сигурен, че не осъзнават присъствието му.

Пикочният му мехур бе препълнен. Имаше нужда да се изпикае, но Ксавиър се страхуваше, че ако го стори, звукът или миризмата ще издадат местоположението му.

Разнесоха се тътрещи се стъпки, които го накараха да трепне. Идваха от друга посока спрямо приглушените гласове. Малко по-късно трети глас се присъедини към разговора, но за разлика от останалите, поне неговата реч бе разбираема, макар и отчасти. Звучеше така, сякаш гърлото му е пълно с бодлива тел.

— Какво правите вие двамата? Мисля, че ви казах да ловувате! Достатъчно тъпло е, че ги изпуснахме преди това в цялата бъркотия. Но колкото по-дълго време се мотаят тук долу на свобода, ще става все по-зле!

Забележката му предизвика неразбираем, но възбуден отговор. След това новодошлият заговори отново.

— Ето, точно заради това трябва да стоите вкъщи и да помагате да правят човешка кървавица или да се грижите за огньовете. Знаех си, че вие двамата не сте достатъчно пораснали да ловувате все още. Връщайте се. Нойджъл и останалите ще се справят с лова.

Още бърборене. Този път звучеше обидено.

— Не ми пuka. Не можете да ловувате, ако просто си стърчите, играете си взаимно с пишкалцата си и ги карате да пускат мляко. Сега се махайте. Кажете на Съсирак, че съм ви пратил да му помагате. Той има в момента един окачен, прясно почистен и одран. Искам да извадите всички кости, да ги начупите и да изцедите съдържанието им. Също и очите, както и акащите му тръби. Ще си направим чудесна кървавица с всичките тези съставки.

Друг неразбираем отговор.

— Я не бъди тъп. Не може да издоиш човек, ако е мъртъв. Сега се махай!

Ксавиър ги чу как се разбързват. Малко по-късно и третият чифт стъпки загълхна. Той изчака още десетина минути, преди да се убеди напълно, че отново е съвсем сам. След това, неспособен да се сдържа повече, дръпна ципа си и се изпика. Искаше да простене от облекчение, но вместо това сдържа дъх. Потрепери от усещането. Струята беше гореща и тежка и опръска краката му. Насили се да не се задави, когато пикнята заля обувките и маншета на панталона му. Страхът му изчезна и гневът се върна — дълбока и дива ярост, която се

загнезди в основата на черепа му и пулсираше със свой собствен живот.

Макар че нямаше как да бъде сигурен, съдейки по подслушания разговор, за Ксавиър бе очевидно, че поне един от приятелите му е бил заловен и убит. Почуди се кой ли. След това му хрумна, че може би говорещият е имал предвид Тайлър или Стефани — или може би някой, когото дори не познаваха. Някой от квартала например? Някой наркоман или бездомник.

Нямаше значение кой е жертвата всъщност. Ксавиър въпреки всичко възнамеряваше да убие всяко едно от тези проклети същества, на което се натъкне. Без повече криене. Без повече опикаване. Без повече да се скатава. Отърси крака един по един, гримасничайки при потриването на мокрите чорапи в кожата му. След това тръгна отново напред, пристъпвайки предпазливо и полагайки усилия да пази пълна тишина.

Не беше сигурен какво разстояние е изминал или колко минути са изтекли, преди отново да чуе гласовете. Бяха приглушени и далечни. Забави ход и се прокрадна, прикривайки се колкото се може по-добре. Ръцете му трепереха и зъбите му тракаха от адреналина и гнева, препускащ през тялото му. Ксавиър устоя на нуждата да се втурне сляпо напред, крещейки от ярост и замахвайки в тъмното.

Докато напредваше, забеляза искрица светлина пред себе си, идваща от същата посока като гласовете. Когато се приближи, различи, че това е лъч на фенерче — слабо, но все пак ефикасно в тази почти пълна тъмнина. Ксавиър се позабави в очакване очите му да се приспособят и след това пристъпи напред отново. Разговорите продължиха, събеседниците не бяха усетили присъствието му. Той се придвижи по-напред, докато най-сетне успя да види силуетите им. След това се затаи, изчаквайки зрението му да привикне към внезапната светлина. Дишаše бавно, плитко и се опита да остане напълно неподвижен.

Бяха общо трима. Не ги различаваше ясно. Бяха твърде близо един до друг, но виждаше достатъчно, за да се отврати. Единствените сходства помежду им, които се забелязваха, бяха техните изумителни уродства. Две от тварите бяха деформирани. Кожите им бяха лъснати от мазна пот, а острата им, спъстена коса беше тънка и дълга, сякаш никога не е била подстригвана. Не носеха дрехи, но се бяха боядисали

в кал и я бяха избърсали на определени места, за да им служи като отличителни белези. И двете бяха очевидно женски.

Третият силует беше на мъж. В началото Ксавиър го помисли за жена, но след като се вгледа по- внимателно различи, че всъщност това е мъж, навлякъл женска загоряла и добре запазена кожа. Запита се дали това е същият маниак, с който се бе срещнал и Брет или е някой друг с подобен фетиш. Мъжът изглеждаше по-възрастен от женските. Беше по-висок и имаше широки рамене, които изпъкваха под кожения му костюм при всяко леко движение. Ужасен, Ксавиър се зачуди как ли е направен кошмарният костюм, че да прилепва така пътно по тялото. „Пътно по кожата“ — помисли си и прехапа устна, за да не изпиши.

Огледа мъжа по- внимателно. Поне доколкото се виждаше, по тялото му нямаше тъстини. Дрехата от женска кожа не се издуваше от изпъкнало коремче или нависнал стомах. Ксавиър не се и съмняваше, че дебелите пръсти на ръцете на мъжа могат да преровят добре пресованата пръст около него с лекота, а дълбината на ноктите му предполагаше, че копаенето като къртица няма да е нищо ново за него. Но най-изненадващото беше, че коланът на Брет висеше от свития юмрук на мъжа с женската кожа. Това беше същият нападател, изскубнал го от Ксавиър по време на първоначалния бой!

Младежът насочи отново вниманието си към жените. Тази с фенерчето имаше твърди мускули по протежение на голия си гръб. Пръстите й обаче бяха споени заедно с дебели възли от сива пътът, заради които изглеждаше, все едно носи бейзболни ръкавици на всяка ръка. Същата излишна кожа покриваше и остатъка от тялото й под калта, от лицето до краката, като отвратително подут ръбец на рана.

Другата женска изглеждаше много млада, може би не бе навлязла в юношеството, и макар че косата й беше относително тънка и прилепена с кал, покриваше цялото й тяло. Очите й изглеждаха твърде големи за главата, горе-долу по същия начин, по който японските анимации изглеждат деформирани, но без присъщата им симетрия. Едното око беше овално, но прекалено голямо. Другото беше почти идеално обло и сякаш изпъкваше от ябълката си.

— Нищо не сме видели, Скуг — обясняваше жената с фенерчето на мъжа.

Ксавиър трябваше да се напряга, за да я разбере. Гласът й бе завален и бавен, сякаш говореше с памучно топче в устата. Мъжът —

Скуг — се наведе напред, също вслушан старателно в нея. Ксавиър се зачуди дали ръбците по тялото на говорещата не продължават и по езика или по небцето на устата ѝ.

— Не питах дали сте видели нещо — каза Скуг. Както се оказа, именно той се бе скарал преди малко на двамата други изроди. — Питах къде сте били!

Жената завъртя фенерчето наоколо и Ксавиър се приведе, за да не го забележат, когато лъчът мина над главата му.

— Навсякъде наоколо. Не може да са минали оттук. Може Нойджъл да ги е хванал всичките.

Скуг въздъхна разочаровано. Сграбчи колана с две ръце и изплюща с него. Жените подскочиха.

— Нойджъл не може да ги е убил всичките — каза той. — Понеже когато оставих Нойджъл, още си играеше с онази, която бе убил.

Жените се засмяха.

— Правеше ли онова нещо с чекора си? — попита Белязаното лице.

Скуг кимна.

— Аха. Беше смазал главата на момчето в стената и след това чукаше дупката. Не знам как успява да се не се пореже на парчетата от черепа. Тия чудесии понякога са бая остри. Но той обожава тоя номер. Може би ще ви остави да близнете малко мозък от чепа му после.

— Щъп, не! — възрази Белязаното лице, ококорила очи. — Прекалено е голям за устата ми, а последния път ме хапеха и бълхи по лицето. Той си има цяло гнездо там долу.

— Това е протеин. Трябвало е да ги изпостиш от него и да ги изядеш. И бездруго сигурно няма да получиш нищо друго. Каквите сте безполезни, не сте направили нищо, с което да си заслужите пиршеството тази нощ. А не сме имали такова изобилие от много дълго време!

Белязаното лице се нацупи:

— Бъди мил с нас, Скуг! Знаеш, че се старая да уча младите да говорят!

— Е, не се справяш особено добре. А сега да се върнем на темата. Една от женските ми избяга преди малко. Трябва да я догоним. И останалите също.

Косматата, мълчалива женска внезапно врътна глава в посока на Ксавиър и подуши въздуха. Устните ѝ потрепваха, а очите ѝ сякаш се ококориха още повече. Тънка лига прокапа от отворените ѝ устни.

— Какво ѝ има? — попита Скуг. — Я светни тоя светилник нататък!

Преди да успее да мръдне, Ксавиър се оказа прикован от лъча на фенерчето. И трите изрода изкрешяха от изненада и потрес. Младежът знаеше точно как се чувстват. Преди дори да си поеме дъх, косматото момиче се задвижи. Тя се приведе ниско и му се нахвърли, разперила пръсти като орлови нокти.

Ксавиър се опита да блокира атаката с вдигната ръка, но бе стоял неподвижен твърде дълго и краката му поддаваха. Вместо да отбие нападението, той изгуби равновесие и се бълсна в стената. Запази достатъчно здрав разум да обърне бедрото си и да защити чувствителните си части, но закъсня прекомерно, за да спре атаката. Момичето се стовари върху него като ковашки чук, а назъбените ѝ нокти съдраха ръкава му и се забиха в плътта на ръката му. Ксавиър се търколи назад, крещейки от болка. Момичето се държеше за ръката му и падна заедно с него. Приземи се, яхнала гърдите му. Ръмжеше и звучеше по-скоро като звяр, отколкото като човек. Заби юмрук в стомаха му. Въздухът изскочи от дробовете на Ксавиър. Тя го последва с удар на косъм от топките му.

Ксавиър отвръщаше на ударите по-неэффективно и от бебе. Опита се да седне и да я избута от себе си, но момичето замахна с една ръка, удрийки му шамар с опакото на дланта си. Силата на удара тресна главата му в утъпканата пръст отдолу. Пред очите на младежа затанцуваха звезди. Ноктите се забиха в ръката му отново. Ксавиър усети парене и след това по китката и мишницата му протече топла течност. Болката беше силна и стомахът му се преобърна.

Момичето се стрелна напред, бързо като нападаща кобра и Ксавиър дръпна глава настрани точно навреме да избегне обелването на половината си буза под зъбите ѝ.

— Исусе Христе! Махни се от мен, кучко!

— Нека ѝ помогнем с този — чу да казва Скуг. В хрипливия, задавен глас на изрода се долавяше веселие.

Момичето издаде сумтене и се опита да удари Ксавиър отново, използвайки същевременно краката си да го придържа на място.

Главата ѝ се стрелна напред, зъбите щракаха. Зад нея Скуг и другата жена пристъпиха по-наблизо, с диви и гладнишки изражения. Фенерчето в ръката на жената беше метално, а не пластмасово и Ксавиър беше убеден, че ако тя успее да го удари с него, то определено ще нанесе сериозна травма на главата му.

— Този все още има сили да се бори — каза Скуг. — Ще трябва да му пуснем малко кръвчица, преди да го занесем на останалите. Да го поотслабим. Но не да го убиваме, ей! Много мразя да им влача телата към къщи. Много по-добре е, ако ходят на собствените си крака. Съсирем същото го казва. Каза, че колкото по-прясна е плячката, толкова по-хубав е вкусът!

Ксавиър отново се опита да избути момичето от себе си и да седне, но преди да успее, върху него се нахвърлиха и останалите, приковавайки ръцете и главата му. Разпънаха го, притиснаха подобните си на орлови нокти пръсти към меката плът на китките му и ги разцепиха, пускайки му кръв. Ксавиър се гърчеше и напъваше, но тримата, взети заедно, му идваха прекалено много. Беше способен само да крещи.

— Стига толкова — посъветва Скуг жените, облизвайки усти, докато гледаше как кръвта тече. — Не режете по-дълбоко, иначе ще изкърви твърде бързо. Искаме просто да го омаломощим. Не да умре. Или поне още не!

— Копелета такива! — изпъшка Ксавиър. — Mrъсни, проклети...

Скуг го удари по скулата с кокалчетата си. Ксавиър се опита да захапе ръката на изрода, но мъжът с женска кожа я дръпна сръчно. Зъбите на младежа щракнаха само върху въздух. Усети топлата влага да протича по ръцете му и да проектира от връхчетата на пръстите му.

Скуг разлюля колана и го завъртя напред-назад пред лицето на Ксавиър.

— Това ли търсеше? Приятелката ти го разпозна преди малко.

Ксавиър усети как на челото и на врата му изпъкват вени.

— Какво си й направил, шибан извратеняк?

— Не се притеснявай — подигра му се Скуг, — тя се измъкна, но няма да остане задълго на свобода.

— Този е опасен — отбеляза Белязаното лице. — Ще трябва да му извадим зъбите. Сега ли да го направя или като се приберем у

дома?

Ужасен, Ксавиър си спомни за старо филмче с Бъгс Бъни, което бе гледал като дете. Елмър Фъд беше тръгнал на лов за Бъгс, но шантавият зауек бе убедил глупавия ловец да стреля вместо това по Дафи Дък. Последва номер, по време на който Бъгс бе попитал:

— Сега ли искаш да го гръмнеш или ще чакаш да се прибереш у дома?

При все ужаса си, при все болката и при все усещането за собствената му стичаща се по китките топла като сироп кръв, Ксавиър се ухили на абсурдния спомен.

Скуг го удари отново.

— Ставай на крака! Не ме карай да те моля два пъти. Ако го сториш, ще ти отрежа чепчето и ще ти го завра в устата, за да изтрия тази глупава усмивчица от лицето ти — и няма да ми пuka дали ще изкървиш до смърт междувременно. Готов съм да се обзаложа, че за пръв път ще папаш мъжко, така ли е?

Нешо в тона му подсказа на Ксавиър, че Скуг не преувеличава. Щеше да изпълни заканата си. Не можа да проумее странното словосъчетание „да папаш мъжко“, но остатъкът от намеренията на лудия бе напълно ясен. Стенейки, младежът бавно се изправи на крака. Всяка от жените се улови за една от ръцете му и със Скуг начело, те го подкараха в мрака.

16.

Лео и Дуки се облегнаха заедно на вратата, допрели уши до неравното дърво и се вслушаха старателно.

— Продължавам да не чувам нищо — каза Дуки. — Цари тишина, мамка му. Ако хлапетата са вътре, то те не говорят.

Г-н Уоткинс кимна:

— Просто ми се щеше да сме сигурни, преди да изкъртим вратата. Не ви го казах преди, момчета, но преди това, докато проверявахте прозорците, можех да се закълна, че някой ни гледаше през шпионката.

— Видя ли го? — попита Лео.

— Не, нищо не видях. Беше по-скоро като усещане. Усетих, че някой стои там, нали се сещате?

Кискайки се, Маркъс сръга Крис в ребрата и прошепна:

— Г-н Уоткинс е медиум, да го еба. Все едно гето-версия на шибаните шепоти от отвъдното^[1], брато!

— Я си затваряй плювалника! Покажи малко уважение към човека! — стрелна ги със злобен поглед Лео. След това отново съсредоточи вниманието си върху възрастния. — Та какво според теб е било това?

— Не знам — призна г-н Уоткинс. — И аз самият се чудех. Ако са били онези хлапета, които уплашихте преди това, то според мен щяха да викат за помощ, когато ни видят. Освен ако не се боят повече от вас, момчета, отколкото от онова, което се намира в къщата.

— Ако изобщо има нещо вътре — промърмори Маркъс.

Г-н Уоткинс махна широко с ръка.

— Е, моля, заповядай, бъди мой гост, слънчице! Ти може да си първият минал през тази врата!

— Не мога — отвърна Маркъс.

— И защо?

— Понеже все още не сте отворили вратата!

— Казах ти, че още мисля!

Маркъс се ухили.

— На мен пък ми се струва, че по-скоро плямпате, вместо да мислите. Може би не ви се влиза вътре. Може всичките тия приказки за правене на правото нещо и помагане на съседите и промени да са просто глупости на търкалета!

Лео пристъпи към приятеля си със свити юмруци. Във вените му препускаше гняв. Не можеше да повярва, че Маркъс показва такова неуважение. Да, винаги се държеше нагло. Бе минавал гладко през живота, откакто Лео го познаваше. Наистина, до тази вечер г-н Уоткинс бе за тях дърт пръч. Но въпреки всичко не заслужаваше такова отношение, нали просто се опитваше да помогне. В крайна сметка, те бяха почукали на вратата му. Ако не беше заради тях, сега сигурно щеше да си спи в леглото.

— Йо, казах ти да покажеш малко уважение! Какво, по дяволите, ти става?

— Я се шибайте и двамата.

— Хайде де! — помоли се Джамал и на Маркъс. — Успокойте се, момчета!

Маркъс отказа да отстъпи.

— Какво, на майната си, ще правиш, Лео? Искаш ли да гризнес дръвцето?

— Бой ли искаш? Хайде, ела ми!

Дуки, Джамал и Крис отстъпиха назад.

— Хайде! — приканни го отново Лео.

— Не мисли, че няма. Писна ми от тъпотиите ти!

— Какво, мамка му, плещиши, Маркъс?

— Ти не си ми шеф. Не си ни водач. Едно лайно си. Говори ми за промяна и за правилни постъпки и за помощ — а кога на нас ни е помогал някой? Нищо никога не се променя при нас. Ти само си мечтаеш, Лео! Ти си проклет глупак!

Лео остана вцепенен за момент от наглостта на Маркъс. Мъчеше се да не го покаже. Не можеше да демонстрира слабост или съмнения точно в момента, иначе и останалите щяха да започнат да се колебаят.

— Ако не ти харесва, Маркъс, тогава си разкарай шибания задник оттук! Не ни трябва да точиш сополи!

— Никъде не отивам. Може да си сигурен, че не притежаваш тая улица. Ще си стоя тук, ако си искам!

Лео сви и отпусна юмруци.

— Както щеш. Но ако ще оставаш, тогава ще трябва да спреш да плешиш простотии и да се извиниш на г-н Уоткинс!

— Да се шиба. Какво е сторил някога този старец за мен, като изключим да ме гледа странно, ако съм навън до късно? Помниш ли преди няколко години на Вси светии, когато някой счупи всички прозорци на колите по улицата и обстреля къщите с яйца? Помниш ли как ни гледаше след това?

Г-н Уоткинс се размърда. Преди да заговори обаче, Лео го прекъсна.

— Да те е обвинил, Маркъс, а? Да е обвинил някой от нас?

Маркъс се ухили подигравателно:

— Не, защо му е? То му личеше по погледа.

— Знаеш ли какво? Я ходи се шибай нанякъде. Прибирай се вкъщи!

— Не можеш да ме накараш да направя нещо, Лео! И ако продължиш да ми се вреш така, ще тишибна един в муцуната!

— Чувам те да дрънкаш, но не те виждам да шаваш!

— Шибай се, копеле!

— Не — каза Лео, ръгвайки приятеля си в гърдите с показалец.

— Ти се шибай. В задника си, Маркъс!

— Я стига! — г-н Уоткинс пъхна пистолета в колана на панталоните си, пристъпи между двамата тийнейджъри и положи длани на гърдите и на двамата. — Стига толкова. Я стига с глупостите! Какво ви става и на двамата? Да не смятате, че с дърлене ще промените света?

Лео се нацупи:

— Той започна пръв. Аз просто Ви защитавах!

— Не ми трябваш да ми пазиш гърба тук отвън — каза г-н Уоткинс, кимайки към къщата. — Вътре ще си ми нужен. Там ще трябва да се пазим един друг... — той спря, след това се обърна към Маркъс. Все още държеше длани на гърдите на младежа. — Знам защо го правиш.

— О, така ли? И защо?

— Понеже си уплашен.

— Мамка ти, дъртофльо! Не се плаша от нищо!

— О, напротив! — г-н Уоткинс пренебрегна свитите юмруци на Маркъс. — Умираш си от ужас!

Лео трябваше да му го признае. Старецът имаше топки. Можеше да познае по израженията на Джамал, Крис и Дуки, че и те са впечатлени. Маркъс стрелна с поглед пистолета на колана на г-н Уоткинс. Лео затаи дъх, готов да скочи, ако приятелят му поsegне да го вземе.

— Изобщо не си го помисляй — предупреди Пери. След това отново заговори успокоително. — Знам, че си уплашен, защото и мен ме е страх. Всички ни е страх. Да му се не види, би трявало да сме някакви луди кучи синове, за да не се страхуваме като влизаме на такова място. Но това поведение — от него няма полза, разбиращ ли?

Маркъс поспря, стрелвайки с поглед всеки от приятелите си. След това сведе очи към краката си.

— Аха — промърмори. — Прав си.

— Извини се на человека — напомни Лео.

— Няма нужда — възрази г-н Уоткинс. — Няма причина да се извинява, задето чувства същото, което ни е обладало и нас, останалите. Но ще ти кажа какво можеш да направиш, Маркъс!

— Например?

— Изтичай по улицата до къщата ми. Кажи на Лауанда да слезе в мазето да ми вземе железния лост и чука. След това ги донеси тук.

— Да не се каните да разбивате вратата? — попита Крис. — Няма ли да ни чуят?

Г-н Уоткинс сви рамене:

— Ако вътре в къщата има някой друг, освен хлапетата, тогава можеш да си обзаложиш задника, че вече знаят, че сме тук. Особено като се имат предвид крясъците и шумотевицата. Изгубихме си елемента на изненадата. Сега просто ще трябва да им се нахвърлим на главата.

Щом Маркъс се отдалечи тичешком по улицата, Пери извади пистолета си и се обърна с лице към входната врата.

Ухилен, Лео игриво ръгна стареца в рамото.

— Да му се не види, г-н Уоткинс, нямах представа, че сте такъв корав! Истински шибан гангста!

Пери се усмихна. Поспра се да запали поредната цигара. Когато заговори отново, гласът му бе тих и доволимо тъжен:

— Не съм гангстер, Лео. Аз съм просто вкиснат чернокож на средна възраст, който си е надскочил чепа в момента и жена му не ще да му пуска вече, освен по празници, овикват го, задето пуши в къщата и мрази гадната си работа, и му е писнalo да гледа как кварталът отива по дяволите, понеже е всичко, което му е останало на този свят. А на Земята няма нищо по-кораво от това, нали така...

Чакаха и когато Маркъс се върна, се захванаха мрачно за работа. Без нито дума г-н Уоткинс връчи пистолета на Лео и лоста на Крис. След това със сумтене претегли чука. Яркожълтата му дръжка от фибростъкло сякаш сияеше в мрака.

Пери хвърли угарката на цигарата си на улицата и пристъпи напред.

— Добре, момчета! Нека да почукаме отново на вратата!

Те се струпаха на верандата, вече без да си дават труд да прикриват присъствието си. След това г-н Уоткинс вдигна чука и замахна, влагайки цялата си сила в удара. Вратата се разтърси в рамката си. Дървото се нацепи с шумно пукане.

— Чуйте! — възклика Дуки.

От вътрешността на къщата се разнесе звукът от тичащи стъпки.

— Мислите ли, че това бяха белите хлапета? — попита Лео, играйки си нервно с оръжието.

— Има само един начин да разберем — каза г-н Уоткинс и замахна отново с чука.

[1] „Шепоти от отвъдното“ — под това название върви у нас сериалът „*Ghost Whisperer*“ (2005/2010). ↑

17.

Хедър стискаше подострения нож за масло в едната си ръка и цвърчащата лампа в другата. И двата предмета се клатеха от неовладяемото ѝ треперене. Макар че много ѝ се искаше да спре, треперенето продължаваше. По-лошо, макар че можеше да види дъха си да се появява като бели облачета всеки път, когато издишаше, Хедър се къпеше в пот. И двете състояния нямаха връзка с бягството ѝ. Не беше сигурна дали са породени от шок или от страх или от температурата, или от комбинация от трите, но беше и влудяващо, и неприятно. Беше достатъчно трудно да се вслушва за отгласи от преследване зад гърба си и без да се налага да слуша как тракат собствените ѝ зъби. Единствената част от нея, която не се тресеше, бяха краката. Те бяха напълно вкочанени. Беше се опитала да се щипе по петите, но усети само лек гъдел. Все още можеше да ходи, но не чувстваше нищо.

Откакто бе напуснала странната пещера, нивото под Хедър се издигаше равномерно, докато тя напредваше по малкия тунел. Бе изгубила усет за време и нямаше представа от кога пълзи. Мракът и собствената ѝ умора я смазваха и ѝ беше все по-трудно да се съсредоточи. Умът ѝ продължаваше да се връща към странната колекция снимки и рисунки, опитваше се да изкопае някакъв смисъл от тях — някакво обяснение за ужасяващите случки тази нощ. Тя все повече се разочароваше от опитите да ги разгадае. Нищо в настоящата ситуация нямаше смисъл. Всичко изглеждаше ужасно случайно. Как е възможно такава раса същества да си живее незабелязана под град с размера на Филаделфия, и то толкова време? И какво точно бяха те? Мутанти, очевидно, но откъде? И от какво? Те като че ли нямаха никакви расови характеристики или генетична основа. От колко време бяха тук долу? Колко души бяха убили?

Нямаше начин да разбере. Всъщност всичко, което знаеше със сигурност беше, че краката я болят, гърбът я боли и очите ѝ са като издрани от пот и мръсотия. На дланите и коленете си имаше пришки,

порязаният й крак отново кървеше. Димът от фенера лениво лъхаше в лицето ѝ, пречеше ѝ да вижда и засядаше в дробовете ѝ. Всеки път, когато я обземеше нов пристъп на треперене, зъбите ѝ хлопваха. Беше си прехапала езика и вътрешността на бузите няколко пъти. Бавното, но постоянно вкусване на кръв караше стомаха ѝ да се преобръща.

Хедър се чудеше колко ли още ще се наложи да се катери, преди да успее да избяга от този кошмар. Според всички показатели вече би трябвало да се намира над земята. Но ето ти я, все тъй заседнала в проклетия тунел, с тежестта на цял град върху главата. Щеше ѝ се просто градът да се стовари върху нея, смазвайки всичко под себе си. Дори това би било за предпочитане пред ужасното, мъчително драпане в тъмното. Хедър потисна смяха си. Брат ѝ щеше да умре от кеф. Вечно играеше онлайн никакви игри за подземни тъмници. Щеше да се чувства като у дома си тук.

Дълбок, тътнещ екот отекна някъде зад нея, напомняйки на момичето за надвисналата опасност. Тя избути встриани самосъжалението и запълзя нататък, прегърнала надеждата, че ще стигне до някъде, ако просто продължи да се движи в същата посока, в която се бе насочила. Не че всъщност имаше особен избор. В тунела липсваха разклонения. Възможностите ѝ бяха да се движи напред по склона или да се върне назад, откъдето бе дошла — и знаеше какво я очаква там. Всички пътища в крайна сметка водеха нанякъде. Поне така казваше обикновено баща ѝ. Зачуди се дали родителите ѝ вече се притесняват за нея. Дали родителите на Кери и на Стеф ще започнат да ги търсят? Дали се бяха обадили на полицията вече? Или майката на Ксавиър може би? Не, тя работеше нощна смяна, а малкият не бе виждал баща си, откакто бе навършил три годинки.

Хедър усети лек полъх на свеж въздух да пролазва по лицето ѝ като погалване на светли пръсти. Усещането беше изумително след като че ли цяла вечност задавена влага в пещерите. Фенерът потрепна и засъска, а пламъчето затанцува, сякаш също се радваше на ветреца. Хедър нямаше представа откъде идва полъхът, но ако пред нея лъхаше свеж въздух, тогава несъмнено това означаваше, че има път навън!

Настроението ѝ се подобри. Тя забрави всичко за семейството си, за Ксавиър и Кери, и за Брет, и се съсредоточи изцяло върху оцеляването и бягството. Запълзя по-бързо. След това обаче ветрецът отново полъхна и донесе нова миризма — плътна, тежка смрад на

гнилоч и мръсотия, по-силна от всичко, което момичето бе подушвало тази нощ. Въпреки всичките си усилия да пренебрегне миризмата, Хедър се задави в напън за повръщане. Въжета от лиги увиснаха от отворената ѝ уста. Стомахът ѝ се преобърна. Ако в него имаше нещо, щеше да си избълва вътрешностите. Вместо това мускулите на корема ѝ се свиха, гърчейки се мъчително. Хедър обърса устни с опакото на ръката си и зина, мъчейки се да не се задави отново. Трепкащата светлина на фенера се отразяваше върху наострения нож за масло. Тя се съсредоточи върху него. Когато се успокои, отново запълзя напред, дишайки през устата си. Това не ѝ помогна много; можеше да вкуси отвратителната воня върху езика си. Скоро онova, което се намираше пред нея, ѝ дойде в повече. Очите ѝ се просълзиха, замъглявайки зрението ѝ, а инстинктът за повръщане отказваше да спре да работи. Тя затвори очи и се пребори с надигналото се гадене.

Поне неконтролируемото ѝ треперене спря.

Обърна се, вдигна лампата и се взря назад в тунела и в мрака. Ако зад гърба ѝ имаше преследвачите, значи бяха много тихи. Намираше се толкова близо до повърхността! *Непременно* беше близо! Но не мислеше, че може да продължи напред, борейки се с вонящата миазма. Обмисляше дали да не смени посоката и да се върне в малката стаичка.

Хедър все още умуваше над вариантите, когато чу зад гърба си звънлив смях, разнесъл се от същата посока като смрадта. Звукът бе с висок тембър и трепкаше от възбуда. Момичето отново се обърна, вдигна фенера високо и изпружи ножа за масло пред себе си. Към нея бързаха силуети, които се уголемяваха с всяка изминалата секунда. Миг по-късно тварите се озоваха в осветения участък. Хедър изпищя със свито от ужас гърло. Тварите, които се устремяваха да я нападнат, бяха отвратителни извращения, едва-едва можеха да бъдат наречени хуманоидни. Представляваха не просто мутации като срещнатите досега, бяха си истински богохулства спрямо живота.

Чудовището, което предвождаше ордата, беше достатъчно ужасяващо да зашемети Хедър и само с вида си, дори и частично излязло в мътните лъчи на фенера. Нямаше тяло, поне доколкото можеше да види тя — или поне не в традиционния смисъл на думата. Вместо това се състоеше от гигантска глава, три пъти по-голяма от нормална човешка, с дебела, цилиндрична маса розова и сива плът под

нея. Имаше нещо, което би могло да мине за големи пръсти или за мънички крачета, или може би бяха пипала, които се гънеха и трополяха. Тварта се припълзна по-наблизо. Хедър видя, че бузите ѝ се надигат и спадат, докато мускулите вътре се напъват и стягат. Въпреки странните си уродства, тварта беше бърза. Крайниците под тумороподобното ѝ тяло помагаха да се изтласква напред, да се държи за пода на тунела и да се придърпва със страховита ефикасност. Девойката зяпна, неспособна да помръдне. Тварта беше почти очаровща с уродствата си. Взираше се в нея с огромни, влажни очи с размер на чаени чинийки. Бръщолевещата ѝ, лигавеща се уста бе разтегната в яростна гримаса. От крушообразния ѝ, изкривен нос капеха сгъстъци зеленикавожълти сополи.

Хедър едва имаше време да преглътне шока от първия звяр, преди в полезрението ѝ да навлезе втория. Нямаше нищо общо с другарчето си. В ума ѝ се появи първата година в гимназията, в класа по биология на г-жа Аткинс. Един ден, докато обсъждаха вродени уродства, г-жа Аткинс им показа диапозитиви на няколко различни ембриона, които не бяха успели да се развитят. Втората твар, която се тътреше по тунела към нея приличаше именно на някой от тези ембриони, върнат към живота. Очите в главата му бяха гигантски. Клепачите му бяха толкова тънки, че тя ясно виждаше как очните ябълки се въртят под тях. Носът и устните на мутанта бяха прозрачни и, също като очите, изглеждаха твърде големи за ужасното му лице. Самата глава беше подпухнала и изкривена, по-скоро като приплеснат отстрани овал, отколкото обла като форма. Чудовището пълзеше напред на малки, изкривени крачета и ръчички. Хедър изплака от отвращение и ужас. Очевидно това нещо би трябвало да умре още в утробата, но не бе изпълнило предначертаната му съдба. Бе тук, обида в лицето на природата и еволюцията, бързаше зад приятеля си, оголило тъпите, массивни зъби, които изпълваха устата му. Те проблеснаха на светлината на фенера, когато то облиза тънките си устни и изписука.

Трето същество имаше вълча устна, която разцепваше горната му устна чак до трепкащите му ноздри. На практика нямаше нос — само две зейнали дупки там, където би трябвало да се намира хрущялът. През разтворената вълча устна се виждаха неравни зъби и венци. Тялото му беше изкривено и сбръчкано.

Зад първите три идеаха и още по-ужасни твари. Хедър ги чу да пъшкат и съскат, да писукат с високи гласчета. Тежкото им дишане отекваше в стените на тунела. Ноктите на ръцете им дращеха по камъните. Те се носеха към нея — мутантна вълна от пълзящи, подскачащи и, в някои случаи, плъзгащи се извращения, мяукащи като гладни бебета — което, всъщност, бяха.

Сборната смрад на ордата, която се носеше към нея, стана непоносима. Това извади Хедър от вцепенението ѝ. Тя метна фенера по бебетата и се завъртя пъргаво на колене, обръщайки се в противоположната посока. Чу стъклото да се чупи и металът издрънча, щом лампата се удари камъните зад гърба ѝ. За момент блесна ярък пламък и тварите изпищяха. Хедър също изпищя. Удари се в стената на тунела с достатъчно сила да се насини и запълзя трескаво назад, откъдето бе дошла. Бързаше, без да обръща внимание на раните, които причинява на ръцете и коленете ѝ дивото драпане по каменния под. Светлината намаля и после изгасна със съскане. Мракът отново обгърна тунела. На Хедър не й пukaше. Знаеше пътя назад към стаята. Нямаше разклонения по тунела, по които да се изгуби. И, което беше още по-важно, в тъмното не виждаше преследващите я кошмари.

Можеше да ги чуе обаче. След като огънят изгасна, те се разврещяха трескаво. Отново се хвърлиха да я преследват и, макар че деформациите и уродствата им ги забавяха, в писъците им се долавяха нетърпение и раздразнение. Хедър увеличи скоростта си, оголила зъби и ококорила очи, опитвайки се отчаяно да различи нещо в мрака. Сърцето ѝ тупкаше в гърдите и дробовете ѝ работеха като ковашки мехове. Пъшкането ѝ отекваше като ехо и звукът се връщаше към нея. Тя пренебрегваше болката всеки път, когато някое камъче се врязваше в дланиете ѝ или одираше раменете ѝ. Пришпорвана от адреналин и страх, и неспособна да се ръководи от друго, освен осезание и звук, Хедър си удари главата на надвиснал ниско ръб. Силата на удара я събори по корем. Изплака и тварите се развикаха възторжено. Топла кръв бликна в лявото ѝ око. Опипа чело с връхчетата на пръстите си. Над лявата си вежда имаше разрез. Простена, когато го докосна. Избърса кръвта и се опита да седне.

Дебели, лепкави пръсти се сключиха върху глазена ѝ. С писък Хедър ритна назад и пръстите се изпълзнаха. Набараха я отново след секунда, драпайки по-настоятелно този път. Други крайници се

присъединиха към усилието — пипала, пръсти, зъби и неща, които я бе страх да идентифицира. Хедър се обърна и размаха бясно ножа си. Няколко от тварите нададоха вой и я пуснаха. Кракът й задра по нещо, на допир като гръден кош. Тя бодна с ножа надолу, разрязвайки малката длан, която стискаше бедрото й. Тунелът се изпълни с писъци — нейни и техни. Нещо топло и мокро — кръв или лиги — плисна по бузата й. Хедър се дръпна заднешком, ритаše и размахваше оstriето, и тварите отстъпиха малко. Тя запълзя трескаво заднешком, но нещо скочи на гърдите й и посегна към лицето й. Въпреки миниатюрните размери на мутанта, ударът беше силен. Бузата я засмъдя, а ушите й писнаха. В окото й плисна още кръв от порязването на челото.

Друго чудовище я загриза за ръката. Съдейки по усещането, беше беззъбо. Хедър замахна и усети люспеста кожа. Тя завъртя ръка, събаряйки звяра от гърдите си назад, и резна люспестото нещо с наостреното си ножче. Успя да откопчи от себе си и двете. Завъртя се на колене и трескаво запълзя отново. Ножът се изплъзна от хватката й.

— Не. Не, нененененен...

Хълцайки, момичето заопипва по земята. Ръката й се сключи върху студената, метална дръжка и тя я сграбчи. След това застината, мускулите й се сковаха и устата й се отвори в беззвучен вик. Опита се да изплаче, но от устата й излезе само беше треперлива въздишка.

Хедър не бе чужда на болката. Когато беше на седем годинки, падна от дърво и си извади рамото. От болката й беше призляло. Няколко години по-късно, когато си набоде крака на пръчка, докато играеха на криеница с брат си и няколко съседски деца, болката беше непоносима. Прекара няколко ужасни седмици, през които бе напълно убедена, че никога няма да може да ходи отново. Но тези изживявания изобщо не се доближаваха до онова, което изпитваше в момента. Дузини остри зъби се забиха в прасеца й, само на два инча под коляното. Болката разцъфна като цвете и полека се разрасна в ярка и живописна звезда.

Към глезена й замахнаха нокти и зъбите потънаха по-дълбоко в прасеца й. Горещ, подобен на шкурка език заблиза кръвта, рукала от раната й. Хедър подритна със свободния си крак, забивайки пета в лицето на тварта зад нея. Чудовището се откачи, отнасяйки парче мясо със себе си. Момичето се завъртя и замахна сляпо в мрака с ножа си. Нещо горещо плисна по ръката и рамото й. Нападателят й издаде

ужасен, бълбукащ писък и изскубна ножа от хватката й. Тя го чу да се мята и да вие, вместо да се опитва да я нападне отново. Но на фона на виковете му се разнесоха и крясъците на останалите от глутницата, която приближаваше стремително.

Надявайки се, че тялото на ранения им събрат ще забави останалите твари, Хедър се обърна и закуцука отново към изхода на тунела. Когато стигна до пещерата, с опипване излезе от пукнатината. За разлика от предния път, странната стая беше тъмна като рог. Някои от падналите листове изхрущяха под нея, когато се втурна напред.

Зад нея продължаваха да се разнасят отгласи от преследването.

Ксавиър се опита да преглътне, но устата му бе суха. Главата му се люлееше, докато го мъкнеха напред. Клепачите му пърхаха. Умора го бе обгърнала като грубо, тежко одеяло. Всяка тътреща се крачка му се струваше като невероятно физическо усилие, а когато забавяше ход, Белязаното лице и косматото момиче го бутаха напред. Точно в момента повече от всичко, даже повече от бягството, му се искаше да легне и да подремне. Бореше се с този копнеж, все още успяваше да се задържи достатъчно нащрек, че да знае, че ако го стори сега, със сигурност ще умре.

Истината беше, че вероятно щеше да умре и бездруго, освен ако не измислеше нещо — и то скоро. Похитителите му бяха безмилостни и не показваха слабост. Бяха му прерязали китките със същата практичесна ефикасност и безогледност, каквато някой, режещ салата, бил могъл да прояви към зеленчуците. Не беше сигурен колко е кървял, но когато го бяха сметнали за достатъчно отслабен, Скуг бе прекратил процедурата и стегнаха раните му с парчета влажен, леко мухлясал плат. След това ги бяха притиснали добре, преди да го отправят отново напред. Китките още го боляха, но кървенето беше спряло. Той беше сигурен, че ще започне отново — и от още места, не само от китките, — когато достигнеха крайната си цел.

— Къде ме водите? — попита със завален глас.

Похитителите му не отговориха.

— Хей — пробва се отново Ксавиър — къде ме...

Скуг го удари с опакото на дланта си, разцепвайки устната му. Юношата простена и плю кръв, преди да успее да я преглътне.

— Никакви приказки повече — предупреди Скуг, изплясквайки отново с колана. — Пробвай и ще те изкормя на място. Ще оставя вътрешностите ти да се изсулят и ще ти покажа как изглеждат, влажни и лъскавки. Някога да си удушвал човек със собствените му черва? Аз съм. Доста пъти. Винаги е забавна гледка, да ги гледаш как се мятат и се задушават с изхвръкнали от орбитите очи, лицата им стават пурпурни, също като увитите около гърлата им черва. Ще го сторя и с теб, ако не продължаваш да се движиш!

Решил да рискува, Ксавиър просто сви рамене и положи всички усилия да се усмихне. Устата го заболя, но пък привлече вниманието на мъжа. От цепнатата му устна потече кръв.

— За какво се хилиш? — попита Скуг. — Прекалено много се усмихваш.

— Просто си мисля, че и бездруго няма значение. Прави каквото искаш. Полицията скоро ще дойде. Обадихме им се, преди да влезем вътре.

— Не, няма да дойдат. Полицията никога не се отзовава. А и дори ако дойдат, да не мислиш, че ни пука? Това е нашият дом. Нашето място. Тук не могат да ни наранят. Никой човек не може да ни поsegне тук.

— Откога си живеете тук?

— Винаги сме били тук. Нашите хора са били тук преди града, преди постройките и колите и всичко останало, а ние ще сме на същото място и след като всичко изчезне. Ние, хлебарките и плъховете.

— Вашите хора, а? И какво точно сте вие?

Скуг не отговори. Ксавиър повтори въпроса и похитителят отново отказа да му отговори, тъй че младежът реши да попита нещо друго:

— Защо носиш женска кожа върху твоята собствена?

Устните на Скуг се разтеглиха в презрителна гримаса. На ъгълчетата на устата му забълбука лига. Втурна се напред, вдигнал юмрук над главата си, готов да удари отново Ксавиър.

— Това е *моята* кожа. Шибаната ми кожа. Разбра ли? А сега — без повече разговори. Мърдай!

Белязаното лице и косматото момиче го насилиха да увеличи скоростта си и Ксавиър бе принуден да се мъчи да не изостава. Опита

се да следи всеки криволичещ тунел и завоите, по които минаваха, но скоро напълно изгуби представа за маршрута. Слабият лъч на фенерчето не помагаше да разсее объркането му. Единственото, в което беше сигурен, бе че подът стои относително равен, вместо да се вдига нагоре или да ги спуска по-дълбоко към земята. Мислите му отново се отпlesнаха, а болката в китките и устната му се притъпи. Краката му пристъпваха автоматично, следвайки тези на похитителите му. Не се свести отново, докато джуджето не изскочи от стената.

Първоначално бяха само четиримата в тунела. В следващата секунда едно джудже се нареди до Скуг, дърдорейки възбудено на гърлен, грозен език, който Ксавиър не разпозна. Някои от думите звучаха като английски. Други — просто като сбор от ръмжене, сумтене и отделни срички. Младежът вдигна глава и забеляза малък коридор от дясната им страна. Джуджето беше напълно плешиво и голото му тяло бе покрито с дебели черни белези. Юношата се заслуша в разговора му със Скуг и се опита да отгатне за какво става дума.

— Никой ли не я е хванал засега?

Джуджето поклати глава.

— Е, ще се погрижа за това лично. Моя грешка е, че допуснах да ми избяга. Не бива да ѝ позволим да наранява бебетата!

Джуджето заговори отново. Звучеше възбудено.

— Когато завали, пада порой... — Скуг поклати глава. — Колцина са пък тези?

Джуджето вдигна шест криви пръста.

— Ще проверя в яслата — каза му мъжът с женска кожа. — Ще се погрижа за кучката веднъж завинаги. Ти иди намери Нойджъл. Сигурно още изчуква мозъка на онова хлапе отзад до стълбите на мазето. Кажи му, че горе имаме нови посетители.

Джуджето изписука в отговор.

— Прави каквото ти казвам, прекъсни го — отвърна Скуг. — Няма да те наарани, ако му кажеш, че аз те пращам. И без друго в тиквата на хлапето няма как да е останало много мозък. Може да се погрижи да си пръска семето после. Сега ни трябва в лова!

Джуджето отдаде почти комично чест с една ръка, след което се обърна и се втурна в страничния тунел.

— И му кажи да не изчуква тия щестимата в главите, след като ги убие — дададе Скуг след бягащия си събеседник. След това се

извърна към жените и посочи Ксавиър. — Едно от другарчетата на този — предполагам, че е момичето, което преследвах преди това — е близо до детската ясла. Бебетата са се включили. Възнамерявам да се погрижа за това, понеже явно вие останалите, мамка ви, не можете да се справите с положението. Вие го настанете. Кажете на Съсирек, че идват и още. Появили са се група новодошли. Сега са при вратата. Предайте на колача, че Нойджъл ще ги свали долу. И му помогнете с разфасоването, ако се налага.

Жените кимнаха, приемайки задачата си. Скуг мрачно се отдалечи и изчезна в мрака, отстъпвайки назад по коридора, откъдето бяха дошли. Ксавиър се опита да извлече някакъв смисъл от чутото току-що. Новодошли? Кои ли можеха да са? Полицията? Гангстерчетата, които ги бяха натикали първоначално в тази къща с преследването си? Може би родителите им, които ги търсеха, след като бяха намерили колата? И кой беше при яслата — каквото и да представлява това? Скуг беше споменал, че е жена, една от спътничките на Ксавиър. Което означаваше, че е или Хедър, или Кери. Младежът изпита желание да им извика, без значение дали всъщност ще го чуят, и да им каже да се скрият, понеже Скуг отива към тях, но подобно усилие щеше да е загуба на енергия. Той щеше да допринесе повече да им помогне, ако беше свободен. След това му хрумна друга мисъл. Скуг два пъти беше споменал Нойджъл и нещо в смисъл, че чука череп на някого. Първия път Ксавиър не обърна внимание, но втория път Скуг бе отбелязал, че тази гадост се случва близо до стълбите на мазето. Беше ли жертвата някой от приятелите му? Дали не беше Хедър?

Сърцето на Ксавиър се разтупка. Заля го вълна от припряна необходимост. Трябваше да се измъкне — и то сега, веднага, както заради двете си приятелки, така и заради себе си. След напускането на Скуг шансовете що-годе се бяха изравнили. Усещаше, че това може да е последната му възможност да избяга. Съсредоточи се върху дишането си и се постара едновременно да се успокои и да се свести. Позволи на жените да го водят напред, докато не се увери, че Скуг вече не може да ги чуе. След това си пое дълбоко дъх и се зае да осъществи набелязания си предварително план.

Килна се напред, премествайки центъра на тежестта си. В същото време се загърчи, опитвайки се отчаяно да освободи ръцете си

от хватката на похитителките си. Планът му проработи, но не без последствия. Фенерчето на момичетата издрънча на пода. Ксавиър с лекота измъкна лявата си ръка от хватката на Белязаното лице, но косматото момиче още по-здраво стисна десницата му. Ноктите ѝ се забиха в раната му и кръвта бликна отново. Ксавиър с писък изкопчи ръката си и се препъна напред, бълскайки се в стената на тунела.

Отърси глава, опитвайки се и да се върне в свист, и да намери опора. Косматата му се нахвърли. Ксавиър се обърна с лице към противничката си, която го сграбчи за лявата ръка и го дръпна към себе си. Едновременно с това му изви ръката, тъй че ранената му китка и длан бяха обърнати нагоре, а пръстите огънати назад. Мълниеносно наведе глава. Очите и зъбите ѝ блеснаха в тъмното. Щом устата ѝ спусна към длантата му, Ксавиър сграбчи горната ѝ устна с пръсти и дръпна. Момичето изпищя задавено и го пусна. Той яростно и с все сили задърпа устната към себе си. Плътта се разтегна като топла дъвка, оставена на тротоар в летен ден. Ксавиър усети как кожата започва да се къса. След това Белязаното лице свали хватката му с удар на рамото. И Ксавиър, и косматото момиче залитнаха назад.

Той се приземи по опашка и зъбите му болезнено щракнаха. Опита се да стане, но преди да успее, Белязаното лице скочи върху него и го тресна обратно в пода. Зад нея косматото момиче стенеше и квичеше, притиснала устните си с длан. Устата ѝ кървеше и Ксавиър усети прилив на дивашка радост, който изчезна след секунда, когато ноктите на Белязаното лице отвориха четири неравни, кървави резки на бузата му. Устата ѝ зейна и зъбите ѝ се впиха в ранената му китка, още докато се дърпаше, за да я удари отново.

Ксавиър се претърколи настани и направи всичко възможно да я свали от себе си, но жената се държеше за краката му със стъпала. Твърде късно той осъзна защо. Пръстите ѝ с двойни стави го стискаха като ръце. Усещаше ги така, както си въобразяваше, че се усещат маймунски лапи, способни да се вкопчат не просто в плата на джинсите му, но и в кожата под тях. Тя го стискаше и се търкаляше заедно с него. Зъбите ѝ щракнаха, когато се опита да пробие защитата му. Ксавиър отново блокира и се загърчи да се измъкне. Зад тях косматото момиче продължаваше да стене.

— Слез от мен, мръсна кучко!

Белязаното лице изръмжа, прекрачила отвъд границата на всякааква смислена реч. Зъбите ѝ проблеснаха. Пръстите ѝ се увиха около китката му и дръпнаха неравните краища на раната. Ксавиър изпищя. Ноктите ѝ отвориха нови рани под първия разрез. Бликна прясна кръв. Съскайки, юношата завъртя ръка, откопчвайки хватката ѝ достатъчно, че да завре пръсти и длан нагоре под брадичката на Белязаната. Тя не би могла да го ухапе, ако не можеше да отвори челюсти.

Белязаното лице извъртя глава и се опита да се измъкне, но той не ѝ позволи. Не смееше. Колкото ѝ остри да бяха ноктите ѝ, зъбите ѝ бяха много по-опасни. Ксавиър се сети за нападението върху Брет по-рано през ноцта. Не можеше да рискува да изгуби пръст. Приглушен вик на разочарование се измъкна между стиснатите устни на противничката му и той се ухили в отговор.

— Точно така. Какво ще правиш сега, луда гадино?

Белязаното лице продължаваше да се бори. Над рамото ѝ Ксавиър забеляза, че спътничката ѝ се отърска от вцепенението си и се готови да се присъедини отново към битката. Трябаше да приключва по-бързичко. Пресегна се с другата си ръка и сграбчи Белязаната за ухoto, което стисна между пръстите си. Забеляза, че от вътрешната страна на мишицата му тече прясна кръв, но тя само капеше, а не бликаше. Стисна здраво ухoto, дърпайки и въртейки с все сили. И чу, и усети как плътта се къса. Белязаното лице изпищя в агония и той дръпна яростно, влагайки всичките си сили в опита да откъсне ухoto ѝ напълно. Тя бе прекалено заета от болката си, за да го напада, а косматото момиче се прислони към стената на тунела, явно стреснато от развоя на събитията. Ксавиър дръпна трети път. Уродката се гърчеше върху него, докато той въртеше ухoto ѝ. Запищя в един глас с нея, вече без да му пuka дали някоя от другите твари може да ги чуе. Беше съсредоточен само върху това да отдели ухoto от черепа ѝ. Търкулнаха се в лъча на фенерчето и юношата чу раздирането на кожа. След секунда беше свободен — откъснатото ухо на Белязаното лице остана стиснато в ръката му.

Привничката му наддаде вой в мрака. Ксавиър се изправи на крака, захвърли ухoto и я ритна в лицето. Носът ѝ избухна под подметката на обувката му. Ритна отново и я улучи в гърдите. Третият ритник я цапардоса по темето. Безпомощната му противничка омекна.

На Ксавиър не му пукаше. Беше прицелил четвърти ритник, когато спътницата на Белязаното лице му скочи на гърба. Кървавите й, подути устни се долепиха до опакото на врата му, но той не усети зъби. Ксавиър осъзна, че тя е или твърде паникъосана да го ухапе, или е увредил устата й повече, отколкото първоначално бе предположил. Едната ѝ ръка се униви около гърлото му. Другата задраска по лицето му. Пръстите ѝ търсеха очните му ябълки. Ксавиър трескаво отстъпи заднешком, олюля се и бълсна ездачката си в каменната стена. Направи крачка напред, приведе се и повтори удара. След няколко сблъсъка косматото момиче се изплъзна от гърба му, изгубило съзнание.

Зинал за въздух, той огледа и двете си противнички. Гърдите им се повдигаха леко, но очите им бяха затворени. Не мислеше, че се преструват, но имаше само един начин да се увери в това. Наклони глава и се вслуша. Тунелът бе тих. Ако отгласите от битката им бяха забелязани, тогава който и да се криеше в тъмното, пазеше тишина. Ксавиър не смяташе обаче, че има шанс да се появят други противници. Беше сигурен, че са сами — поне за момента.

Коленичи до косматото момиче, стегна кървавите си пръсти около топлата ѝ шия и стисна здраво. Очите ѝ се отвориха рязко, изхвръквайки от орбитите.

— Аууугх!

Зукът не бе дума, макар вероятно да бе предназначен за такава. Ксавиър не знаеше и не му пукаше. Пръстите му притиснаха каротидната ѝ артерия и дебелата вена от другата страна на деликатната ѝ, мръсна шия. И двете вени пулсираха под пръстите му. Почти усещаше притока на кръв под тях.

Косматката за последен път се опита да се измъкне и заби конвулсивно нокти в бедрата му, когато я стисна още по-силно. Пренебрегнал болката, Ксавиър я гледаше и се наслаждаваше на изражението ѝ при осъзнаването на факта, че не може да диша. Подутите ѝ устни се разтвориха, и той увеличи натиска. Всеки мускул на ръцете и краката му изпъна. Разтрепери се от усилието. Потта и кръвта от раните му протекоха по лицето и гърдите на противничката му. Ксавиър смътно осъзна, че се е задъхал.

Силният пулс под пръстите му забави и запрескача, а после секна. И все пак косматата се опитваше да вдиша. Той продължи да я стиска здраво. Краката ѝ подриваха в гърч. Тя удряше и дращеше по

пода. Ксавиър задържа упорито хватката си и стисна с всички останали му сили. Ухили се още по-широко.

Малко по-късно противничката му спря да се бори.

Ксавиър я поддържа още малко, след което най-сетне я пусна. Косматото момиче не помръдна. Недоволен, той хвана главата ѝ с две ръце и я завъртя настрани, докато шията не изпукна. Това бе един от най-приятните звуци, които бе чувал в живота си.

Отдъхна си малко с трупа ѝ в скута си и си пое дъх. Огледа раните на китките си. И двете кървяха, но не толкова зле, че да изгуби съзнание. Макар че се бяха отворили по време на схватката, и двете се съсираваха задоволително. Щеше да се наложи да се почистят и зашият по-късно, но нямаше нужда да се притеснява за тях в момента. Главната му грижа бе умората. Скоро щеше да се наложи да си почине, пък дори и само за няколко минути. Вслушва се отново, но тунелът си оставаше тих. Единственият звук бе плиткото, слабо дишане на изпадналата в безсъзнание Белязано лице. Ксавиър избута косматото момиче от скута си. Трупът ѝ се просна на пода на тунела. Той се втренчи в нея и плю в лицето ѝ.

След това насочи вниманието си към другата.

Рита и бълска Белязаното лице, смазвайки я на кайма. Наслаждаваше се на всяка счупена кост, на всяко разбито ребро и на всеки разкъсан орган. Разсмя се, когато едното ѝ око изскочи от гнездото си и когато парчетата от счупени кости щръкнаха през плътта ѝ. След това, все още недоволен, той няколко пъти подскочи върху трупа ѝ. Плът, кръв и коса залепваха по грайферите на подметките му. Накрая потопи показалец в останките ѝ и използва кръвта да добави още две чертички по сметката на рамото си.

Когато приключи, Ксавиър взе фенерчето. Целият трепереше и бе разкъсван от болка. Зъбите му тракаха. През живота си не се бе чувстввал по-жив, отколкото в този момент.

— Готови или не — подвикна — ето ме, идвам!

Изтича назад по пътя, откъдето бяха дошли, зовейки Скуг да излезе да си поиграят.

Кери сграбчи ръцете, които я обгръщаха в тъмното и се напъна да ги махне, но беше все едно се опитва да избута камък. Макар че

плътта на нападателя й беше мека и хълзгава от пот, под кожата се изпъваха солидни, массивни мускули. Те се нагънаха, когато тварта я стисна по-силно. Кери се опита да изпиши, но едва успя да си поеме дъх, докато хватката изтласкаваше въздуха от гърдите ѝ.

Тварта се засмя отново. Хватката ѝ се отпусна достатъчно, за да успее този път момичето да вдиша смрадливия въздух, който чудовището току-що бе издишало и след това то я смаза отново, сплесквайки гърдите и стомаха ѝ срещу тялото си. Ръцете ѝ останаха приковани до хълбоците. Тя безпомощно запляска с длани.

— Прегръдки — изхъхри чудовището със странно детински глас.
— Аз те прегръщам!

— Махни... се... ОТ МЕН! — тя се помъчи да изпиши настояването си, макар че едва го изпъшка — и това сякаш само развесели зяра. Смехът му отекна в тъмното, и сякаш се разнасяше едновременно от всички посоки. Нямаше и намек за зложелателство в тона му. Звучеше по-скоро като радост и задоволство.

— Хубаво. Готино.

Кери се гърчеше в подобната на менгеме хватка на гиганта, тръскайки яростно глава напред-назад, но не успяваше да се освободи.

— Целувки — продължи зярът. — Ще те нацелувам!

— О, Боже...

По лицето я докосна нещо дълго и мокро, миришещо на сяра и гнило мясо, облиза очите ѝ, след това носа и накрая се пъхна между устните ѝ. Кери се сети за преживяването си преди сякаш цяла вечност, когато бе ухапала езика на нападателя си и се стегна да повтори същия номер, но „целувката“ свърши внезапно. Смрадлива, гореща слюнка покапа от лицето на момичето.

— Мушки — изпъшка зярът. — Сега ще те мушна. Ще те мушна в мокрото място!

Кери затвори очи, очаквайки ръгването на острие или друго оръжие в тялото ѝ. Вместо това усети нещо топло и твърдо да се притиска към тъканта върху слабините ѝ. Потрепери, когато осъзна какво е това.

— Не!

— Мушвам те — повтори чудовището. — Мушвам те в мокрото!

Дишането му стана по-неравно и по-ускорено. Притиснатата към слабините на Кери плът набъбна още повече и сякаш пулсираше в

тъмното.

— Пусни ме! — изпиця момичето. — Мамка ти мръсна, пусни ме! Не го прави! Спри!

Тварта застина с вкочанени мускули. Простена тихо ѝ след това джинсите на Кери се навлажниха. В началото тя не беше сигурна какво се е случило, но след това надуши нещо подобно на амоняк. Рибешки миризис. Напомни ѝ за начина, по който дъхтят горещите тротоари след дъжд. Знаеше какво долавя. При нормални обстоятелства миризмата би могла да ѝ донесе топли спомени за всички онези пъти, когато с Тайлър бяха правили любов. Сега обаче просто я отврати.

— Ъъъъх — простена похитителя ѝ. — Когато мърдаш, гръмвам!

„Поне вече не може да ме изнасили — помисли си Кери. — Нали си изхвърли резервоара!“

След това обаче пенисът се притисна отново към нея, търсейки път да проникне в джинсите ѝ и девойката осъзна, че, друго да не е, ерекцията на съществото е станала дори по-голяма.

— Мушкам те — обеща то. — Тоз път няма да мърдаш толкоз. Ще си добра. Не ща да гръмвам рано като преди. Ясно?

Говореше нежно. Почти любящо. С писък Кери отскубна едната си ръка и замахна в мрака, удряйки лицето на потенциалния си изнасилвач. Изненадан, той я пусна на земята и тя трескаво заетствпва пълзешком. Не беше обаче достатъчно пъргава. Масивна ръка я сграбчи за глазена и я дръпна назад по пода. Миг по-късно момичето отново се озова във въздуха. Груби и мазолести пръсти я стиснаха за челюстта и разпънаха устните ѝ почти до точката на разкъсване, приглушавайки поредния ѝ писък.

— Казах ти спри да мърдаш. Ще гръмна пак. Не му е време вече. Не е забавно за теб. Искам да се забавляваш. Искам да ме харесваш. След това ще останеш и няма да те изядем!

Кери се опита да се измъкне, но не беше равен съперник на изумителната сила на съществото. То я положи на твърдия каменен под и се притисна плътно към нея. Целуна я пак, олигавяйки цялото ѝ лице. Езикът му се стрелна по бузите и шията ѝ, сякаш чудовището полека я вкусваше. Кери простена от отвращение. Тварта явно погрешно изтълкува съпротивата ѝ като възбуда. С въздишка задърпа джинсите ѝ. Момичето се стегна, когато пръстите му пролазиха по ципа. Не се сещаше какво друго може да направи, освен да посегне и

да стисне втвърдения пенис на гадината. Едновременно с това се надигна и сключи зъби върху онова, което поне предполагаше, че беше носът на съществото.

Пенисът на тварта беше мокър и лепкав и се изплъзна от хватката ѝ, когато се опита да го дръпне. Нападението от горния край обаче се оказа успешно. Кери стисна здраво челюсти и сключи зъби, захапвайки с все сили. Усети как носът се пръска в устата ѝ като покрита с шоколад ягода.

Захапа още по-здраво и заразтръска глава като куче. Нападателят ѝ с писъци се опита да се отдръпне. Седна, но Кери продължаваше да се държи, стиснала челюсти с цялата останала ѝ сила, твърдо решена да не пуска. В гърлото ѝ бликна нова струя кръв. Изнасилвачът ѝ скочи на крака. Внезапно зъбите на момичето се срещнаха и носът на чудовището се откъсна от лицето му.

Кери се препъна и изплю възлестото парче плът на земята. Тварта виеше, напълно забравила за нея.

— Хнохът ми! — пищеше. — Хрихна ми хноха!

Девойката се препъна странешком и притисна гръб към стената. Отпусна се на колене, като се стараеше да не обръща внимание на ужасните врясьци. Чудовището крещя и пищя, както ѝ се стори, цяла вечност. Кери бавничко отпълзя встрани.

За известно време се възцари тишина. След това писъците се разнесоха от друга точка в пещерата.

— Хде хиде, хучко? Хде хиде?

„Отива в обратната посока — каза си Кери. — Просто бъди тиха и то ще си иде!“

Чудовището изпищя от дори още по-далеч.

Тя изчака то да изчезне. След това настъпи тишина, накъсана само от звука на дишането ѝ. Кери се сви в тъмното и по лицето ѝ потекоха сълзи, но този път не от паника. Не точно. Сълзите бяха предизвикани от загуба. Тя бе ужасена от стореното току-що — от всичко, което бе направила, за да оцелее. Чувстваше се така, сякаш през прекараното в прокълнатата къща време бе изгубила част от себе си — важна част, която никога повече нямаше да намери. Всички трагедии, сполитали я през последните осемнадесет години бяха маловажна в сравнение с ужасиите от тази вечер.

Тя потрепери, усетила лепкавото семе на нападателя си да засъхва по джинсите ѝ. Смрадта му бе полепнала по тялото ѝ. Преди къщата ухаеше на лавандулов парфюм и на „Акс“ — любимият на Тайлър спрей за тяло. Сега смърдеше на мъртво животно. И макар че гадният изрод не бе успял да я изнасили, все пак имаше усещането, че я е наранил. Кери реши да се измъкне от тази тъмна пещера, без значение какво ще ѝ струва това. Дори ако се върнеше право в ръцете на други никакви изроди, просто трябваше да се махне от тази невидяна зала. Тази елементарна, отчаяна нужда надмогваше всичко останало в момента. Ръцете ѝ трепереха от овладян гняв. Цялото тяло я болеше се тресеше като наелектризирано. В устата си усети кисел вкус и плю отново и отново с надежда да се отърве от него.

Кери седя в тъмното дълго време, скърбейки не само за интимния си приятел и останалите от групата, но и за самата себе си.

18.

Пери завъртя чука отново и стовари широката му глава върху вратата. Разнесе се шумно пукане и се разлетяха трески. Зад гърба му няколко от момчетата викнаха окуражително. Около ръба на отворилата се дупка шаваха дървоядни насекоми. В очите на Пери се стичаше пот. Той примигна и замахна отново. Този път се прицели в орнаментираната никелова дръжка. Ударът бе силен. Вибрацията от него се предаде по дръжката на чука и нагоре по ръцете му, вцепенявайки пръстите му. Той отпусна инструмента си и се облегна на перилото на верандата. След това се обърна и подаде ръка на Крис.

— Я да видим сега онзи лост!

Младежът му го връчи и Пери се хвана на работа с дръжката. Тя поддаде достатъчно лесно, падна на верандата и се търколи, преди да се спре на тротоара. Дуки понечи да се втурне след нея, но Пери го спря.

— Остави я!

— Но това е никел — възрази Дуки. — Знаеш ли колко струва тая чудесия, ако я предадеш на вторични?

— Остави я — повтори Пери и се обърна отново към вратата. — В момента имаме по-належащи притеснения.

Когато се изправи, коленете му изпукаха. Ръцете го боляха от усилията. Знаеше, че утре, когато се обади артритът му, ще съжалява, но точно в момента не му пушкаше. Налегна с цяло тяло върху вратата, но въпреки всичко тя отказа да се помръдне.

— Какво, по дяволите... — промърмори Уоткинс. — Мисля, че от другата страна на това чудо има нещо.

Лео се втурна към вратата, наведе се и надникна през назъбената дупка, пробита от чука. Ококори се. След това се обърна към Пери.

— Изглежда като голямо парче метал или нещо подобно.

— Мамка му! — старецът с въздишка обърса чело с опакото на ръката си. — Добре, момчета, сега ми помогнете да разкараме тази врата от пътя ни. След това ще видим с какво си имаме работа.

— Е — каза Джамал — сега поне знаем, нали?

Пери се захвани с лоста да откачи вратата от пантите.

— Знаем какво?

— Че който е там вътре, сигурно държи в плен белите хлапета.

Защо иначе ще блокират вратата с метална преграда?

— Хлапетата може да са го сложили сами — посочи Маркъс. —

Да не ни пуснат вътре и тъй нататък.

— Не може да са знаели, че ще дойдем — възрази Лео.

— Може и да не са. Но несъмнено са ни чули, че се опитваме да избием вратата.

— Да, но ако беше така, щяхме и ние да ги чуем, докато извлачват преградата на място.

Пери откачи пантите, оставил лоста и сграбчи вратата. Момчетата притичаха да му помогнат. Заедно вдигнаха дървеното парче от рамката на вратата и го свалиха по стълбите на верандата и надолу в двора. След това проучиха втората преграда. Наистина беше метал — всъщност беше стомана. Напълно блокираше отвора. Пери не виждаше болтове или заварки. Преградата представляваше едно цяло парче, поне доколкото можеше да познае. Почука по нея с кокалчета и после я удари с лоста, но не постигна ефект — дори не направи вдълбнатина.

— Мамка му.

— Можеш ли да я разбиеш с чука? — попита Крис.

— Мога да опитам — отвърна Пери. — Но не смяtam, че така ще постигнем нещо. Този кучи син ми изглежда доста дебел.

Лео наклони глава, проучвайки металната преграда.

— Тук има дупка.

Пери се намръщи:

— Къде?

— Там горе високо — посочи младежът. — Виждаш ли? Малка е, но я има!

Те всички се загледаха накъдето сочеше. Пери присви очи и след това я видя. Беше на около пет инча от горния ръб на бариерата и много малка, не по-голяма от върха на кутрето му.

— Прилича на шпионка — отбеляза Крис.

— Мисля, че е точно това — съгласи се Пери.

— Не можеш ли да удряш там? — поинтересува се Дуки. — Може да е по-паянтово?

Старецът поклати глава.

— Не. Тази стомана определено е дебела. Не мисля, че и да бия там, ще постигна нещо.

Лео взе лоста от Пери и отстъпи назад, като го стисна с две ръце. След това ръгна напред, забивайки го подния край на вратата, точно на мястото, където металът се срещаше с пода. Дуки светна с фенерчето към вратата. Лео погледна към Пери.

— Удари тук!

— Така няма да...

— Хайде — настоя Лео. — Ако успеем да натикаме лоста под метала — дори и малко, — може би ще успеем да вдигнем или да преместим преградата!

— Аха — съгласи се нерешително Пери. — Може би. Но това означава, че ще трябва да държиш лоста на място и, ако не улуча като замахна, може да ти счупя ръката или по-лошо.

Лео се ухили:

— Ами тогава по-добре да улучите, г-н Уоткинс!

— Умниците никой не ги харесва, хлапе! — Пери се ухили отново. След това погледна към Дуки. — Дръж това фенерче насочено към лоста. Не ми свети в очите, ясно?

Дуки кимна:

— Няма.

Пери сграбчи чука, прицели се внимателно и замахна. Голямата глава удари с шумно металическо издрънчаване върха на лоста. И двата инструмента потръпнаха. Лео направи гримаса, но хватката му остана стабилна и задържа лоста на място. Пери замахна отново, после пак — около дузина пъти. Не мислеше, че постигат някакъв успех, но най-сетне юношата му каза да спре.

— Виж — посочи. — Вече е под ръба. Прасни го още няколко пъти!

Облизвайки устни, Пери удари лоста още половин дузина пъти. Всеки удар отекваше по улицата, но никой не дойде да провери какво става и да се поинтересува защо вдигат толкова шум. Старецът погледна към дома си с надеждата да види блъскащите червени лампи на полицейска кола или някое друго превозно средство. Вместо това го пресрещна само мрак.

Лео се изправи, раздвижи пръсти и длани и след това натисна с цялата си тежест лоста. Изсумтя от напрежение и вените на шията и челото му изпъкнаха, но стоманената барикада не помръдна.

— Ето — каза Пери меко и го избута настрани, — нека опитам аз!

Натегна върху лоста. В началото не постигна ефект, но после бавно, с шумно скърцане, металът започна да се вдига нагоре.

— Браво! — възклика Лео. — Продължавайте така, г-н Уоткинс!

Пери натисна по-силно, сумтейки от усилието. Преградата се вдигна още малко. Съдейки по движението ѝ, имаше чувството, че е задействал някаква система с противотежести и макари. Чудеше се кой ли я е монтиран и защо.

— Задръжте го! — изпъшка. — Тежко е!

Момчетата се втурнаха напред и пъхнаха пръсти в процепа.

— Дръжте го! — каза Пери. — Не позволявайте да падне! Ако започне да се изпъльзва, дръпнете се. Няма нужда на някой да му бъдат строшени пръстите!

Когато се убеди, че вратата е здраво закрепена, Пери пусна лоста и пристъпи да помогне с вдигането. Металът се плъзна надолу около инч, но момчетата успяха да го задържат. Старецът сграбчи ръба и се намърда между Маркъс и Джамал. Повърхността бе студена и грапава.

— Добре! — каза. — Броим до три и вдигаме колкото се може по-високо. Едно... две... три!

Напъвайки като един, те се стегнаха и изпъшкаха, вдигайки парчето метал по-високо. Изправиха се бавно. Коленете на Пери изпукаха от усилието. Вратата скърцаше, докато се вдигаше над главите им. Те я натиснаха за последно и чуха нещо да изцрраква отвътре. Стоманената бариера изчезна, издърпана нагоре от някакъв скрит механизъм. Къщата зейна пред тях като зинала, черна паст. Пери надникна в мрака и видя нещо като фоайе.

— Добре — той въздъхна и обърса челото си с опакото на ръката си. — Готови ли сте?

Момчетата закимаха, но не проговориха. Взираха се право напред като хипнотизирани.

Пери си взе пистолета от Лео и му връчи лоста. Маркъс пое чука. Крис, Джамал и Дуки се въоръжиха с фенерчета. Поемайки си дълбоко

дъх, Пери пристъпи навътре, движеше се предпазливо, облизвайки устни от време на време. Дишаше дълбоко и бавно, пулсът му бе ускорен. Пистолетът потреперваше в ръката му. Хлапетата го следваха едно по едно.

Тъмното фойе миришеше на мухъл и гнило. От него към други части на къщата водеше коридор с множество затворени врати. Стените бяха покрити с белещи се жълти тапети и петна черен мухъл. По дюшемето зееха дупки на плъхове. Самото дюшеме бе изкривено, а от тавана висяха парчета мазилка. Освен това над главите им минаваше наниз строителни крушки, свързани заедно с кабел. Не бяха включени. Пери се зачуди мрачно дали изобщо могат да светят.

Къщата бе напълно тиха. Не се чуваха гласове. Нищо не реагира на шумното им проникване вътре. Липсваше дори вечно присъстващият шум от плъхове или насекоми, щъкащи в стените — нещо, което всеки един от тях очакваше да чуе. Дори далечните отгласи на уличното движение и другите звуци от квартала сякаш бяха изчезнали, въпреки че вратата към улицата зееше отворена — все едно къщата приглушаваше всичко.

Подметките на обувките им залепнаха за пода. Когато Дуки светна с фенерчето си към дюшемето, стана ясно и защо — стояха в средата на голямо кафяво петно. Имаше вид все едно някой е влячил нещо по пода. Пери коленичи, опитвайки се да установи от какво е петното. Докосна го с показалец.

— Кръв.

— Мамка му, тъй ли? — попита Дуки с отвращение и недоверие в гласа. — Ау, каква лайнарщина. Стоя право в средата!

— Не — отвърна Пери — не са лайна. Кръв е. Все още е лепкова даже. Прясна е. Не е изсъхнала.

— Копеле... — Джамал се изсули от кървавото петно и избърса подметки на стената. Обувката му потъна в мазилката.

— Ех! — подвикна Лео. — Има ли някой?

Гласът му отекна странно приглушен, сякаш стените го погълнаха.

— Ех! — опита той пак. — Тук сме да ви помогнем!

— Хей, белчовци — извика Маркъс, ухилен. — Къде сте? Покажете се!

Крис го сръга в ребрата.

— Какво, на майната си, не ти е в ред?

— Нищо.

Все още ухилен, Маркъс приближи една от затворените врати. Дъските скърцаха, докато пресичаше фоайето. Задържа чука с едната си ръка и с другата отвори вратата.

— Чакай! — предупреди го Пери.

Но преди да успее да мръдне, вратата се откряхна, скърцайки на ръждивите си панти.

Маркъс надникна в стаята и сви рамене.

— Там няма нищо!

— Я да видя! — Пери пристъпи край него и махна на Дуки да го последва с фенерчето. Влязоха в тъмната стая и Дуки насочи лъча към ъглите, завъртайки го в широка дъга. Стаята беше празна, също като фоайето. Нямаше мебели или уреди, само няколко парчета мръсен плат, смачкани страници от стар вестник и сплескана кутийка от безалкохолно. Миришеше на мухъл. В лъча на фенерчето танцуваше прах. Пери сбръчка нос.

— И сега какво? — попита Лео.

— Ще огледаме наоколо — уточни Уоткинс. — Ще се опитаме да намерим хлапетата. Съдейки по кръвта на входа, поне един от тях е ранен.

— Трябва да се разделим — предложи Джамал. — Така много ще улесним нещата!

— О, мамка му, не! — Крис поклати глава. — Най-глупавото нещо ще е да се разделим. Казвам да са върнем отвън и да викнем пак ченгетата. Да им кажем за кръвта и тъй нататък.

— Няма да се разделяме — съгласи се Пери, пристъпвайки отново във фоайето. — Ти излез и ги викни, ако ти се иска. Аз пък тръгвам по кървавата следа. Дай ми фенерчето, Дуки!

Дуки стисна угрожено осветителното тяло.

— Ако не ви пречи, г-н Уоткинс, мисля да си го задържа. Ще дойда с вас обаче!

— Добре. Става. Друг някой идва ли?

Лео пристъпи напред. Маркъс сви рамене и после кимна. Джамал и Крис се спогледаха.

— Ти излизай, ако искаш — каза Джамал на приятеля си. — Аз оставам.

Раменете на Крис увиснаха.

— Еми тогаз и аз оставам, нали. Не съм страхопъзльо!

Тръгнаха надолу по коридора. Дуки водеше, Пери го следваше на няколко крачки. Маркъс и Крис вървяха зад тях, а най-отзад крачеха Джамал и Лео. Дуки държеше фенерчето насочено към пода и следваха кървавата диря през многобройни завои и ъгли. Къщата наистина бе много странна. На Пери му се струваше, че стени, цели стаи и дори коридори са били добавяни наслуки. Врати се отваряха към стени. Коридори свършваха задънени. Цялата постройка бе объркваща и притеснителна. От време на време момчетата се провикваха с надежда да получат отговор, който да ги насочи в правилната посока, но къщата си оставаше тиха.

И шестимата подскочиха, когато чуха гръмотевичен трясък зад гърба си. Ехoto завибрира през стените. Върху им се поръсиха мазилка и прах. Пръстът на Пери трепна. Ако го държеше на спусъка, пистолетът щеше да е гръмнал. Лостът се изпълзна от хватката на Лео и издрънча на пода. Крис изтърва фенерчето си, което се търколи встрани и спря до оцветено в ръждивочервено кърваво петно.

— Какво по дяволите беше това? — извика Джамал.

— Трябва да беше металната врата — отвърна Пери. — Хайде.

Да се върнем обратно там!

— Ами какво ще стане с хлапетата? — попита Лео.

— Майната им на хлапетата — заяви Маркъс. — Тази къща е един голям шибан капан!

За разнообразие, Пери бе напълно съгласен с наглия младеж. Беше видял достатъчно от вътрешността на къщата, за да се убеди, че е дори по-опасна, отколкото бе подозирал. Щеше да е съвсем лесно да се объркат тук, прекалено лесно да пострадат при инцидент или нещо пострашно. Той хвана ръката на Дуки и го преведе покрай останалите, след това се обрна и им махна да го последват. Крис се приведе и вдигна фенерчето си, гримасничайки, когато обърса кръвта в ризата си. Лео вдигна лоста.

— Хайде — подкани ги Пери. — Да вървим!

Преди да помръднат обаче, чуха стъпки. Беше невъзможно да се каже от коя посока идват. Сякаш идваха от всички страни едновременно. Стените трепереха при всяка тътнеща крачка и самоделният наниз крушки над главите им се люлееше на сам-натам.

Пери сграбчи отново ръката на Дуки и го поведе натам, откъдето бяха дошли. Лео и Крис ги последваха. Маркъс и Джамал се поколебаха. Стъпките се усилваха.

— Какво правите? — попита Маркъс. — Та те идват оттам!
— Не, не е вярно — възрази Пери. — Идват надолу по коридора.
— Мамка му, ако е така!
— Чуй! — озъби се Уоткинс. — Нямаме време за спорове!

Хайде, да вървим!

— Казвам ти — настоя Маркъс, — идват от тази посока. Всички вие чухте големия тръсък. Които и да са те, затвориха ни вратата под носа. Хайде, Крис!

Пери пристъпи към тях.

— Мамка му, я се върнете тук! Отговорен съм за вас!
— Йо — прошепна Дуки, — надушвате ли тая внезапна смрад?
Все едно нещо е умряло тук!

— Как ли пък не си отговорен — каза Маркъс на Пери, обръщайки гръб на останалите и пренебрегвайки коментара на Дуки.

Старецът понечи да отговори, но се спря. Дуки беше прав. Във въздуха се носеше амонячна миризма — лайна, сяра, пот и нещо още по-гадно. Забеляза, че стъпките са затихнали, заменени от звука на сурово, тежко дишане.

Без да обръщат внимание на шума или миризмата, Маркъс и Крис тръгнаха по коридора. Крис хвърли през рамо потиснат и умолителен поглед. След това сбръчка нос. Обърна се и Пери видя массивна сянка да надвисва и над двама им. Хлапетата се вторачиха, а Крис вдигна фенерчето си. В лъча му се отрази най-големият мъж, който старецът някога бе виждал — ако изобщо беше мъж. Трябва да имаше на ръст над седем фута; плешивата му, деформирана глава опираше в тавана, както стоеше и се взираше в нашествениците. Раменете и гърдите му бяха по-големи от тези на професионалните кечисти, които Пери гледаше по телевизията — като нищо да бяха широки колкото няколко души. Беше почти гол, като изключим няколко торби за боклук, придържани на място със сребърно тиксо. Бледата му кожа, макар и покрита с рани и брадавици, бе издута от пластове дебели мускули. Най-притеснителни бяха гениталиите на съществото, очевидно подути и поразени от някаква инфекция. От върха на пениса му капеше гной като вода от недозатегнат кран.

„Колко е голям — помисли си Пери. — Как може някой толкова дяволски голям просто да изникне като него от нищото? Тоест, да, чухме стъпките му, но как успя просто да цъфне от мрака ей тъй?“

Маркъс стреснато отскочи назад. Крис имаше време да заекне от изненада, после гигантският човек вдигна нещо като грубо оръжие — камък, вързан за желязна тръба. Камъкът бе покрит с кръв. Без нито дума, гигантът замахна със самоделната сопа над рамото си и я стовари върху главата на хлапето. Разнесе се звук, по-различен от всичко, което Пери някога бе чувал. Донякъде му напомни времето, когато бе дете. С приятелите си бяха „изтървали“ един пъпеш от прозореца на третия етаж на блокче в Северно Фили. Звукът с който пъпешът се пръсна на тротоара бе досущ като този, който издаде главата на Крис под сопата — но този звук бе по-влажен. По Маркъс и стените плиснаха кръв и мозъчна тъкан. Парчета от черепа на Крис се разлетяха по коридора и се забиха в стените. Чукът стигна чак до врата му и сплеска остатъка от гръденя му кош. Изумително, но тялото му остана изправено, стиснало фенерчето в едната си трепереща ръка. Сфинктерът и пикочния мехур на момчето се освободиха, добавяйки дела си към задавящата смрад в коридора.

Пери изплака от ужас. Джамал стори същото, крещейки името на приятеля си. Дуки се разтрепери до стареца, стисна ръката му и забръщолеви неразбираемо. Колкото и странно да беше, но Лео с яростен писък се хвърли напред, вдигнал над главата си лоста, все едно беше копие. Пери се освести, когато видя момчето да се юрва напред. Бутна Дуки зад гърба си, вдигна пистолета и се опита да се прицели. Фенерчетата и на Джамал, и на Дуки трепереха прекомерно, за да са от полза, и макар че изравненият труп на Крис все още държеше своето, то бе насочено към земята. Пери направи всичко възможно да се прицели въпреки лошото осветление, но Лео се изпречи на мерника му.

— Лео! — извика той. — Махай се оттам!

Дори да го чу, момчето не реагира. Ругаейки, Пери пристъпи няколко крачки, опитвайки се да намери ъгъл за чист изстрел. Междувременно Маркъс избърса кръвта от очите си и се втренчи назад, точно когато надвисналото чудовище замахна към него. Маркъс имаше достатъчно разум да вдигне чука.

Двете оръжия се сблъскаха. Чудовището изсумтя от изненада или веселие — Пери не можа да познае от кое по-точно. След това събори Маркъс на земята. Момчето падна по гръб с разтърсващ тътен, но успя да удържи чука си. Тварта пристъпи над него и се обърна да посрещне копиеносеца.

— Махай се от него, копеле! — Лео замахна с лоста.

Инструментът се отплесна от массивния бицепс на гиганта, оставяйки плитка драскотина в плътта. Ако тварта усети болка, то не даде признак. Извъртя се, замахвайки към нападателя си със сопата, но младежът изтанцува извън обхвата му, избягвайки на косъм костотрошащ удар.

— Мамка му, Лео! — изкреща Пери. — Дръпни се настани!

Този път той стори както възрастният му заръча и се просна по лице на пода. Тварта в коридора избухна в смях и стрелна Пери, Дуки и Джамал с облите си очи, сякаш току-що бе забелязала присъствието им. Ухилено, съществото се изплези срещу тях. Езикът му изглеждаше като бял, гърчещ се червей — по-отвратителен от обидно големия пенис, увиснал между краката му. Както го гледаха, подутият инфектиран орган започна да подскача и да се люлее, пръскайки розова и жълта гной. Пери беше благодарен за слабото осветление. Не мислеше, че би желал да вижда по-ясно, отколкото в момента. Смрадта, която лъхаше измежду краката на мъжеподобната твар, бе отвратителна.

Чудовището отново се разсмя и Пери дръпна спусъка.

Не го беше планирал, даже не осъзна, че го е направил, докато пистолетът не подскочи в ръката му и след това тътенът изпълни помещението. Гилзата излетя от оръжието и издрънча по пода. Ехото продължи да отеква, оглушавайки Пери за всичко около него. Вибрацията се предаде по ръцете му. Без да дочека да види дали е улучил гиганта, той стреля пак, този път полагайки съзнателно усилие да се прицелва в гърдите му. Противникът му подскочи и се олюя, но след това стъпи стабилно, все едно се отърсваше и вдигна високо чука си. Кръв течеше от малката дупка на гърдите му.

— Джамал? Дуки? Тук ли сте още? Ако сте, насочете фенерчетата към него!

Пери не можа да чуе дали са му отговорили. Ушите му още бучаха от изстрелите. Но секунда по-късно две треперещи лъча на

фенерчета се кръстосаха върху чудовището. То присви очи срещу светлината.

„Как, по дяволите, стои все още на крака?“

Пери се ококори, когато видя зад изрода Маркъс да се изправя на крака. Момчето завъртя чука, взирайки се студено в нападателя си.

— Ти, я си обърни смърдящия на вкиснало сирене задник насам, скинхедско копеле такова!

— Маркъс, не! — Пери сведе пистолета разочарован, а бученето в ушите му заглъхваше. — Не мога да стрелям, докато си зад него!

Гигантът се завъртя и замахна с чука си отново. Маркъс вдигна своя да пресреши атаката. Двете оръжия отново се удариха едно в друго с шумен удар. Главата на чука на хлапето се отчупи и падна на пода, пропускайки на косьм крака му. Макар че Маркъс успя да отрази убийствения удар, силата му отново го събори на пода. Чукат на нападателя му се удари в стената, пръскайки по пътя си мазилка и гвоздеи. Юношата пусна безполезната дръжка и запълзя заднешком по пода. Гигантът вдигна крак и го стовари върху гърдите му. Пери чу звук, подобен от трошенето на пръчки и след това осъзна, че това са ребрата на хлапето. Кръв бликна от устата на безпомощната жертва, която се закашля задавено. Пери опита отново да се прицели добре в лудия, но Лео се хвърли помежду им и с лоста удари врага на Маркъс в тила. Чудовището с пъшкане го цапна с опакото на свободната си ръка. Макар че Пери видя по голия му череп да бликва кръв, тварта не изглеждаше особено притеснена.

— Мамка му! — старецът се обърна към Джамал и Дуки. — Незабавно се разкарайте оттук! Върнете се, откъдето дойдохме. Хванете се за вратата и вижте дали можете да избягате!

Без да дочака да види дали ще го послушат, той се обърна и се затича по коридора към битката. Лео пълзеше на колене и търсеше лоста си. Изглеждаше замаян. Маркъс квичеше от ужас и болка, а гигантът сграбчи едната му ръка и го вдигна от пода. Пусна чука и тежкото оръжие тупна на пода, вдигайки прахоляк и разтърсвайки дюшемето. След това биячът сграбчи и другата ръка на Маркъс и започна да ги дърпа в различни посоки. Момчето писна. Както го разпъваше, тварта го забълска злостно в стената. Чу се ужасяващо изпукване и влажно шльопване, след което Маркъс увисна в хватката

на гадината, тъй като едната му ръка се откъсна. Гигантът го метна на пода и след това се обърна с лице към Пери и Лео. Ухили се.

Без да спира да се прицели, Пери стреля в лицето му, отнасяйки част от брадичката и бузата. С писък нападателят замахна към Пери с откъснатата ръка на Маркъс, обливайки го с кръвта на тийнейджъра. Старецът стреля отново. Куршумът мина през рамото на гиганта. Той поспря, олюлявайки се напред-назад на подобните си на дървесни столове крака. Но после отново се юрна в атака. Пери осъзна, че вижда зъбите и езика му през раната от куршума.

„Защо не пада? — запита се. — Защо, по дяволите, не умира?“

Пак натисна спусъка. Пистолетът подскочи в ръката му и изстрельт мина нависоко, порязвайки плешивия череп на чудовището. Зад него чу Маркъс да се бори да си поеме дъх. Осьзна, че мъките на момчето трябва да са наистина шумни, след като го чува въпреки оглушителните изстрели. Ръмжейки през съсираната си уста, чудовището му се нахвърли, въртейки откъснатата ръка на Маркъс като сопа.

Пери внезапно осъзна, че Лео е застанал до него.

— Цели се високо! — извика момчето и след това падна на колене. Преди Пери да успее да стреля, Лео удари с лоста напред, улучвайки нападателя им право в средата на гротескния, инфициран пенис. Струя гнил въздух лъхна от дробовете на съществото. То притисна смазаните си слабини с две ръце, изтървавайки ужасяващото си оръжие. Кръв и гной рукаха изпод подобните му на кебапчeta пръсти. Облите му, черни очи се забелиха в черепа и след това с глухо, тихо скимтене то се катурина назад с лоста, все още щръкнал между краката му.

— Дръпни се! — каза Пери на Лео.

Младежът се извърна встрани и повърна.

Пери се наведе над гиганта и изпразни оръжието си в главата му. Отново се сети за избухващия пъпеш. Този път образът по-скоро го зарадва, отколкото да го ужаси. Продължи да натиска спусъка, въпреки че пистолетът беше празен. Сякаш не можеше да се спре. От врата нагоре трупът представляваше просто розово-бели парчета, но някаква малка част от него все още очакваше звяра да седне или да го сграбчи за глезните. Ръцете и китките го боляха. Ушите му кънтяха. Въздухът

бе натежал от оръжеен дим. Празни гилзи осейваха пода, блестейки на светлината на фенерчетата.

— Мамка му...

Пери се обръна трескаво и видя Дуки и Джамал да стоят на място, взирайки се в сцената с шокирано неверие. Лео отново повърна, обливайки дъските на дюшемето, а течността се смеси с кръвта на Крис и Маркъс. Все още треперейки, Пери отиде до него и нежно положи длан на рамото му. Постояха така, без да говорят, докато младежът си изпразни стомаха.

— Мамка му — повтори Дуки, шепнейки едва чуто.

— Провери Маркъс — каза му Пери с дрезгав от емоциите глас.

— Виж дали ощедиша!

Дуки издаде задавен звук.

— Няма начин да...

— Просто го направи. Моля?

Пери стисна рамото на Лео. Младежът се обръна и го погледна със сълзи в очите и повръщано по устните и брадичката.

— Ще се оправиш ли?

— Аха — прошепна Лео. — Просто... Маркъс беше гъз, но беше мое момче, разбираш ли? Нали схващаш какво говоря?

— Да.

— Крис също... по дяволите, познавам Крис, откакто носехме пелени. Не може да е мъртъв. Просто не е възможно!

Пери отново се обръна към телата. Дуки беше коленичил до приятеля си и се взираше в лицето му. Маркъс отвръщаше на погледа му, немигащ и неподвижен.

— Мъртъв ли е? — попита Пери.

Дуки кимна.

— Какво, по дяволите, беше това чудо? — изхлипа Джамал. — Така де, мамка му!

Не получи отговор.

Пери помогна на Лео да се изправи и след това се обръна към всички тях.

— Някой трябва да е чул изстрелите. Ченгетата може и да не дойдоха досега, но вече нямат избор. Казвам да се върнем при изхода, да излезем отново навън и да чакаме да дойдат!

— Ами Маркъс и Крис? — попита Лео. — Просто ще ги оставим тук?

— В момента не можем да направим нищо за тях. Това е местопрестъпление. Най-доброто за всички замесени е просто да не ги пипаме, докато не пристигне подкрепление.

Джамал посочи трупа на мутанта.

— Притесняваш се, че ченгетата ще те арестуват, задето си го капичнал, а?

— Не — отвърна Пери. — Нищо подобно. Беше самозащита. И идиот да си, то се вижда, че Крис и Маркъс са били убити от този проклет изрод. Притеснявам се за всички вас. А сега да вървим!

Той ги подкара назад по коридора. Лео спря, обърна се и стрелна с дълъг, съжалителен поглед приятелите си. Пери го хвана за ръката и го подканни да ги последва.

— Нищо не можеш да направиш за тях!

— Моя е вината — заяви Лео. — Аз настоявах да дойдем тук. Не биваше изобщо да се замесваме! Трябваше да си гледаме собствената работа, да му се не види!

— Не е по твоя вина — възрази Пери. — Вината не е ничия, като изключим може би този едрия гол шибаняк. Понякога се случват гадости. Невинаги има причина или обяснение, без значение колко ни се иска да съществуват. А сега ела!

Лео мълчаливо издърпа лоста от гърба на гиганта. Той се измъкна с жвакане.

Пери ги поведе назад по криволичещите коридори. Бяха изминали само няколко дузини крачки, когато чуха трополене на приближаващи към тях стъпки.

— Минете зад мен! — нареди Пери, пристъпвайки пред младежите. — Бъдете готови да бягате!

Висок, деформиран силует изникна от тъмното и се нахвърли по коридора. Дуки вдигна фенерчето си, светвайки право в лицето на тварта. Съществото изпища, но не забави ход. Пери се втренчи в жилестото му тяло. Беше хуманоид, но ужасно деформиран. Едното му око беше покрито с дебела кожа като ръбец на белег. Зъбите му бяха заострени. Езикът му сигурно беше отрязан наскоро, понеже в отворената му уста се мяташе разраненото, червено чуканче, от което все още капеше кръв.

— Да го еба! — възклика Пери.

Вдигна пистолета си и твърде късно си спомни, че е празен.

— Мамка му!

Лео пристъпи пред него и удари мутанта с лоста. Носът и зъбите му изхрущяха под силния удар. Тварта се търколи на пода с писък. Лео замахна отново. След това трети път. В опит да се предпази от ударите, чудовището вдигна изкривените си ръце във въздуха. Лостът се стоварваше отново и отново върху него.

— Умри! — крещеше Лео. — Умри, копеле! Умри, умри, умри...

Повтаряше го до безкрай. Дори след като главата на тварта се пръсна. Дори след като върхът на лоста проби дузина дупки в тялото му — дори след като то спря да мърда. Пери посегна и хвана момчето за китката. Кръв капеше от оръжието. Лео го погледна с блеснали очи. Пери поклати глава.

— Мъртво е вече. Можеш да спреш!

— Мога ли? — гласът на Лео бе малко по-сilen от шепот. — Наистина ли мога, г-н Уоткинс? Понеже ми се ще да съм честен с вас. Точно сега не мисля, че изобщо ще мога да спра някога!

19.

Дребосъците не спряха да прииждат. Хедър беше сигурна, че ще се откажат, но дори при разстоянието, което бе оставила помежду им, кошмарите продължаваха да я преследват. Странните им, изнервящи викове отекваха в тъмното.

Тя опипа из стаята, опитвайки се да си спомни къде е изходът. Сега ѝ се искаше да не беше хвърляла фенера по ордата. Беше почти сигурна, че в стаята все още няма никой. Не чуваше ничие дишане, а и липсващата киселата издайническа смрад, която да подсказва, че тук се крие някоя твар. Но нямаше да остане така задълго. Тя пристъпи напред, стараейки се да пази колкото се може по-добре тишина, но захвърлените хартии и снимки изхрущяха под краката ѝ. Бълсна бедро в масата и простена и заради болката, и заради внезапния шум.

Прехапала устна, Хедър отчаяно заобмисля възможностите си. Къде можеше да иде оттук? Пред нея имаше чудовища, зад нея също имаше чудовища и бяха малки шансовете в тунела да влезе полиция или който и да е друг, за да спаси нея или приятелите ѝ. За момент тя се почуди дали да не се присвие тук, където си стоеше. Просто да се скатае в тъмното и да чака неизбежното.

Докато си го мислеше, забеляза светлина да се лее от тунела, който водеше към по-големия комплекс пещери и обратно към къщата. Лъчът нарастваше и се усилваше и бързо стана достатъчно ярък, че отново да може да види вътрешността на стаята.

„О, боже — помисли си Хедър, — сега ще мога да ги видя ясно, преди да ме изядат, мамка му!“

Носещите се от пукнатината шумове също се усилваха. Момичето бързо прекоси пещерата и надникна вътре. Вълната от ин витро уроди се разквича, когато я видя, и всички те запълзяха по-бързо. Хедър се гмурна отново назад в стаята. Светлината беше още по-близо и по-ярка.

Беше се озовала в капан.

Диво се озърна в търсене на нещо полезно. Бръсна останалите листове и преобърна масата в отчаяната надежда да намери друго оръжие. Трябаше да има все нещо, ако ще и да е вилица, която върви в комплект с ножа за масло, който бе открила преди това.

Първото от бебетата-чудовища тупна в стаята с влажно, скърцащо пльокване. Дори в полумрака момичето можеше да види как масивните зеници на воднистите му очи се фокусират незабавно върху нея. Изродчето нямаше крака — само две къси, дебели ръчички. Колкото и странно да беше, съществото се изправи на тях и зашляпа към плячката си, мяукайки като коте. Хедър сграбчи едно от старите одеяла и го метна върху тварта. Писъците й се усилиха, щом се защура под одеялото. Момичето вдигна босия си крак и ритна с все сила. Тварта се оказа мека и поддаде под стъпалото й. Хедър ритна повторно. Бебето изпища. Тя го стъпка и продължи да го смазва, а малките костици се трошаха задоволително под тежестта ѝ. Чудовището отначало пищеше и се тръшкаше, а после се усмири.

В отговор на виковете му онзи, който идваше откъм големия тунел, се затича. Стаята се озари от ярката светлина. Още братя и сестри на тварта се изсипаха от пукнатината. Една по една влизаха в малката пещера. Всички бяха деформирани. Повечето не би трябвало изобщо да могат да оцеляят, но ето че бяха живи. На някои им липсваха крайници. Други имаха толкова изкривени и съсипани тела, че Хедър се изумяваше как оцеляват. Лицата им бяха като извадени от кошмар. На някои им липсваха очи или пък имаха твърде много. Други имаха зейнали дупки на мястото на носовете си и гнили пещери на мястото на устите. Всяко едно бе покрито с мръсотия, бяха омазани с кора засъхнала слуз като прасета, които са се въргаляли в кал и лайна. Изумяващо беше, че от телесните отвори и криволици на много от тях растяха мухъл и малки бели гъби.

Сякаш следвайки някаква беззвучна обща команда, мутантите се разделиха, опитвайки се да обградят плячката си. Ужасена и отвратена, Хедър вдигна полуизгнилата маса и я завъртя срещу тях. Масата литна, вряза се в гъстото струпване на твари и се разпадна, обсипвайки ги с трески и пръски кръв. Бебетата се разпищяха. Надолу в тунела светлината ставаше още по-ярка, а стъпките ускориха и прераснаха в трескаво тичане.

— Мамка му! Остави малките на мира, кучко!

Хедър разпозна гласа незабавно. Беше същият, който се бе сблъскал с нея и преди, в тъмното. Онзи, дето се хвалеше, че е взел колана на Брет от Ксавиър. Сякаш за да потвърди подозренията ѝ, тя чу изплющването на колана, когато светлината се приближи.

Трябаше да действа бързо. Ако се забавеше още, щяха да я хванат в капан тук, в пещерата. Хедър не искаше това да се случва. Ако трябаше да умре тази нощ, нямаше намерение това да става в ръцете на тези ужасни, инфантилни изроди. По-добре да си разбие сама главата в стените на пещерата, докато загуби съзнание. Трябаше да намери как да се измъкне. За момент обмисли дали да не се върне назад и да се качи обратно в къщата, но се отказа от идеята. Къщата беше ловното поле на тези твари — или по-точно, на зреите твари. Дори и да бе празна в момента, нямаше как да узнае колко още капани са заложени там и нямаше гаранция, че би могла да намери изход, който да не е блокиран. По-добре беше да търси изход от тунелите. Трябаше да има и други начини да се влиза и излиза, иначе тези твари са щели да умрат от глад още преди много време. Несъмнено не бяха способни да оцеляват само с плячката, която сама попадаше в къщата.

— Хей, жено, чу ли ме? Просто се предай! Ще бъда бърз. Ще те обезкървя, преди да разбереш какво става! Само влошаваш нещата така!

Гласът приближаваше. Беше по-ясен. Ехото отслабваше и вече не го изкривяваше толкова, но звучеше все тъй ужасно.

„Влошавам нещата ли? — помисли си Хедър. — Че как мога да ги влоша още повече?“

Приятелите ѝ вероятно бяха мъртви, а тя бе в капана под улиците на Филаделфия заедно с глутница отвратителни мутанти-изроди.

Децата се бяха свестили от атаката ѝ и започнаха да се прегрупират. Френетичните им, мяукащи писъци се усилиха. Коланът изпуква отново, отеквайки по коридора. Хедър се стрелна напред и сграбчи счупения крак на масата, поставяйки се за момент на достъпно за удар разстояние. Няколко от посмелите твари замахнаха и плюха по нея, съскайки от ярост. Смрадта, която лъхаше от тях, беше достатъчна да насиљзи очите ѝ.

Тя замахна с крака на масата и скочи напред, възпирайки напредъка на дребните си противници. Светлината продължаваше да

се усилва и вече беше достатъчно близо, за да различи момичето облия лъч на фенерче и тъмния силует зад него.

Трябаше да има някакъв изход. Ето това бе от значение! Всички изроди и чудовища, и мръсотията и смъртта, и смрадта на това място да вървят по дяволите, стига тя да успее да стигне до другия край и да избяга. Хедър продължаваше да си го повтаря, задавена от вонята и в търсене на начин да пробие кръга на противниците си. Абортите и кошмарите подскачаха, пляскаха и цвърчаха, докато се опитваха да я докопат.

Едно от тях — оживена твар с подпухната кожа между ивиците мръсотия и глина, с изпъкнали очи и оголени, прекалено големи жълти зъби — ѝ се нахвърли, протегнало и двете си скелетоподобни ръце. С писък Хедър завъртя сопата си. Кракът от маса се удари във влажната плът, издавайки жвакащ звук, който ѝ напомни за потъването на обувка в кал. Тварта изсумтя и след това изпища, а дългите му кокалести пръсти задраха в глезена ѝ, преди момичето да успее да отстъпи.

Студените, малки пръстчета бяха неестествено силни и преди тя да разбере какво се случва, чудовището ѝ се нахвърли. Могъщи ръце сграбиха крака ѝ и мъртвешко-бялото лице на тварта се приближи, а огромните ѝ зъби се сключиха върху глезена на момичето и се забиха дълбоко, прорязвайки плата на панталоните ѝ и потъвайки в кожата. Зъби задраха по костта ѝ и обелиха плътта. Хедър простена, когато болката пламна в крака ѝ. Замахна със сопата и я фрасна в гърба и раменете на чудовището. Почти очакваше гнилото дърво да се разпадне в ръцете ѝ, но вместо това то устоя, вибрирайки от силата на ударите ѝ. Всеки нанесен удар оставяше грозни пурпурочервени рани по подпухналата бяла кожа на тварта, която пусна крака ѝ и отскочи назад, пищейки и удрийки въздуха. Хедър изсъска очарована, докато чудовището се гърчеше от явна болка. Останалите от групата, които се бяха приготвили да нападнат, сега се дръпнаха. Момичето виждаше в очите им пламъчетата на предпазливостта и несигурността.

Но всичко това изчезна в мига, когато човекът с фенерчето влезе в стаята.

— О, Боже мили!

Новодошлият се усмихна.

— Харесва ли ти костюма ми? Смяташ ли, че е хубав? Хайде, огледай ме добре. Така и така ще си новата ми неделна рокля!

Съществото беше надянало кожата на мъртва жена върху тялото си. Груби, черни шевове минаваха по краката и стомаха, обхващаха кръста и шията. Плоските гърди висяха празни. Кожата беше гладка и лъскава и се обтягаше до скъсване по гърдите и ръцете на маниака. Хедър виждаше как собствените му мускули шават и се издуват под втората кожа. Вероятно най-шокиращи бяха слабините на убиеца. Пенисът му стърчеше от гънките на мъртвата, тъмна вагина, напълно еректира. Тя погледна отново към лицето му и го видя да облизва устни, докато я оглежда.

— Повече от дреха е — прошепна той. — Това съм аз. Това е моята кожа. Моята втора кожа.

— Скуг — отвърна Хедър, припомняйки си името му от предишната им среща.

— Самият аз — съгласи се убиецът. — Това е името ми. Не го износвай!

Той се изсмя, а момичето пристъпи встрани, щадейки ранения си крак. Останалите мутанти веднага започнаха да вият. Тя застина.

— Ще си чудесно допълнение към гардероба ми — заяви Скуг. — Но стига помотване. Най-добре да се хващаме за работа, нали така? Да приключваме още сега. Имам много работа тази нощ и вие с приятелчетата ти ме отклонихте от графика!

Говореше спокойно, суровият му глас бе почти отегчен. Погледът му се стрелна към крака от маса в ръката на Хедър и той се засмя. След това пристъпи леко и замахна към нея с колана. Изплюща. Момичето усети полъха от прелитането на токата, която на косъм пропусна бузата ѝ. Успя да се изпльзне под удара, отскачайки встрани, но се спъна и изгуби опора. Падна на колене и изстена от болка, когато неравният каменен под се вряза в плътта ѝ. Скуг ѝ се нахвърли, все още кикотейки се. Без да мисли, Хедър поsegна, сграбчи едно от малките деца за ръката и се изправи на крака. Замахна с пищящото бебе и удари Скуг по слепоочието с ръкомахащото дете. И възрастният, и то паднаха на пода. Скуг се размърда. Бебето — не.

Хедър се втурна към изхода. Стисна зъби и се постара да не обръща внимание на болката, горяща в глезена ѝ.

Зад нея Скуг и останалите мутанти побесняха. Пищяха от гняв, виеха и замахваха диво, удряйки юмруци, перки и чуканчета по стените на пещерата и олюлявайки се от ярост.

— Ще си платиш за това! — виеше Скуг. — О, много ще те боли заради това!

Една от тварите се плъзна пред Хедър, блокирайки пътя ѝ. Вместо крака имаше грубовати, кокалести перки, а ръцете приличаха повече на пипала, отколкото на полезни крайници. Момичето се завъртя встрани, търсейки откъде да мине. Виейки от ярост, Скуг запрати фенерчето си по нея.

То се удари в стената и отново потопи стаята в мрак. Когато мракът се завърна, Хедър беше обърната с лице към пукнатината. Преглъщайки с усилие, тя се втурна право напред, лудо и сляпо, изпънала ръце пред себе си.

— Кучко! — врещеше Скуг. — Ти, мръсна кучко! Ще те изчукам с нож! Ще ти извадя вътрешностите и ще пъхна хуя си в тях! Ще ти извадя очите и ще чукам дупките!

Босият крак на Хедър се стовари с все сила върху едно от бебетата. Тя се подхълъзна, но запази равновесие. Нещо топло и влажно изжвака между пръстите ѝ. Бебето изпища, тръшкайки се под крака ѝ. Тя го прекрачи и закуцука нататък.

— Спри! — извика Скуг. — Остави ги намира! Кълна се в Об, когато ми паднеш в шибаните ръчички, ще те дам на Нойджъл и ще го оставя да прави онова, което умее най-добре!

Хедър нямаше представа кой е Об или каква е специалността на Нойджъл, а и не ѝ пукаше. Не възнамеряваше да се навърта наоколо толкова време, че да научи. Пръстите ѝ докоснаха стената. Тя заопипва, намери цепнатината и се мушна в нея. Зад Гърба ѝ яростната шумотевица достигна ново, оглушително ниво.

Хедър се закатери нагоре по склона, пренебрегвайки острите камъчета под ръцете и краката си. Вървеше приведена, за да не си удари главата в ниския таван. Когато коляното ѝ се стовари върху парче счупено стъкло от фенера, тя дори не простена. Паниката и адреналинът я тласкаха напред.

Преди да спре да се ослуша за преследвачи прецени, че е стигнала до точката, където за първи път се сблъска с децата. Естествено, че я преследваха. Ако се съди по звуците, потерята водеше Скуг. Хедър забърза нататък, пълзейки през мрака, без да знае какво я очаква напред и без да се мъчи да предвиди.

Смрадта се усилваше. В каквото и да пълзяха онези бебетаизроди, източникът се намираше пред нея. Хедър дишаше през устата си и отказа да спре. Цялото й тяло трепереше, а сега и болката започна да се обажда. Тя я пренебрегна и стисна зъби.

Преследвачите й бяха затихнали, но тя все още ги чуваше зад гърба си неуморно да напредват към целта. Пълзяха и се хързулваха, без да говорят. Сега долавяше само дращене на нокти и пръсти по камъка. Усети полъх върху лицето си и когато потупа стените на тунела, остана с впечатлението, че той отново се разширява. Опита се да се изправи. Макар да не можеше да застане в пълен ръст, все пак успя да се надигне приведена. Раменете и гърбът й опряха в тавана. Привеждайки се отново, момичето продължи напред, докато тунелът не се разшири още повече. Тогава се изправи и се протегна.

Хедър спря. Смрадта бе станала още по-силна. Вече не чуваше отгласи от потерята зад себе си, но не се съмняваше, че Скуг и дребосъците му са още в тунела и пълзят крадешком към нея в мрака, с намерението да се промъкнат тайно и да я спипат. Единственият ѝ шанс бе да продължи напред. Въпреки това се поколеба, изплашена от онова, което би могло да я очаква. Ами ако мракът се състеше още и станеше толкова плътен, че да я задуши? Ами ако просто престанеше да съществува?

„Полудявам. Мракът не е живо същество. Продължавай, Хедър! Дължиш го на Ксавиър и на останалите! Хайде, давай! Просто давай!“

Тя се припльзна напред, тялото я болеше от всяка колеблива стъпка. Краката й се спуснаха върху нещо меко. Намръщена, Хедър коленичи на пода на пещерата и го докосна колебливо. На допир представляваше нещо като смес от ивици вестник, парчета плат и изолация от фибростъкло. Когато Хедър бе по-малка, имаше два хамстера на име Глупи-Глуп и Тъпчо-Тъп. Постелката на дъното на клетката им се състоеше от ивици вестник и борови трици. Сместа тук ѝ напомни за хамстерите.

Смрадта беше много силна, а се долавяше и допълнителен полъх отнякъде. И двете я заляха и сякаш залепнаха за нея. Хедър се закашля, неспособна да се сдържа вече. Застина, вслушана във всеки звук, който би могъл да издаде положението й, но тунелът зад гърба й остана тих. Тя започна да се чуди дали случайно не греши. Дали пък Скуг и другите не се бяха отказали? Или пък изчакваха? Може би се

намираше в зала без изход и те знаеха, че ѝ се налага да се върне назад?

Хедър се закашля отново и се задави. Хрумна ѝ, че ако се приведе по-ниско, вероятно замайващата смрад няма да е толкова ужасна. В крайна сметка, нали това пожарникарите препоръчваха да се прави при пожар? Ако се наведеш до земята, димът няма да те стигне, понеже се издига нагоре. Може би същото се отнасяше и за сегашното ѝ положение. Всичко щеше да е по-добре от това да коленичи тук и дадиша гадостта. Усещаше вкуса на смрадта в дъното на гърлото си — мазен и кисел.

Тя се приведе напред и запълзя на четири крака. Сместа по пода шумолеше под нея, но Хедър драпаше през нея, твърдо решена, че е късно да променя курса си. Очите ѝ все още сълзяха и пареха, а гърлото си усещаше като обложен, но смрадта ѝ се струваше по-поносима на наземно ниво. Не беше сигурна дали не е плод на въображението ѝ. След това дланта ѝ влезе в съприкосновение с нещо твърдо и цилиндрично. Студен метал. Фенерче!

„О, моля те, нека вътре има батерии! О, моля те моля те моля те...“

Замисли дали не си струва да го пробва. Ако преследвачите ѝ все още бяха тук, фенерчето без съмнение щеше да ги отведе право при нея. От друга страна, ако не бяха, то наличието на известна видимост щеше да ѝ помогне да избяга много по-бързо.

„Ако изобщо проработи. Няма да разбера, докато не го включва.“

Затаила дъх, Хедър намери копчето на фенерчето и го натисна. Почти припадна, когато светлината се включи. Беше слаба, но в сравнение с пълния мрак, в който тя се намираше миг преди това, лъчът заливащо помещението със заслепяваща яркост. Пред Хедър заплуваха цветни петна. Тя замижа за момент и след това отново погледна, присвила очи с надежда да се приспособят. Когато отново бе способна да вижда, се огледа.

Намираше се в голямо, обло помещение, със зеещи в двата края отвори на тунели. Подът наистина бе затрупан с дебел пласт подложка — накъсани вестници и списания, ивици от стари одеяла, чаршафи и дрехи, рула изолация и други меки вещества. Хедър усети странен прилив на гордост, че е успяла да идентифицира асортимента просто чрез допир. Разпилени сред боклука стояха стари, счупени играчки —

самосвал с липсващо колело, кукла с щръкнал през шевовете пълнеж, дървени блокчета, покрити с мухъл.

Обладана от ужас, Хедър осъзна, че се намира в някаква отвратителна детска стая. Тя се изправи на крака и забърза напред, препътайки се към изхода. Миризмата беше като стена, но вече не й пукаше. Приведе глава, дишаше през устата и се мъчеше да върви напред.

Напусна детската стая и продължи напред. Коридорът се оказа къс — по-скоро ниша, отколкото тунел. Отваряше се към още по-голямо помещение. Тя спря и посвети с фенерчето. Вътре беше почисто, но не по-малко притеснително. Пред нея имаше купчини отпадъци, острови от мръсотия и натрошени мебели, както и късове плавеи, ръждиви тенекиени кутии, стъклени бутилки, парчета плат и нещо, което напомняше кожа. Нямаше нищо ново. Повечето отпадъци бяха съсипани от годините и изгнили до точка на пълна неразпознаваемост. Всички бяха потопени във вода, достатъчно дълбока да скрие пода отдолу. Хедър сбръчка нос. Водата беше най-ужасна. Тя посвети с фенерчето в нея и видя бледи обезцветени дъги от разложени отпадъци и буци изпражнения. След това забеляза и нещо друго.

Кости.

Водата беше пълна с човешки останки — оглозгани до кости скелети, нито един от които не беше цял. Разбит фемур тук. Счупен гръден кош там. Разцепена половинка от череп, ухилена към нея изход тинята.

Хедър потисна писъка си и насочи лъча на фенерчето към купчините смрадлив боклук. За своя изненада забеляза, че те са проядени от дупки — нацвъкани с прокопани пещери. Бяха подобни на иглути постройки, създадени от боклук и мръсотия, застлани със стари вестници и парчета отпадъци. Дълбоко в тези черни скривалища започнаха да се размърдват силуети, явно обезпокоени от внезапното ѝ нашествие.

В даден момент от живота си Хедър бе възнамеряvalа да стане ветеринарка. Тази мечта бе избледняла след бърза последователност други, по време на които реши да става сестра, фризорка, а след това адвокат, преди в крайна сметка да признае, че си няма и понятие каква иска да бъде, когато завърши — не че това беше спряло родителите ѝ и

училищния съветник. Но по време на краткия период, когато бе обмисляла кариера на ветеринарен лекар, Хедър изгледа всякакви възможни телевизионни предавания за природата и погълщаше всички подробности. Оказа се, че в света на животните има определени правила и докато съзерцаваше гнусната ужасия пред себе си, тя осъзна, че правилата на природата тук не са били просто нарушени, а направо изцяло зарязани.

Природата се грижеше за определени неща. В природата, ако сред вълците или мечките се родеше деформирано малко, то най-вероятно незабавно щеше да бъде милостиво умъртвено, понеже животът не е благороден и определено не щади слабите. А докато тварите изникваха от дупките си, Хедър най-сетне разбра на какво се е натъкнала. Чудовищата, които беше видяла преди и онези, които бяха убили приятелите ѝ и ги бяха преследвали през къщата и през пещерите, и дори мутиралите бебета от предишния тунел — всички те бяха здрави. Деформирани, очевидно, но здрави. Тварите, които живееха тук, сред тази гниеща яма, бяха такива, които природата би убила в реалността. Те бяха деца, неспособни да се хранят сами, отхвърленичета и слаботелесни. Мутантите на мутантите. Но по неизвестна причина, се държаха със зъби и нокти за живота.

Хедър се взираше в помията около себе си,олови миризма на гниеща плът и разложение, огледа костите и усети как по тялото ѝ пробяга студена тръпка.

Гадините не бяха мъртви. Вместо това бяха изхвърлени.

Изхвърлени като боклук, а не като живи същества.

Оставени да се оправят сами. Може би от време на време им хвърляха по някое парче храна — или може би скелетите принадлежаха на хора като нея, имали лошия късмет невредими да избягат от къщата и пещерите, а след това да се натъкнат на този участък.

Предишната зала бе представлявала детска ясла. Тази тук беше сиропиталище — или бунище. Или и двете.

Някъде от дясната ѝ страна едно от изгнаничетата измяука и цопна във водата с шумен плясък. Хедър пропусна гмуркането му, но забеляза вълничките, които се вдигнаха.

— По-добре стойте далеч от мен, да не ви пребия всичките!

Треперливият ѝ глас отекна в залата. Тварите, които живееха в купчините и се пързалиха из тинята, издадоха разни звуци в отговор. Хедър остави погледа си да се рее из залата в търсене на нещо полезно в боклука, но не видя нищо, което можеше да използва. Вече от няколко места във водата се вдигаха вълнички и под повърхността напредваха малки, тъмни форми. Краката ѝ бяха на самия ръб на гнусната каша и Хедър отстъпи притеснена назад.

— Сериозно говоря! — извика. — Стойте далеч от мен, мътните ви взели!

Гласът ѝ отекна и отново тварите отвърнаха със скимтене и чуруликане. Нещо зашумоля над нея. Хедър погледна нагоре, святкайки с фенерчето. Не можа да види нищо, таванът беше твърде високо, а слабият лъч не успя да разсее мрака. Шумоленето се повтори. Изгоре се посипа мръсотия, кацна в окото на момичето и поръси бузата ѝ. Тя трепна от неочекваната болка. Окото ѝ пареше и се насълзи и ѝ се наложи да устои на желанието да остави фенерчето и да го разтрие.

Миг по-късно по-голямо количество мръсотия се посипа по главата ѝ. Хедър примигвайки вдигна поглед и...

... точно тогава нещо се пусна от сенките и кацна върху вирнатото ѝ лице.

Беше с размера на борсук и имаше люспеста кожа и остри зъби и нокти, но не ѝ остана време да го разгледа, преди то да я връхлети. Малки нокти се забиха в бузите и шията ѝ и стиснаха здраво. Малки, подобни на иглички зъби се сключиха върху носа ѝ. Ударът и болката я свалиха на колене. Фенерчето се изпълзна от ръката ѝ и се търколи към мътната вода. Хедър сграбчи малкото същество и се опита да го издърпа от лицето си, но зъбите и ноктите му се забиха по-дълбоко. Заслепена, тя се изправи на крака и забълска по стисналото я, задушаващо я зверче. Твърде късно осъзна, че се върти на ръба на водата. Единият ѝ крак увисна над празното пространство и след това тя падна.

Локвата се оказа по-дълбока, отколкото очакваше. Главата ѝ потъна под повърхността. Щом мазната супа се затвори над нея, нападателят на Хедър се пусна от лицето ѝ и отплува встрани. Тя отвори очи и видя само мрак. След това се сети от какво се състои той — изпражнения, слуз и други гадости. Отново стисна здраво очи.

Вкусът на сувор канал изпълни устата на Хедър и синусите ѝ, когато тя се опита инстинктивно да вдиша. Дробовете ѝ горяха. Усещаше пулсиращата си глава така, сякаш ей сега ще избухне. В тъмното остри, не видими отпадъци се бълскаха в кожата и дрехите ѝ.

Хедър зарита, за да изплува, приела, че надали е потънала много дълбоко. Преди да стигне до повърхността обаче нова, малка ръка я натисна по тила и я бутна по-надолу в дълбините. Отчаяна горещина избухна в гърдите на момичето, кислородът ѝ намаляваше и нуждата да вдиша прерасна в отчаяние. Тя заразмахва ръце, опитвайки се да избути тварта, но не успяваше. Чудовището се движеше над нея и сведе лице към скалпа ѝ. Хедър усети допира на люспеста кожа и остри зъби. Отвори очи. Тварта дръпна косата ѝ и плъзна устни още по-ниско, премервайки се във врата ѝ, сякаш се опитваше да реши къде иска да я целуна. Момичето отново забълска с ръце и този път успя поне да измести нападателя си. Туловището му се килна, но гадинката все още я стискаше за косата.

Друга твар във водата болезнено издра ребрата на Хедър и една от гърдите ѝ. Момичето се затърчи отново и изви ръка зад врата си, опитвайки се да удари нещото с лакът, но ъгълът бе неудобен. Всичко, което постигна, бе да разтегне мускулите на рамото и гърба си. Съпротивата ѝ обаче сигурно бе изплашила тварта, понеже внезапно я освободи и отплува, като разплъска водата. След това някаква нова гад захапа другото ѝ рамо, чак до кръв.

Хедър отвори уста да изпиши, изгубвайки и малкото останал в дробовете ѝ въздух. Порция гнила супа нахлу в гърлото ѝ при опита да вдиша. Разтърсиха я яростни тръпки. Главата ѝ пулсираше и ушите ѝ кънтяха, а гнусната вода пълнеше устата ѝ.

Хедър забълска по-трескаво, използвайки последните си сили. Зъбите, които се бяха забили в рамото ѝ, се откопчиха, когато тя се обърна и зарита лудо, отчаяна да живее, независимо от агонията или щетите, които гърчовете ѝ предизвикваха.

Тварта изчезна и главата на Хедър се подаде над повърхността. В началото не можа да види нищо. Зинала за въздух, тя избръса каналната смес от очите си и зрението ѝ се възвърна. Фенерчето ѝ още лежеше на ръба. Тя зарита към него. Наблизо малък силует се плъзна през водата с определено зловеща грация.

— Не! — гласът ѝ прозвуча като шепот.

Давейки се в опити за повръщане, тя прокара ръце през сместа, усещайки я как минава между пръстите ѝ, докато търсеше нещо, с което да се защити. Този път извади късмет. Лявата ѝ ръка се натъкна на твърд предмет — покрит с мръсотия, но тежък. Зловеща усмивка изгря на лицето на Хедър.

Звукът на собствения ѝ смях я шокира. Тя издърпа предмета от водата и зачака противника си, без да обръща внимание на смрадта на канал, която пронизваше въздуха. Огледа се. Звукът на плискаща вода бе единственото ѝ предупреждение.

Хедър стискаше здраво оръжието си и плъзна другата си ръка по неравния му ствол, без да обръща внимание на странните хълзгави петна, докато навеждаше сопата назад.

Три удара на сърцето и плискането се приближи.

Два и тя можеше да усети движението на водата около себе си, когато изродът я приближи.

Едно — и тя вложи цялата си тежест в удара, вслушана в звука на свистящия въздух и после в задоволителния тръсък, с който оръжието ѝ се стовари върху плът и кост. Сблъсъкът се предаде по ръцете ѝ и след това по китките и лактите, преди да затихне в раменете. Гърдите ѝ се люлееха и мърдаха от усилието.

Мутантът изпищя с висок и писклив глас. Тя стовари отново сопата си върху него с къса, яростна дъга. Ударът ѝ вцепени ръцете и оставил пръстите ѝ да пулсират от силата му. Около лицето ѝ се разплискаха канални води и слуз. След това я изпъръска и нещо друго. Хедър се дръпна и усети как с оръжието ѝ се вдига и топла струя, която заля лицето ѝ в кръщене от кръв и лайна. Изпищя гнева си в мрака и се вслуша в ехото на гласа си, треперейки от адреналин и гняв.

Следващото чудовище, което я нападна, плуваше дълбоко и я удари в бедрото. Хедър потъна за момент под повърхността, преди да изплува отново. Стовари сопата надолу с яростен удар, но гъстата супа се оказа сериозно препятствие и я възпря. Тварта уви дълга, тънка ръка около задника ѝ и момичето усети паешки пръсти да драпат по джинсите ѝ под водата. Изпищя отново и заръчка отвратителния крайник с оръжието си, докато той не се отдръпна. Хедър пак замахна към мястото, където предполагаше да е остатъка от съществото, но го пропусна напълно. Това обаче прекъсна нападението му и девойката го чу да отплува.

Тя отново се обърна и се насочи към брега като кашляше и се насилаше дадиша дълбоко, нетърпелива да вика кислород в гърдите си и да изплюе гнусния вкус на мръсотия. Имаше чувството, че дробовете ѝ са напълнени с киселина, а мускулите си усещаше така, сякаш бяха заменени с живи жици, които трепереха и дрънчаха, но отказваха да работят както трябва. Лицето ѝ се подаваше едва на инч над повърхността и Хедър продължаваше да кашля и да се мъчи да се добере до брега. Сграбчи твърдата каменна повърхност. За един трескав момент не беше сигурна ще ѝ стигнат ли силите да се издърпа от ямата, но след това чу мяукащи писъци и плисъци. Разнасяха се от цял куп места из помещението. Пришпорвана от страх, девойката се надигна на ръце и се измъкна напълно от тинята. След това падна, извърна глава настриани и повърна. Мокра слуз капеше и се стичаше от тялото ѝ, образувайки локви. Смрадта беше невероятна.

Във водата зад нея се вдигаше все повече шум. Хедър повърна отново и след това седна, обърсвайки уста и посягайки към фенерчето. Светна над ямата и видя водата да се плиска. Намръщи се, осъзнала какво се случва. Мутантчетата вече не се интересуваха от нея. Те поглъщаха братята и сестрите си — онези, които бе убила или наранила. Ухили се мрачно.

„Добре — каза си, — нека се изядат едно друго, вместо да ядат мен!“

Гледаше ги как се хранят и повърна още няколко пъти. След това, доволна, че ще живее поне за момента, Хедър се обърна в търсене на изход оттук.

Сблъска се със Скуг, който стоеше мълчаливо зад гърба ѝ.

— Кучка — плю той и я удари с опакото на дланта си. — Трябваше да знам, че ще те намеря тук с останалия боклук!

Хедър не издаде нито звук, когато замахна с фенерчето и го стовари върху слепоочието му. Скуг изсумтя и залитна назад, олюявайки се.

— Стига толкова, мършляк! — каза му тя с нисък и хищен глас.
— Стига толкова гадости. Мой ред е! Мой ред!

Тя го удари отново и пак го уцели по главата. Въздухът изскочи от дробовете му. Скуг се залюля по-силно. За секунда Хедър си помисли, че ще падне, но противникът ѝ запази равновесие. Тя посегна

за трети удар, но изродът се изправи, потри слепоочието си и се втренчи ухилен в нея. Тя се стресна и спря насред замаха.

— Така ли мислиш? — попита той.

Хедър усети как гневът ѝ гасне. Съмнението се завърна. Страхът ѝ разцъфтя отново.

Усмивката на Скуг се разшири.

— *Наистина* ли мислиш така?

— С-сериозна съм — заекна Хедър. — Стой далеч от мен, мамка ти, болно копеле!

— Хайде де, маце! Вложи всичко от себе си!

Тя нападна с писък. Вместо да се приведе или да се опита да избегне атаката ѝ, Скуг я пресрещна челно, пристъпвайки към нея. Хвана я с една ръка насред замаха. С другата сграбчи гърдата ѝ и стисна. Вбесеният вик на Хедър се превърна в болезнен писък. Все още усуквайки гърдата ѝ, Скуг дръпна ръката ѝ надолу и я изви едновременно с това. Фенерчето се изплъзна от хватката на момичето и издрънча на пода. Стъклото му се счупи, а желязната дръжка се търкулна и цопна във водата.

Скуг изсъска. Гнилият му дъх бе горещ и овлажни лицето на Хедър. Ноктите му се забиха в китката ѝ и през ризата — в плътта на гърдата ѝ, когато я усуга по-силно, насиливайки жертвата си да падне на колене, докато не се оказа с лице пред ужасния пенис, щръкнал от сбръканата вагина, която изродът носеше на кръста си.

— Не си достатъчно добра за нов чифт дрехи — плю той. — Не ставаш за нищо. Ти си просто поредният боклук, изсипан върху нас изотгоре. Ти си боклук!

— Моля те — изквича Хедър — моля те молятемоляте моляте...

Скуг се засмя с потънало в мрака лице.

— Ще ме молиш ли сега? Ще предложиш ли да ми смучкаш хух или нещо друго, ако ти обещая да не те убивам?

Хедър преглътна хлипа си, неспособна да отговори. Пенисът на Скуг трепна и се съживи.

— Това ли ще направиш? Ще ме молиш ли да го направиш?

Зад гърба си момичето чу как се разгаря схватка във водата — плискане и хор от мънички, гладни гласчета. Мислите ѝ се насочиха към Ксавиър и приятелите ѝ. Зачуди се къде ли са сега и дали някой от тях е още жив.

— Е, знаеш ли какво? — Скуг пусна гърдата ѝ и сграбчи косата ѝ. Дръпна я силно и Хедър изпища отново. — Не бих допуснал да ме докоснеш с устни. Какво мислиш по въпроса, а? Не ставаш и за това. Не ставаш да те изядем. Не ставаш даже да те нося. Както казах, ти си просто поредното парче боклук изотгоре. А ние изхвърляме боклука си тук долу!

— Не!

— Да. Обзалагам се, че и без друго приятелят ти е по-приятен на вкус. Той е боец. Ще изям сърцето му и ще добия силата му.

Той със смях я извлачи до ръба на ямата. Хедър се гърчеше, бореше се и дращеше, но Скуг не пусна нито косата, нито ръката ѝ. Полза не донесоха и хаотичните ѝ ритници. Противникът ѝ се напрегна, изпъшка и Хедър усети, че полита във въздуха, след което отново цопна в смрадливия басейн. Имаше достатъчно здрав разум да си поеме голяма гълтка въздух, преди да потъне под повърхността, но това беше всичко.

„Не — каза си тя. — Няма да умра по този начин! Не и след всичко, през което минах! Мамка му! Няма начин!“

Водата направо кипеше. Хедър усещаше тварите да плуват навсякъде около нея, докато риташе отново към повърхността. Кракът ѝ улучи нещо твърдо, което се въртеше и гърчеше под нея. За секунда си помисли, че може да е фенерчето, но след това осъзна, че е твърде голямо.

Фенерчетата нямат опашки.

Опашката беше дебела и дълга и ѝ напомни за пипало. Замахна бързо и я удари по бедрото с достатъчна сила да счупи костта. Болката беше по-ужасна от всичко, което Хедър бе усещала през живота си. Откъснаха се месо и кост. Опашката преряза артериите и нервите ѝ.

Момичето потъна бързо и надълбоко. Взираше се надолу с надеждата да види светлина, но зърна само мрак. Под повърхността тъмнината бе твърде гъста, за да успее да различи нападателя си. Виждаше ясно само малък силует с голяма опашка, който се стрелна към нея. Зад него плуваха и други мутанти-бебета.

Хедър инстинктивно вдигна ръка да отблъсне атаката и опашката я преряза, цепвайки я на две между китката и лакътя. Момичето се втренчи в чуканчето. Кръв плисна бавно от раната, оцветявайки водата като мастило. Опашката се стовари отново и разцепи корема ѝ,

врязвайки се под диафрагмата. Едната от гърдите ѝ се заиздига нагоре, придържана на място само от ивици мазнина и плът. След това дузини гладни малки ръчички я откъснаха от тялото ѝ.

„Няма да умра така, отказвам, мътните го взели! Не се предполага да умра така! Не е честно! Имам живот пред себе си! Това просто е лишено от смисъл...“

Хедър погледна отново към повърхността с надежда да види светлина за последно, с надежда да види как Ксавиър идва да я спаси. Или пък да зърне родителите си. Роднините си. Приятелите си. Господ.

Вместо това съзря опашката да замахва към лицето ѝ.

След това мракът я обгърна и Хедър не видя нищо друго.

20.

Ксавиър затвори очи. Не защото искаше, а защото адреналиновият прилив, който го бе водил от мига на бягството му, сега го напусна и го остави слаб и разтреперан. Загубата на кръв, шокът и умората най-сетне го бяха догонили. Знаеше, че има нужда от почивка, ако ще и само за малко, ако смята да продължава да търси другарите си и да излезе оттук жив. Стомахът му изкурка. Беше гладен. Изглеждаше абсурдно след всичко случило се, но си беше истина.

Лек полъх погали върху лицето му. Идваше някъде от ляво. Напомни му за момент как се чувстваше като дете, когато дъхът на майка му пролазваше по кожата му, докато му пееше приспивни песни. Осъзна едва сега колко ценни са тези спомени, тези странни малки сензорни възприятия, които съставяха неговия живот. Бяха същността на това да си жив. Ако умреше тази нощ, тези спомени щяха да спрат да съществуват. Ксавиър нямаше намерение да допусне това да се случва. Остана на мястото си, прилекнал до голям камък — не искаше да продължава нататък все още, не искаше да забравя майка си, понеже поне докато си я спомняше, нямаше да умре.

Отвори очи, когато нов полъх подсухи потта на челото и бузите му. Носеше различна миризма — не смрадта на мутантите или повея на каналите. Беше нещо друго. Нещо, което не можа да идентифицира. Не беше неприятно. Напомни му за някои от другите му любими миризми — газолин и парфюма на Хедър, и потпурите на майка му, които бяха разпръснати из цялата къща и изльчваха аромат, който сякаш излизаше право от ресторантите на „Бургер Кинг“. Стомахът му изкурка отново. Боже, колко гладен беше!

Е, и противниците му бяха гладни. Така че трябваше да се размърда отново.

Чудеше се как ли са успели да оцеляват толкова време тук долу. Какво друго ядяха, освен хора? Плъхове? Хлебарки? Дали държаха пленниците си в кошари като овце? Или, по-лошо, дали караха затворниците си да се развържат и след това изяждаха потомството им

като никаква перверзна форма на нежно агнешко? Човешко пушено? Как се издържаха тези твари? Не би могло да оцеляват само благодарение на хората, които се лутаха в капана отгоре. Не всички бяха толкова тъпи, че да се втурнат в готова за събаряне къща и да предложат приятелите си като шибан бюфет!

„Вината беше на Тайлър — помисли си. А после: — Не. Не беше. Не наистина. Вината е моя. Те са мъртви заради мен. Аз ги вкарах тук. Не можах да ги защитя. Убих ги!“

Как можеше да бъде толкова невнимателен? Толкова глупав?

Осъзнавайки какво се случва, Ксавиър избути тези мисли встриани. Нямаше време за самосъжаление. Съвестта и вината можеха да го гризат после. Ако се канеше да избяга от това място, трябваше да запази хладния си разум и да остане нащрек. Трябваше да остане надъхан. Прегледа се набързо, за да се увери, че порязванията на ръцете му са се съсирили и не кървят. Остана доволен от проверката. Естествено, нуждаеше се от лекар, но нямаше да изкърви до смърт. Подутата му устна също бе спряла да кърви. Щеше да оцелее.

За колко време обаче?

Ксавиър внимателно се надигна от мястото си зад камъка и бавно пристъпи в посока на лекия полъх. Въздухът мърдаше едва-едва и лесно можеше да изгуби дирята, ако се разбърза преокомерно. Прие, че това свежо дъхтене може да го изведе до изход. Имаше нужда от такъв. Ако го намереше, щеше да се изправи пред два избора — да избяга и да потърси помощ или да се върне в дълбините на катакомбите, да намери Хедър, Кери и Бret, и след това, с другарите си в редичка, да се надява на божията помощ да намери изхода отново и да ги изведе всички в безопасност. Ами какво щеше да прави, ако все още бяха разделени? Или ако някой от тях е бил заловен? Това щеше да усложни още повече нещата.

Неопределената миризма се усилваше, също като полъха. Ксавиър заопипва в мрака и скоро откри нов коридор. Беше внимателно прикрит — праста дървена врата, която се плъзгаше по релси. Изработката бе същата като в къщата горе. Допълнително проучване с връхчетата на пръстите му подсказа, че вратата е покрита с кал, за да се подпомогне прикриването ѝ. Течението полъхващо от процепа в горния ѝ край.

„Какво има зад врата номер едно — почуди се той. — Пазителят им? Кошари за затворниците? Метрото може би, или някакво стълбище към повърхността?“

Имаше само един начин да разбере — действайки колкото се може по-тихо, Ксавиър бутна вратата, която се плъзна по релсите надясно. Слабият полъх значително се усили, сега на практика вятырът бълваше през отвора. Загадъчната миризма се усещаше по-ясно. Наблизо имаше вода и, съдейки по силата на уханието й, много. Не хлорирана, преработена вода, а земен, много по-първичен аромат, както мирише езеро, когато се доближиш до него. Точно за това му напомняше на Ксавиър. Таткото на Брет веднъж бе завел трите момчета на риболовен уикенд до Рейстаун Лейк. Мирищеше точно като сега. Младежът се зачуди какво ли има пред себе си — отклонение от Делауер, може би, или дори от канализацията — поток, който да се стича в пещерите и да кондензира, образувайки подземно езеро. Ако беше така, то какво ли обитаваше околностите на водната яма? Все пак, потокът трябва да водеше нанякъде. Не можеше просто да си седи тук в тъмното и да чака Скуг или някой от останалите да го открият. Трябаше да мисли и за момичетата.

А и за собственото си оцеляване.

Ксавиър пристъпи през прага и плъзна вратата обратно зад гърба си. В течение на няколко минути се тътреше по тунел, влечейки пръстите на едната си ръка по стената. Чу плискане на течаща вода — слабо, но ясно различимо. След това спря, втренчен напред със зинала уста. Присви очи невярващо. Пред него имаше светлина, слаба и треперлива, но съвсем истинска. Приближи се предпазливо и с всяка стъпка виждаше все по-ясно какво има наоколо.

За разлика от предишното място, тази секция бе очевидно изработена от хора. Намираше се в широк бетонен коридор, който се отваряше към още по-широк канализационен тунел. Приближи се до отвора му и се втренчи в него. Тънка рекичка вода се стичаше по заобленото дъно на широкия тунел. Ксавиър остана изненадан от силата на течението. То се движеше гъвкаво, носеше се от тъмното в долния край на тунела и, при все скоростта си, рекичката течеше тихо, почти шепнеше. Ксавиър облиза напуканите си устни и се замисли дали да не пие от потока. Беше толкова жаден!

Коленичи и потопи шепи, подушвайки предпазливо течността. Изглеждаше наред. След това обаче видя малките, почти не видими твари, които се гърчеха в нея. Напомниха му за сперма. Колкото и да беше жаден, нямаше намерение да погълща попови лъжички. Последното, което му трябваше, беше във вътрешностите му да плува и тяхното семейство. Задавен от отвращение, изпразни шепи и ги избърса в панталоните си. За момента забрави жаждата си.

Ксавиър насочи поглед нагоре, търсейки източника на светлина и отново зяпна. Над реката се намираха няколко груби постройки, всяка лепната в горната извивка на массивния тунел, щръкнали там като гигантски стършелови гнезда, увиснали над водата и скучени заедно с малко очевидна грижа. Бяха изработени от кал, дърво и други боклуци.

Той се взираше в постройките със смесено чувство на отвращение и почуда. Не му изглеждаха добре закрепени по местата си, но като че не се канеха да падат на момента. Между колибите висяха сякаш безкрайни нанизи коледни лампички. Някои от тях премигваха и проблясваха. Други горяха равномерно, почти заплашително. Минаваха през стените на колибите и висяха по разнообразни тръби и проводници. Имаше също и жълтеникови лампи, вероятно монтирани от оригиналните строители на канализацията, но само няколко от тях все още работеха и светлината, която даваха, в най-добрия случай беше слаба.

Ксавиър поклати глава и отстъпи крачка назад, прилякайки в сенките. Може и да имаше начин да се пресече канализационния тунел, но можеше ли да рискува да го забележат онези, които живееха в увисналите над него колиби?

„Дали изобщо имам избор?“

Той погледна отново към тунела и към точката високо над мястото, където водата се изливаше от дупка в стената. Тръбите, които водеха към дупката, бяха твърде стръмни, за да се изкатери по тях, а и бяха покрити със слуз и гъби. Нямаше как да се измъкне. Дори ако успееше да стигне до горе без да се подхълзне, отворът беше твърде малък, за да мине през него. Ксавиър потрепери, представяйки си как се заклещва в дупката и чака Скуг, Нойджъл или някой от другите канибали да се покаже и да загризе краката му. Беше възможно Кери

или Хедър да минат през отвора, но дори в такъв случай оставаше проблемът да се стигне до него без падане.

Обърна се в другата посока и проследи как реката изчезва в мрака. Тунелът в тази посока бе тъмен. Зачуди се дали тварите са махнали целенасочено лампите или те просто са изгорели с времето. Водата все трябваше да отива някъде, вярно си е, но нямаше реално обещание това да е същинският път за бягство. Ами ако реката навлизаше по-дълбоко в червата на земята, или ако го докараше право в ръцете на друга колония твари или в нещо като канализационна цистерна?

— Мамка му.

Ксавиър огледа гнездата. Ако бяха населени, обитателите им сигурно спяха или не бяха забелязали присъствието му. Реши да потърси момичетата, да ги доведе обратно на това място и после да пробват реката. Не беше много дълбока и изглеждаше лесна за придвижване. Ако ги отведеше на място, където не искаха да ходят, винаги можеха да изджапат навън.

Над него някой се изкашля. Младежът се гмурна в мрака и проследи как от отвора на една от окочените колиби излиза твар. Мерна я само за момент — съзря мръсна кожа, а след това съществото изчезна обратно вътре. Ксавиър застина с напрегнати мускули, чудейки се дали е бил забелязан. Надали — не се вдигна тревога, нито се появи атакуваща орда мутанти. Въздъхвайки облекчено, Ксавиър се обърна и пое към дълбините на сервизния коридор, откъдето бе дошъл. Нещо изписука в тъмното. Той подскочи. Малко, космато силуетче се юрна пред него. Заля го вълна облекчение. Беше просто плъх. Младежът се ухили. Стомахът му изкурка отново.

— По-добре се махай оттук, пиле. Ако те не те изядат, ще те хапна като нищо!

Сякаш в отговор, плъхът се спря, обърна главица към человека и се изправи на задни крачета. Замахна с предната си лапичка и оголи зъби. Очетата на животинчето сияеха в тъмното.

— Хайде — подкани го Ксавиър. — Махай се!

Тропна с крак. Вместо да побегне, гадинката го нападна. Преди младежът дори да помръдне, плъхът заби зъби в обувката му. Ксавиър с вик го ритна във въздуха. Зверчето се удари в стената, хързулна се на

пода и след това скочи и избяга. Младежът остана на място, задъхан. Твърде късно осъзна, че викът му отеква в коридора.

След това на ехото отвърнаха други крясъци. Зад него от гнездата изригна хор от вой и писъци.

— О, мамка му!

Ксавиър се разбърза, без все пак да тича — не искаше стъпките му да издадат точното му местоположение — но подтичвайки към вратата. Отвори я, пристъпи навън в пещерата и след това затвори бързо, заглушавайки трескавите крясъци на ордата твари. Звукът въпреки всичко се разнесе по коридора зад вратата. Ксавиър се втурна в тъмното, протегнал ръце пред себе си и чудейки се отново как, по дяволите, ще намери момичетата и Брет при тези условия. Колко голяма беше мрежата от подземия, пещери и тунели? Колко дълбоко под земята се простираха? Дали беше възможно да търчи на такова разстояние, че да стигне до дома си в Източен Питърсбърг, без дори да излезе на повърхността?

— Мамка му, мамка му, мамка му...

Стегнати пръстени от страх се свиваха около гърдите му и за кратък момент Ксавиър си помисли, че ще получи сърдечен удар. Спря, приведе се и задиша дълбоко, докато усещането не премина. След това се изправи и бързо огледа обстановката. Въпреки че беше тъмно, той знаеше от коя посока е дошъл и накъде трябва да се движи — или поне до определена степен. Предположи, че наоколо има и други скрити коридори. Спокойно можеше да има произволен брой тайни входове към други тунели или други кошмари. Всяка крачка в нова посока увеличаваше шансовете да се натъкне на някой и да се срещне с онова, което се крие вътре. Но ако се канеше да успее с намирането на Хедър, Кери и Брет, тогава трябваше да рискува. Нямаше изход там, където беше минал вече.

А тук вътре имаше и разни твари заедно с него. Може и да бяха хора, може и да не бяха. Вече не беше сигурен. Но каквито и да бяха, те ядяха хора.

За една кратка секунда обмисли възможността дали просто да не забрави за Хедър и останалите — да се махне, докато още имаше има шанс. Мисълта го засрами.

Чу вратата да изскърцва отново някъде зад него, последвано от тихо, едваоловимо топуркане на крачета, когато преследвачите му

навлязоха в пещерата. Зачуди се колко ли са на брой. По звука бе невъзможно да се познае. Никой от тях не говореше. Виковете им бяха секнали в мига, в който стъпиха в мрака.

Затаил дъх, Ксавиър се запромъква в тъмното. Замисли се за майка си. Също и за Хедър. За Кери. За Брет и Тайлър, и за всичките им приятели. Замисли се за учителите си и за момичето, което бе целувал на летния лагер, когато беше на единадесет, и за момчето, което удари в носа в четвърти клас. Помисли си за всички, които някога бе познавал — всички, повлияли с нещо живота му за добро или за лошо. Всички, които имаха значение. И отново се убеди, че поне докато ги помни, то няма да умре, защото спомените за тях ще умрат с него. Когато това твърдение вече не му вършеше работа за мотивация, мислите му се върнаха към Хедър. Съсредоточи се върху нея. Приズова я в ума си, видя лицето ѝ, усмивката ѝ и разпилените по носа ѝ лунички и усети как решителността му се възвръща. Беше му нужно да я намери, да я опази. Използва наличието на цел, за да се защити от паниката и страхата, които гризяха ума и сърцето му.

Ксавиър направи още четири крачки и чу как преследвачите се приближават и се разгръщат около него. Струваше му се, че са доста на брой. Чу тракане на нокти по камък, шумолене на коса, тихо сумтене и шепот като въздишки. Нещо изпъхтя до него, достатъчно близо да усети дъха му по гърба си. Спря насред крачка и остана напълно неподвижен. Знаеше, че ако остане на това място, шансът да го открият, е практически пълен. Все някоя от тварите щеше да се бутне в него в тъмното или да го надуши. Да чуе дишането му. Промъкването напред също нямаше да свърши работа. Щяха да чуят колебливите му крачки или пък да се препъне в нещо в мрака и те да го нападнат, преди да си е стъпил отново на краката.

Ксавиър се стегна и с надежда за момент да обърка преследвачите си и да ги стресне, хукна напред с толкова силен вик, че го заболяха гласните струни — понесе се с пълна скорост в тъмното. Избути страховете си в дъното на съзнанието си, изтри всяка видения на врязване с главата напред в някаква невидима преграда или пропадане в скрита яма и се затича. Мракът около него се взриви с викове и вой на разочарование и тревога. Крачки заотекваха в пещерата със силата на гръмотевици или изстrelи. Ксавиър се

надяваше в целия този хаос преследвачите да не успеят да отличат издаваните от него звуци от своите.

Изскочи му някакъв силует — черно петно с човешки размер на фона на чернотата. Замахна към него и Ксавиър заби лакът в гърлото му, докато пробягваше край него. Чудовището изсумтя и падна на земята. Младежът не се спря да го види дали ще се изправи. Вместо това се затича още по-бързо. Прехапа подутата си устна, предизвиквайки свеж прилив на болка. Тя го пришпори. Кръв изпълни устата му. Пулсът му се ускори. Остро пробождане се стрелна по хълбока му, изви се нагоре и проникна под ребрата. Той се постара да пренебрегне болката и да се съсредоточи само върху бягството и дишането. Сумтенето и шумоленето също се ускориха, но звучаха така, сякаш са зад гърба му. Ксавиър призова всичките си сили и ускори ход още повече.

В този момент отново обмисли възможността да се върне назад — да се промъкне покрай чудовищата и да се насочи обратно към каналите. След това можеше да последва реката и да се надява да намери изход. Засрами се отново от тази мисъл, зяпнал поне за секунда от факта, че изобщо разглежда възможността да изостави останалите.

Чу нещо да изтропва отстрани. Отскочи надясно. Видя смътни очертания на извитата стена пред себе си, но не успя да компенсира достатъчно бързо. Лявото му рамо задра болезнено по грубата, наръфана повърхност и той усети как ризата му се къса. Същото се случи и с кожата. Заля го гореща вълна от болка и секунда по-късно по рамото му протече топла струйка. Ксавиър се отърси и се втурна отново в мрака. Нямаше как да разбере колко дълбока е драскотината или колко се е наранил, но болката го накара за малко да забрави участта си. Преследвачите му се разкрещяха и отново му я напомниха.

Дали го догонваха? Не беше напълно сигурен. Звучаха като че ли са по-близо, но мракът и устройството на пещерата придаваха странна акустика на звука. И в двата случая преследването трябваше скоро да приключи. Ксавиър не можеше да продължава да поддържа тази скорост. Изборът бе между схватка, прикриване и смърт и той вече не беше съвсем сигурен дали може да се скрие, без чудовищата да го забележат.

Така че му оставаха само два избора и един от тях беше просто неприемлив.

Ксавиър погледна през рамо и различи съмтно силуети зад гърба си. Наистина го бяха доближили.

Обърна се и се втурна право към тях.

— Хайде, копелета недни!

Нямаше представа пред колцина бе изправен. Някои побягнаха, вероятно стреснати от внезапната му атака. Други устояха на място в очакване да стигне до тях. Трета група продължи да тича, за да го пресрещне и Ксавиър се засмя на глас, когато се сблъскаха. Риташе и удряше, напълно наясно, че и най-малка пауза или грешка ще доведе до смъртта му. Въпреки това усещаше определен умствен покой, предизвикан от простото желание да нарани колкото се може повече от враговете, преди да падне.

Ако паднеше.

Левият му юмрук улучи един от противниците — женска — отстрани във врата. Гърдите й се люшнаха в тъмното, потривайки се в него. Жената се закашля яростно, притиснала мястото, където я беше ударил. Ксавиър почти не я забеляза. За него тя беше просто мигновен сблъсък; мишена, която, веднъж поразена, губеше важност. Останалите твари се приближаваха и се бутаха, размахвайки ръце. Той ги разблъска, стегна се и подскочи високо с надеждата, че тази маневра ще обърка изродите. Така и стана. Щом тварите се разпиляха и разкремчаха тревожно, петата на Ксавиър удари на кост и плът. Нещо изхрущя под обувката му. Усмивката му се разшири още повече. Мишената — нямаше как да познае дали е мъжко или женска — се удари в трима други от приятелчетата си мутанти. И четиридесета се проснаха на земята.

Приземяването на Ксавиър не бе елегантно, но той устоя на крака и заби рамото си в лицето на следващия по ред нападател, преди да завърти бедра и да използва инерцията си да ръгне лакътя на другата си ръка в същата мишена. Тварта обаче не падна, а вместо това сграбчи ръката на Ксавиър и захапа оголената плът. Младежът изкремч и дръпна силно, изтегляйки ръката си назад и оставяйки парче плът в устата на тварта. Отново замахна, улучи канибала по носа и го счупи от силата на удара. Стомахът му изкурка. От болката му се догади.

Следващият му замах пропусна, тъй като противникът се гмурна под замаха му и пристъпи напред. Беше мъжки и очевидно едър, тъй като буквално вдигна Ксавиър от земята и го заби в стената на

пещерата. Тялото на младежа остана приклещено. Той стисна зъби, съскайки, докато противникът му прекарваше ноктестите си пръсти през гърдите и ребрата му, дерейки и режейки със същата диващина като бясна котка. Ксавиър заби с все сили коляно в слабините на тварта и след това, когато чудовището залитна, го довърши с другото коляно. Ритна наглеца отново, докато падаше на пода.

Внезапно Ксавиър осъзна, че останалите твари около него са се отдръпнали и сумтят и подвикват като мажоретки, докато техният по-едър спътник се търкаля по земята. Младежът присви очи. Стрелна с поглед противника си. Не беше голям като Нойджъл, но все пак бе зловещо едър. Както го гледаше, чудовището се олюя и след това започна да се изправя.

Ксавиър застине за момент, обмисляйки ситуацията. Врагът му бе по-голям, по-възрастен и много по-силен. Беше също и влиятелен. Нямаше как да събърка какво се случва тук. Останалите от — какво беше това, племе, глутница... все тая — бяха отстъпили и оставяха на едрия тип да се погрижи за плячката. Разчитаха на своя лидер или поне техен поборник. Ксавиър се зачуди къде ли се намира новодошлият в йерархията на подземията. Очевидно Скуг бе нещо като водач. От Нойджъл явно се бояха. Кой беше този и как останалите щяха да реагират, ако го победи?

В мрака проблесна фенер. Ксавиър присви очи и ги прикри с ръка. Противникът му се изкиска. Младежът свали длан и го стрелна със злобен поглед. Чак сега забеляза, че противникът му е гол. Звярът приличаше на маймуна, с очи, потънали в тестявото, покрито с белези от пъпки лице под дебелите вежди.

Носът му почти не се виждаше, забелязваха се само ноздри, а пожълтелите му зъби бяха оголени в гневна гримаса. Ксавиър го беше надвил — беше го наранил — и той съвсем явно бе много ядосан от това. Намеренията му бяха ясни. Възнатеряваше да убива.

Ксавиър пък имаше други идеи.

Плю кръв на земята и остави едрия тип да се приближи, като се стегна и се опита да се подгответи за схватката. Гигантът нападна. Въпреки полумрака, Ксавиър видя, че главата му е приведена и ръцете са отпуснати покрай хълбоците. Тварта не бе свикнала да ѝ отговарят. Беше се разкрила, беше се направила уязвимо в усилията си да изглежда дори по-едра, отколкото е в действителност.

Ксавиър отстъпи назад и се стрелна встрани, оставяйки на противника си мястото, което бе заемал преди миг. Адреналин плисна във вените на младежа, приливайки му нова сила. Изродът се завъртя бързо, изрева и замахна с ръка в бясна дъга. Този път Ксавиър не отскочи, а отрази удара, отбивайки го встрани и избутвайки ръката на чудовището встрани от тялото му. Разголено и изгубило равновесие, съществото се втренчи в дланта си, сякаш тя съзнателно го бе предала. Ксавиър сграбчи китката на нападателя си и го издърпа напред, нарушивайки равновесието му още повече. След това заби крак в гърдите на мутанта с все сили. Усети как под удара се чупят ребра и изсумтя доволно. Масивният тип изквича и се препъна. Младежът изви ръката му до степен на противника му да останат два варианта — да следва посоката, която Ксавиър му налагаше или да си строши китката. Тварта изпищя и се премести накъдето го искаше противникът му. Ксавиър го завъртя.

— Шибай се — плю. — Да не мислиш, че си кралят на шибаните пещерни канибали?

Заби коляно в бъбреците на врага си, веднага щом пред него се разкри гърбът му. Мускулите на тварта бяха твърди и юношата усети как кракът му омеква. Боецът квикна и Ксавиър го удари отново, не искаше да поема рискове. Този път противникът му изврещя и падна на колене. Младежът изви ръката му високо над главата и я усука.

Едрият тип се прегъна и рухна върху камъните. Ксавиър се приземи върху гърба на противника си с коленете напред, забивайки ги колкото се може по-дълбоко. Тварта нададе вой и се загърчи. Младежът бе принуден да се бори, за да удържи хватката си върху мускулестата ръка. Усуга я отново и спря едва когато беше отделил рамото на противника си от ставата — с което боят приключи. Стенейки, чудовището потръпна отново и след това се отпусна, изгубило съзнание.

Ксавиър го стисна за врата. Останалите канибали отстъпиха, мърморейки приглушено. Под втренчените им погледи младежът извията на противника си и му счупи врата. След това оставил трупа да падне и се изправи полека. Изкривените лица около него се втренчиха първо в мъртвеца, после в Ксавиър.

— Кой е следващият? — гласът на юношата прозвучава като пресекващо квакане. — Кой си го търси?

Можеше да познае, че са временно вцепенени — изненадани от непредвидения развой на ситуацията, в която ловецът се превръща в плячка.

— Хайде де — прикани ги, — кой иска да си го получи?

Глутницата отстъпи нервно. Едно от съществата изръмжа ниско и заплашително. Ксавиър знаеше, че колебанието им няма да продължи още дълго. Можеше да усети как се настройват едно друго за яростно нападение. Въздухът му се стори зареден. Наелектризиран. Трябаше да се възползва от объркването им, докато още можеше. Светлината на фенера като че ли се усилваше.

Ксавиър полека отстъпи назад. Беше направил четири крачки, когато една от женските се спусна и награби трупа. Дебелите й пръсти се вкопчиха в кожата и продраха дълги, кървави резки по протежение на корема. Друга от тварите коленичи и стори същото, забивайки пръсти между краката на мъртвеца.

Ксавиър продължи да отстъпва, осъзнавайки какво се случва. Това, което го спасяваше в момента, не бе израз на сила или на водачески претенции. Беше просто въпрос на икономика. Тези твари не бяха умни и развити като Скуг или Нойджъл и някои от останалите, с които се бе срещнал. Бяха по-диви. Бяха зверове. Ловуваха, понеже бяха гладни и след като Ксавиър не се канеше да изяде плячката си, щяха да го сторят те.

Той се обърна и закуцука напред колкото се може по-бързо. Не искаше да тича. Боеше се, че внезапното движение може отново да привлече вниманието им, както бягащият заек привлича лисицата или кучето. Чу звука от разкъсване на плът зад гърба си, съпроводен от лакомо мляскане и облизване на устни. Имайки предвид броя на тварите и как гладнишки се бяха нахвърлили върху трапезата, нямаше да им отнеме особено много време да приключат. Трябаше да се е махнал, преди ловът да се възобнови.

Щом веднъж прецени, че се е отдалечил достатъчно, Ксавиър се затича отново, връщайки се по стъпките си и насочвайки се към мазето с намерението да намери момичетата и след това веднъж завинаги да последва реката извън тези катакомби. Започваше да се бои, че ако не напуснат тъмницата в скоро време, ще стане точно като тези твари.

Или ще се трансформира дори в нещо още по-ужасно.

21.

— Дай ми проклетия лост — каза Пери на Лео, — трябва да вдигнем тази врата преди някой от тях да се появи.

— Мислиш ли, че тук вътре има още? — попита Дуки, взирайки се във фоайето.

— Вероятно. Дръж фенерчето неподвижно!

— Не мога — заяви момчето. — Ръцете ми не спират да треперят!

— Трябва да намерим ключа за осветлението — каза Джамал. — Да го включим, за да виждаме всичко!

— Не — отговори му Пери, взимайки лоста от Лео. — Те си имат причина да изключват лампите. Ако ги светнем отново, ще разберат къде се намираме. Сега в момента трябва да се съсредоточим върху това да отворим отново проклетата врата!

Той се опита да намести лоста под ръба на металната плоча, но не успя.

— По дяволите. Колко добре щеше да е чукът на Маркъс да не се беше счупил в първата схватка! Много кофти, че никой от нас не може да вдигне гигантския чук на изрода, иначе просто можеше да избием вратата с него... Лео, я ела тук да ми помогнеш с тая работа!

Пери чу подсмърчане зад гърба си. Погледна през рамо и забеляза, че Лео се взира в пода. По бузите на тийнейджъра се стичаха сълзи.

— Лео!

Младежът вдигна глава и избърса носа си с длан.

— Извинявай. Какво каза?

Пери заговори по-меко.

— Помогни ми. Ще бутна вратата. Ти се опитай да ръгнеш лоста под нея.

Кимайки, Лео си взе обратно лоста. Пери се изправи, огледа коридорите, за да се убеди, че все още са сами и след това налегна на вратата. Потните му длани се плъзнаха по студената метална

повърхност. Разкрачи се стабилно и напъна отново, опитвайки се едновременно да избута вратата назад и да я вдигне, та дори и само на милиметър. Сумтеше и напъваше, но тя отказа да поддаде. Разочарован, Пери сви юмруци и удари метала с две ръце. Единственият резултат беше, че го заболя зверски, а звукът отекна, вибрирайки през фоайето.

— Мамка му!

— Счупи ли си нещо? — попита Дуки.

— Не — старецът се обърна отново към младежите. — Добре, ще се наложи да се поогледаме. Сещате ли се как като влязохме, вратата се спусна зад нас? Всички чухме звука, нали? Трябва наблизо да има някакъв ключ или механизъм, който да я управлява. Ние само трябва да го намерим!

— Преди да ни намерят те — додаде Джамал.

Пери кимна.

— Точно така. Предполагам, че устройството е наблизо — или във фоайето, или в някой от коридорите. Дуки и Джамал, вие двамата претърсете фоайето. Ние с Лео ще огледаме коридора. Не се отделяйте един от друг и ако видите или чуете каквото и да е, викнете ни. Ясно?

Двете момчета кимнаха. Пери и Лео пристъпиха в коридора и заоглеждаха и двете му страни от пода до тавана, а Дуки и Джамал се заеха да минат под лупа фоайето. Пери сбръчка нос, вдишвайки прахоляка. Огледа сухите, пожълтели тапети, които на места се къдреха над напуканата мазилка. Въпреки пронизващата влага във въздуха, тази къща беше като заложен капан за пожар.

Нужна беше само една клечка.

„Може би това ще е най-добре — помисли си той. — Да отървем квартала от това чудо веднъж завинаги. То е като рана, която никога не зараства. Просто си клечи тук в края на квартала, грозна и възпалена.“

— Виждаш ли нещо?

— Не — прошепна Лео с потиснат глас. — Просто паяжини, плъхски дарадонки и мухъл. Щеше да е от помощ, ако знам какво търсим. Сещаш се какво имам предвид, нали?

— Нямам представа какво търсим. Някакъв ключ. Може да е скрит, може и да е нещо елементарно. Трябва да има механизъм, с който допълнителната врата се вдига и спуска. Ще го познаем, като го видим.

— Г-н Уоткинс?

— Ммм?

— Онези бели хлапета сигурно са мъртви, нали?

Пери замълча, преди да отговори:

— Не знам, Лео. Очевидно обаче положението им не изглежда розово.

— Ние също ще умрем тук, нали? Като Маркъс и Крис.

— Я престани веднага с тия приказки! Ще ви изведа оттук. Вярвай ми.

— Аха — отвърна Лео.

Пери чу съмнението и отрицанието в гласа на спътника си и те му разкъсаха сърцето. Мислите му се насочиха към Лауанда и децата, които така и не дойдоха. В този момент иззад гърбовете им се разнесоха в хор остри, високи писъци.

— Мамка му...

Лео се обръна пребледнял.

— Това са Джамал и Дуки!

— Хайде!

Пери се хвърли по коридора. Младежът тичаше редом с него. Връхлетяха във фоайето, но то беше празно. Лео започна да отваря вратите, трескаво преравяйки празните стаи.

— Дуки! — извика Пери. — Джамал! Къде сте!

От горния етаж отново бълвнаха писъци.

— О, Исусе!... какво, по дяволите, правите там горе?

Възрастният мъж скочи по стълбите, взимайки ги по две наведнъж. Лео тичаше след него. Стълбите скърцаха и пукаха под краката им и прояденият от дървояди парапет се люлееше при минаването им, но нито един от двамата не забави ход. Щом стигнаха втория етаж, Дуки отново се разпищя. Джамал, странно защо, беше затихнал. Пред двамата се простираше нов дълъг коридор. И двете му страни бяха осияни с врати — някои отворени, други затворени. Подът бе покрит с овехтял и петносан от мухъл бургундско червен килим. Фенерчето на Дуки им намигаше от края на коридора. Затичаха се към него и откриха момчето да стои пред отворена врата. С една ръка скубеше косата си, с другата въртеше фенерчето в широка, трепереща дъга. Очите му бяха ококорени, а устата — увиснала от шока. Когато Пери и Лео се добраха до него, той тъкмо зяпна да си поеме дъх с

намерението да изпиши отново. Пери сграбчи размахващата се ръка на Дуки, който изпища и го заудря безсилно по главата и раменете с фенерчето.

— Оу! Спри се, Дуки, ние сме. Г-н Уоткинс и Лео! Какво има? Къде е Джамал?

Все още без да вдига глава, Дуки посочи с фенерчето през отворената врата. Пери и Лео се спогледаха. След това младежът надникна стаята. Не каза нито дума. Не помръдна. Просто сякаш внезапно се вцепени. По стойката му Пери позна, че се е случило нещо ужасно. Внимателно се откопчи от Дуки, пристъпи зад хлапето и надникна в стаята.

В началото не можа да разбере какво вижда. Осъзна го на малки части. Джамал висеше във въздуха на няколко фута над пода, гърбът му бе залепен за стената. На място го задържаше голямо парче дърво. Към него бе вързано дебело въже, висящо от тавана. Пери проследи въжето до точката, в която изчезваше в мрака над главите им. След това отново се вгledа в Джамал. Младежът висеше прикован към стената, мълчалив и неподвижен. По ръбовете на дънера имаше кръв. Кръв имаше и по стената зад хлапето. Стичаше се на пода в краката му.

— О... — прошепна Пери. — О... Исусе!

Примъкна се по-наблизо и, с бавно връхлетял го ужас, най-сетне осъзна какво се е случило. Някой бе забил в дървото асортимент от кухненски ножове, счупени тръби, назъбени парчета твърда пластмаса и ръждиви железни пирони. След това го бе закачил на тавана. По някакъв начин Джамал бе задействал устройството с влизането си в стаята. И, както Пери прие, след като бяха чули първоначално да пищят и Джамал, и Дуки, то капанът не бе убил момчето незабавно.

— Тези копелета — промърмори той, — баси лудите копелета!

Пристъпи към неподвижния младеж и, без да храни особена надежда, провери пулса му. Беше тих като къщата.

— Дали... — подпита Лео.

Пери кимна:

— Боя се, че да.

— Опитах се да го спра — подсмръкна Дуки, — казах му да стоим долу, но той прецени, че тук горе може да има ключ за осветлението. След това пък реши, че може да пробваме някой от прозорците.

— Те са зазидани — изхъхри Пери. — Защо би...

— Не, не са, г-н Уоткинс! — Дуки посочи с фенерчето.

Пери завъртя глава, следвайки лъча светлина през стаята. На стената имаше два прозореца. И двата бяха закрити от дебели листове мухлясващ шперплат, но за разлика от прозорците нания етаж, не бяха зазидани. Погледна отново към пода. Полуизгнилото дюшеме беше покрито с дебел пласт прахоляк и мъртви насекоми. Единствените признания за нечие присъствие бяха собствените им следи и кръвта на Джамал, която се стичаше в локвичка. Явно в стаята не бе влизано от дълго време. Имайки предвид влажността на въздуха, беше напълно вероятно дървото да е омекнало, а и би могло онзи, който първоначално е преградил прозорците, да не ги е проверявал наскоро.

Скръстил пръсти зад гърба си, Пери прекоси стаята и почука по дъската върху единия прозорец. Беше здрава. Почука на втората. Листът шперплат бе нашарен с мухъл и гъби, и беше влажен. Затаил дъх, ръгна острия ръб на лоста под него. Острието потъна в дървото достатъчно лесно.

Пери се разплака. Обърна се към Лео и Дуки със стичащи се по мръсните бузи сълзи на облекчение.

— Гнило е. Не напълно, но достатъчно, така че смяtam, че ще успея да го махна!

Те се взираха мрачно в него, сякаш не разбираха какво им казва.

— Можем да се измъкнем — прошепна Пери. — През прозореца. Елате тук, момчета. Бързичко!

Вцепененото изражение на Дуки се разчупи, заменено от задавено недоверие. Лео също изглеждаше неуверен. Но сториха както ги бе помолил и прекосиха стаята. Застанаха до него с отпуснати край хълбоците ръце и се взираха навсякъде, само не и в Джамал.

Пери заби лоста под преградата на стената и го размърда напред-надад. Малко парче дърво се отчути и се разцепи. Той го оставил да падне на пода и откърти по-голямо парче с размер горе-долу колкото юмрук. Ухилен, нападна шперплата в самозабрава, без да му пука дали вдига шум. Щяха да са свободни до минути.

Преди да удари на твърдо дърво, успя да махне горе-долу половината плоскост, разкривайки и почти половината прозорец. След това напредъкът му се затрудни. Преградата беше поставена така, че

му стана трудно да намери каквато и да е опора. Започва да се изморява.

— Мамка му.

— Какво има? — попита Лео. — Защо спря?

— Останалото е твърдо — изпъшка Пери. — Не мога да го откъртя!

Той избърса потта от челото си и замислено се втренчи в двамата младежи. След това се обърна и се опита да отвори крилото на прозореца. Пантите бяха ръждясали и не искаше да помръдне. Накрая Пери просто счупи стъклото на онази част, която беше освободил. Веднага ги лъхна прохладен ветрец. На стареца това му се стори едно от най-приятните усещания, които бе преживявал. Обърна се отново. Лео и Дуки изглеждаха ужасени.

— Някой ще чуе как се троши стъклото — скара му се Лео. — Ще ги доведеш право при нас!

— Знам! — каза Пери. — Ето защо трябва да действаме бързо. Дуки, ти си достатъчно кълощав да се пъхнеш през дупката. Тичай за помощ!

— Страхотен майтап, г-н Уоткинс!

— Я не ми се перчи, хлапе!

— Кого наричате хлапе?

— Нямаме време за тези глупости, Дуки. Излизай през шибания прозорец и върви да доведеш помощ! Полицията сигурно вече е пристигнала!

— Не бъдете толкова уверен — каза Лео.

Пери въздъхна, засрамен.

— Добре де, ако не са, кажи на жена ми какво е станало. Кажи ѝ да се обади отново на 911 и да им държи линията заета, докато не се появи някой. Тя трябва да успее да ги накара да пратят подкрепление. И докато се занимава с това, ти почни да тропаш по вратите и да будиш хората.

— И какво да им кажа?

— Кажи им, че сме в шибан капан тук вътре заедно с глутница психопати. Кажи им да си вземат факлите и вилите, точно като в онези старите филми за чудовища и да разбият проклетата входна врата! Сега изчезвай, Дуки!

Все още ококорен и стреснат, нервният юноша надникна през прозореца. След това прегълтна с усилие и кимна.

— Добре де, ще ида.

— И си много прав, че ще ходиш — изръмжа Пери. — Само побързай. И внимавай. Няма да си ни особено полезен, ако си счупиш врата по пътя надолу.

— Хайде стига де, стига! — увереността се завръщаше в гласа на Дуки. — Не се коси, дедко!

Пери и Лео го вдигнаха и му помогнаха да се пропъхне през дупката. Гледаха как изчезва главата му, после раменете и гърдите, и после остатъка от тялото му, докато накрая Дуки се озова отвън на извития покрив. Обърна се, притисна длан към останалото стъкло и след това изпълзя встрани. Проследиха го как се отдалечава, докато в крайна сметка мракът не го погълна.

— Смяташ ли, че ще се справи? — прошепна Лео.

— Най-добре да успее — промърмори Пери. — А сега да се върнем долу и да си потърсим скривалище, преди да се появят още гадини!

Те излязоха от стаята и полека се придвишиха обратно по коридора до стълбите, вслушвайки се на всяка крачка. Нямаше никакви признания, че смъртта на Джамал или бягството на Дуки са привлечли нечие внимание. Къщата бе напълно затихнала, все едно затаила дъх.

Когато тръгнаха да слизат по стълбите, Пери се зачуди какво ли ще се случи, когато къщата издиша. Какво ли ще изпълзи от дървенията да ги търси?

22.

Не ѝ бе останало накъде повече да върви.

Кери бе претърсила всичко в опит да намери изход от безкрайната, объркваща мрежа от тунели, но в тъмното и с преследващите я на всяка крачка хищници това бе невъзможно. И така, в крайна сметка, тя реши да се насочи към единствения изход, за който беше сигурна, че съществува. Беше напълно безпочвена идея — и единствената възможна. Кери реши да се върне на горния етаж, в къщата, където бе започнало всичко, и да се надява, че може да открие как да се промъкне покрай барикадирания вход, капаните и дървените стени, които бяха изниквали от нищото. Нямаше представа какво се е случило с Хедър или Ксавиър, но се боеше, че може да са мъртви. Както прецени, ако бяха живи, все щеше да чуе писъците им отнякъде.

Краката ѝ трепереха от изтощение. Одраскванията и порязванията по тялото ѝ горяха. Тресеше я и устата ѝ бе пресъхнала. Нещастна и вцепенена, Кери се мъкнеше напред. Сърцето ѝ думкаше в гърдите, все едно беше куха отвътре, което не беше далеч от истината, в определен смисъл.

Беше видяла приятеля си и другарите си да умират в течение на последните няколко часа и в отговор беше убивала и оцеляла. Нямаше начин да успее да се върне към живота, който бе водила преди концерта. Този живот бе мъртъв. Старата Кери бе мъртва, паднала с размазан мозък редом с Тайлър и Стеф.

Вярваше, че несъмнено ще оцелее, но дали щеше да оживее след оцеляването си? Това беше въпрос, върху който Кери умуваше, докато напредваше предпазливо, вслушваше се за вдиган от преследвачи шум и за каквito и да е признания, че приятелите ѝ може да са още живи. Вместо това в пещерите бе притеснително тихо.

Кери стигна до изхода на поредния тунел и се озърна. Разпозна мястото и изпъшка от облекчение. Намираше се отново в пещерата, свързана с мазето. Изглеждаше и звучеше празна. Останалите убийци сигурно претърсаха дълбоко в катакомбите. Сега трябваше само да се

качи по стълбите и след това да намери изход за навън. И ако не успееше да стори това...

... е, ако не успееше, щеше просто да се върне в стаята на първия етаж, където първоначално се бяха скрили с Ксавиър. Там щеше да е в безопасност. Изродите не ги бяха намерили там, нали? Щеше да се върне в онази стая, да се свие в тъмното и просто да поспи малко. Когато се събудеше, всичко щеше да се оправи. Щеше да е в състояние да мисли по-ясно.

Усмихната пред тази перспектива, Кери започна тихо да си напява мелодията на песен от концерта, който бяха гледали по-рано тази вечер. Прекоси пещерата, без да си дава труда да се прикрива или прокрадва. Сега вече нищо не можеше да я нарани. Бе си наумила скривалище и всичко щеше да е наред.

Едва когато тананикането ѝ прerasна в тих кикот, Кери осъзна какво прави. Сподави кикота и тръсна глава в опит да проясни мислите си. Нова вълна ужас се плисна върху нея. Дали не беше полуудяла? Да не се бе пречупила? Или това бе просто някакъв вид закъснял шок — странна реакция на напрежението на положението? Кери осъзна, че трепери, обвила е раменете си с ръце, и стиска силно. Беше увила косата си с пръсти и след това я бе загризала, както правеше като малко момиченце. Насили се да спре и се опита да отърси вцепенението, което заплашваше да я обгърне.

„Губя си ума — помисли си. — Наистина го губя. Трябва да се взема в ръце, иначе по-добре да се предам още сега и да легна направо тук!“

Тя се изправи и тръгна отново. Влачеше длан по стената, отчасти за да не губи посоката и отчасти за утеха. Сети се за една молитва и отвори уста да я изрецитира. Вместо това обаче я изтри от съзнанието си, още преди да се е оформила. Ако Господ съществуваше, значи носеше вина за много неща, поне от гледната точка на Кери. Тя никога нямаше да прости на тварите — хората, — които бяха убили приятелите ѝ, нито пък щеше да си позволи да прости на Господ. Това, че Той пишеше правилата, не идваше да каже, че има право да ги нарушава. Някои грехове бяха непростими. И начало на списъка — онова, което Той бе позволил да им се случи тази нощ.

Кери без проблеми стигна до мазето и влезе в него през широка пукнатина в стената. Когато се озова в задушното помещение, под

пръстите ѝ жвакаше червена глина. Избърса длани в панталоните си, поглеждайки надолу, докато го правеше. Когато вдигна очи, пред нея бе застанал някой.

Кери изпища, а непознатият се втурна към нея и притисна длан към устата ѝ. Ръката му бе покрита с прахоляк и съсирена кръв, въсъщност целият бе покрит с тях. Носеше дрехи, но одеждите бяха почти невидими под мръсотията и кръвта, също и лицето му. Момичето не разпозна Ксавиър, докато той не я заговори — и дори тогава не бе напълно убедена.

— К... Кери?

Гласът му бе напрегнат и дрезгав. Кери се бореше с него и той притисна по-плътно длан към устата ѝ.

— Шшшшт, Кери, спри! Аз съм. Аз съм, Кери! Ксавиър!

Тя спря да се съпротивлява и си позволи да се отпусне. Ксавиър полека свали длан от устата ѝ и момичето се втренчи в него, зяпнало от изненада. Отстъпи една крачка назад.

— Аз съм — прошепна той отново, вдигнал ръце, за да я успокои. — Добре ли си?

— О, Боже мили... Ксавиър?

— Аха, аз съм. Наистина съм аз.

— Дявол да го вземе! Не мога да повярвам...

Тя се затича към него и обви ръце около врата му, без да обръща внимание на кръвта и мръсотията. Стисна го здраво и Ксавиър отвърна на прегръдката ѝ. И двамата не искаха да се разделят.

— Добре ли си? — попита той отново.

Кери кимна, опряла глава в гърдите му.

— Аха. Порязвания и драскотини. Почти ме... — опита се да каже „изнасилиха“, но думата заседна в гърлото ѝ. — Добре съм. А ти? Всичката тази кръв!

— Повечето не е моя.

— Ами китките ти? Исусе Христе, изглежда наистина зле, Ксавиър!

— Всичко е наред. Добре съм. Раните спряха да кървят. Веднага щом се измъкнем оттук, ще ида в болницата да ме минат с дезинфектант и да ме закърпят — и ще съм като нов.

Духът на Кери се повиши и главата ѝ се проясни.

— Намери ли изход?

— Аха. Търсех ви къде ли не, на места, където още не бях ходил, но след това ме светна идеята да се върна тук и че може някой от вас да се завърти наоколо или да се е крил тук през цялото време. Но да, намерих изход. Има един канализационен тунел. Тези твари, дето живеят тук, са си проправили път към него. Вътре има малка рекичка. Можем да следваме водата, след като намерим Хедър и Брет.

— Далече ли е?

— Бая ходене е, но съм запомнил пътя. Да си виждала останалите?

— Ами... Брет е мъртъв.

— О, мамка му. Сигурна ли си?

Кери кимна и обърса очи.

— Сигурна съм. Когато побягнахме, го спипа онази твар, Нойджъл, дето уби Стеф и Тайлър. Размаза Брет в стената точно под стълбите нагоре. Брет спря да пищи след това.

— Дявол да го вземе.

— Ами... сигурно трябваше... да му помогна, но не можех.

— Няма нищо — Ксавиър приглади косата ѝ. — Ами Хедър? Тя сигурно е добре. Виждала ли си я?

— Не. Не и откакто се разделихме.

— Тя е точно тук — обади се глас в тъмното.

Стреснати, Кери и Ксавиър се отделиха един от друг и се заоглеждаха трескаво в мрака. Гласът бе познат. Дрезгав и тътнещ.

— Скуг — каза Ксавиър. — Ти, болно копеле!

Кискайки се, Скуг излезе на по-светло, понесъл отряzanата глава на Хедър в ръка. Стъклените ѝ очи се взираха в нищото. Устата ѝ бе отворена, сякаш молеше за помощ. От разкъсаната ѝ буза висеше и се люлееше голямо парче кожа. Цялото ѝ лице имаше цвета на натъртен плод. От смазаната ѝ шия висяха ивички пъlt.

Ксавиър затвори очи и въздъхна. Кери прикри лицето си с ръце. Заби нокти в бузите си и се втренчи в главата на приятелката си с ужас.

— Значи я познахте и двамата? — попита Скуг. — Добре. Наистина хубаво. Беше ми дяволски трудно да измъкна главата ѝ от онез ми ти боклуци. Те я искаха за себе си, нали разбирате? Но боклуците са такива. Алчни малки копеленца. Ето защо ги държим там долу. Докато се добера до нея, само това беше останало. Срамна работа, честно. Канех се да използвам и останалите ѝ части. Нямам

никаква полза само от главата й, може би освен да я туря на края на хуя си и да потанцувам с нея насам-натам. Може да изчукам дупката на врата. Какво ще кажеш, любовнико? Искаш ли да я оправиш за последно?

— Да ти го начукам! — гласът на Ксавиър бе натежал от мъка и едва-едва се чу.

Скуг се засмя:

— Не си толкоз корав без малкото си коланче, а? Предизвика много проблеми тази нощ. Не знам как си успял да се измъкнеш. Очаквах отдавна да си одран и изкормен.

— Случват се гадости — Ксавиър пристъпи между Кери и Скуг, поставяйки момичето зад гърба си. — Винаги ми е била такава философията. Обаче ти и твоите гнусни дружки наистина подложихте девиза ми на изпитание тая вечер. Както и да е, да, избягах. Съжалявам, че те разочаровах, преди да се измъкна обаче убих двете ти гаднярки-приятелки. И да ти кажа, умряха бавно!

Скуг сви рамене:

— Там, откъдето идват, има предостатъчно. Може дори да се доредя до малката госпожичка, дето се крие зад гърба ти.

— Не и тази нощ, няма да стане. Ще трябва да минеш през мен.

— Че аз и без друго ще мина през теб, хлапе! Ще ти цепна корема и ще ти извадя червата, и ще ти ги покажа. След това ще изцедя лайната отвътре и ще те намажа целия с тях, преди да умреш.

— Кери — каза Ксавиър със спокоен и равен глас, — тичай към стълбите. Не се спирай!

— Но ти каза, че реката...

— Никога няма да я намериш сама. Сега тръгвай. Аз ще се оправям тук.

— Ксавиър, не мога!

— Виждаш ли какво държи той? — изрева Ксавиър. — Хайде де, махай се, чумата да те тръшне!

Кери се обърна и побягна. Когато погледна през рамо, Скуг и приятеля й все още се премерваха един друг. Тя се втурна напред и когато отново се обърна, и двамата бяха изчезнали в мрака. Потърси стълбите и ги откри. В паниката си не забеляза трупа на Брет, докато не се препъна в него. Просна се върху каменния под и си одра до кръв коленете и лактите. Разплакана погледна към останките на младежа.

Черепът му беше разцепен на две и изглеждаше така, сякаш нещо голямо и обло е пробило дупка в остатъците от мозъка му.

И двете му очи липсаха, а кървавите им орбити бяха разцепени и разширени, сякаш вътре е било забивано онова, което бе направило вдълбнатината в мозъка му.

Кери се изправи на крака и хукна към стълбите, разтърсана от хлипове и пориви за повръщане. Когато отвори уста да вдиша, от гърлото ѝ се изтръгна писък, който отекваше из помещението дълго след като го бе напуснала.

— Няма да стигне далеч — заяви Скуг.

— Ще видим какво ще стане. Може и да те изненада.

— Съмнявам се. Горе е Нойджъл, разправя се с още неколцина гости. Той обича дамите, такъв си е Нойджъл. Разбира се, обича също и момчетата. Мамка му, че той обича всичко, в което може да си пъхне чепа, стига първо да е усмъртено.

— Ти си извратено копеле, нали? — поклати глава Ксавиър, отвратен.

— Ето, пробвай и ти — Скуг хвърли главата на Хедър по него.

Когато зловещата реликва се удари в гърдите му, младежът се дръпна от ужас и изумление. Главата тупна на пода и се изтърколи встрани, оставяйки мокра следа. Ксавиър потръпна от отвращение и незабавно се засрами от реакцията си. Колко пъти бяха правили любов в колата му или в дома на родителите му, или пък в нейната къща, когато майка ѝ отсъстваше? Или онзи път след училищната пиеса, зад кулисите? Хедър беше толкова топла. Ухаеше толкова приятно. Бе толкова мека на допир. А сега момичето, с което се бе любил, бе сведендо до това... Ксавиър се извърна встрани и измери Скуг с поглед. Сви юмруци. Усещаше устните си подпухнали и имаше чувството, че ушите и бузите му горят.

— Добре — подигра му се Скуг, — това е добре. Сега се вбеси едно хубавичко. Мислиш ли, че можеш да ме свалиш?

— Сега сме само двамата, болно копеле такова! Няма ги малките ти мутантки да ти помагат.

Скуг помаха с показалец във въздуха и след това подсвирна. Мракът оживя от шумолящи сенки. Един по един още неколцина

изрода се изтърколиха, изкущаха и доподскачаха по-наблизо, обкръжавайки полека Ксавиър. Някои от тях носеха фенерчета и лампи. Неколцина имаха оръжия — като се започне от груби каменни сопи и се стигне до сложни съоръжения. Обкръжиха младежа, ръмжейки като настървени кучета.

Скуг се ухили.

— Какво ще кажеш сега?

— Пъзльо — Ксавиър се постара да говори спокойно.

— Страх те е сам да си водиш битките, а?

— Ако се канех да те изям самичък, тогава да, ти щеше да си ми плячка. Но мисля, че и останалите от семейството ми биха искали да си ръфнат от теб. Освен това не обичам да си цапам дрехите!

Ухилен, Скуг прокара ръце по загорялата човешка кожа, която носеше, сякаш да приглади гънките.

Ксавиър зае бойна стойка и огледа набързо противниците си. Тези бяха по-различни от срещнатите досега. Личеше им отдалеч. И те бяха деформирани, но изглеждаха по-симетрични, по-балансиранi. По-нормални. Един пристъпи по-близо до него. Беше гъвкав и мускулест, с широка челюст и широка уста, изпълнена с едри зъби. Очите му бяха прекомерно раздалечени и въобще нямаха белтъци, представляваха само огромни тъмни зеници.

— Дръж го, момче! — нареди Скуг. — А някои от вас да вземат да се качат горе и да помогнат на Нойджъл. Кажете му, че ми трябва кожата й, така че да не се ебава с нея. Беше дълга нощ и взех да се уморявам!

Твърда с тъмните очи скъси разстоянието. Не ръмжеше, докато се приближаваше. Чак когато нападна, изрева и гласът му се разнесе из подземието. Останалите чудовища закрещяха в отговор.

Ксавиър реагира чисто инстинктивно и този прост рефлекс му спаси живота. Отстъпи леко назад и ритна засилващата се твар в стомаха. Противникът му се бълсна в стената, но се отърси и се приготви да нападне отново. Преди Ксавиър да успее да реагира, върху него се нахвърли втори канибал. В бедрото му се забиха остри зъби, които прорязаха с притеснителна лекота дебелия плат на джинсите му и кожата и мускулите отдолу. Ксавиър заби лакътя си надолу и удари чудовищната глава в тила. Все едно удряше камък. Лакътят му запулсира от сблъсъка.

Трета твар го нападна, още докато втората дъвчеше крака му като куче, докопало суров кокал. Ксавиър вдигна ръце да го блокира, но в рамото му се забиха дебели нокти. Нападението се случи толкова бързо, че за момент той помисли, че чудовището го е пропуснало. След това дълбоките разрези започнаха да кървят. Болката последва след още миг — гореща и мъчителна.

Ксавиър отърси гризящата крака му твар, с което си докара още по-зверска болка. За да си освободи място, отстъпи назад и незабавно осъзна грешката си. Като се отдръпваше от нападателите си, се приближаваше до останалите твари.

Те го нападнаха незабавно. Силни зъби се сключиха върху рамото на младежа. Нокти издраха лицето му, прокараха огнени линии над устните и носа му, разцепиха му устата и се врязаха във венците, като същевременно надробиха зъбите му с един мощен удар. Той трескаво поsegна със закривени пръсти и ги заби в хълтналите надълбоко очи на звяра. Оголи съсипаните си зъби в гримаса, а челюстите на рамото му задълбаха по-яростно, сключиха се дълбоко в пътта на ръката му и му пуснаха дебела струя кръв. Още зъби се вкопчиха в бедрото, китката и гърдите му. Нещо студено, назъбено и остро прониза задните му части. Ксавиър се опита да изпиши, но гърлото му отказа да издаде и звук. Кръв плисна в очите му и го заслепи. Той разтърси глава в опит да види какво става.

Прочисти зрението си тъкмо навреме да мерне как към него се втурва твар с широка, отворена под невъзможен ъгъл пасть. Никога в живота си не бе виждал толкова зъби на едно място — в няколко редици, всички назъбени и остри. Чудовището сключи масивните си челюсти около лицето му. Ксавиър се мяташе и се гърчеше, а мутантът строши костите на скулите му и смаза челюстта и челото, пробивайки огромна дупка от предната страна на черепа му.

Преди да умре, Ксавиър имаше време само за една последна мисъл:

„Чакай ме, Хедър! Идвам! Ид...“

23.

Лео и Пери стигнаха до фоайето и се сгущиха пред металната врата в очакване Дуки да се върне с помощ или да се появят още от странните обитатели на къщата. Лео се молеше за първото, но бе ужасяващо сигурен, че ще се случи второто. Така че, младежът скочи на крака, готов да се бие, когато внезапно до тях една от вратите се отвори и в мрака се очерта женски силует. Г-н Уоткинс застана до него след секунда, а незапалената цигара изпадна от отворената му уста. И двамата изпищяха от изненада и ужас.

Изпищя и момичето. Взираха се напрегнато един в друг. Лео се намръщи и примири, опитвайки се да осъзнае какво вижда. Мацката беше облечена като едно от хлапетата, които избягаха от тях по-рано вечерта. Но как би могла да бъде една от тях? Нали момичетата в тази група до едно бяха бели. А тази тук беше червена. Алена. Беше покрита с кръв от глава до пети. Кръвта бе спъстила косата ѝ и се бе съсирила по бузите ѝ, бе петносала дрехите ѝ и, макар че Лео виждаше разни дребни рани по ръцете и лицето ѝ, беше почти сигурен, че повечето кръв не е нейна собствена. Поклати бавно глава и протегна ръка.

— Хей! Добре ли си?

Ужасеното момиче подскочи при звука на гласа му, дръпна се и конвултивно се притисна към стената. Простена, но не заговори.

— Всичко е наред — промърмори Лео. — Няма да те нараним. И ние сме в капана тук, също като теб.

— Ранена ли си? — попита Пери.

Момичето ги зяпаше ококорено, но все още отказваше да говори. Брадичката ѝ трепереше.

— Къде са приятелите ти? — попита Лео. — Хлапетата, с които влязохте тук? Добре ли са? Трябва ли им помощ?

Момичето трепна, все едно я беше зашлевил. След това отвори уста и простена. Звукът бе най-разкъсващият сърцето, който Лео никога бе чувал.

— Шишиш — прошепна й. — Тихо сега. Ще ги докараш право при нас! Трябва да сме тихи и тъй нататък.

— Идва помощ — обясни г-н Уоткинс. — Наш човек отиде за помощ. Ще ни освободят всеки момент.

Като в потвърждение на това, от външната страна на вратата се разнесоха приглушени гласове. Изглежда отвън се събираще доста голяма тълпа. Миг по-късно Дуки им викна:

— Йо! Лео? Г-н Уоткинс? Добре ли сте?

— Аха! — подвикна Лео, толкова високо, колкото му се струваше безопасно. — Добре сме. Само ни изкарай оттук, мамка му, друге. И побързай!

— Всички са тук отпред. Ейнджъл и екипа му, и госпожа Уоткинс...

— Дуки — извика Пери, — не ми пука, ако ще да си докарал целия отряд на „Блекуотър“^[1] с все рота морски тюлени. Просто ни извадете оттук! Веднага!

— Махнете се от вратата — извика Дуки. — Ейнджъл е донесъл горелка!

Двамата пленици на къщата отстъпиха. Момичето се поколеба, стрелкайки с поглед ту вратата, ту тях. След мъничко ги доближи.

— Точно така — подкани я Лео. — Няма да те нарамим. Онова, което се случи преди, беше просто плод на неразбирателство. Всичко ще е наред отсега нататък!

През стоманената бариера се разнесе съскането и цвърченето на ацетиленова горелка. За броени минути въздухът се изпълни с миризмата на нагорещен метал. След това обаче се разнесоха и други звуци.

Стъпки.

От вътрешността на къщата.

Идваше доста народ, ако се съди по звука.

— О, мамка му! — извика Лео. — Побързайте! Имаме си компания!

— Тихо — каза му г-н Уоткинс, — ще те чуят!

— И бездруго ни чуват — възрази юношата. — Да не смяташ, че няма да забележат тълпата или да помиришат резачката, а?

— Идваме — извика Дуки. — Само се дръжте!

Отвън настъпи голямо оживление — мъжете на верандата си ръмжаха, дърлеха се и си крещяха заповеди. След това, бавно, металната врата бе изтеглена настрани, а иззад нея дузини лица занадничаха към пленниците с тревога и загриженост. Дуки стоеше най-отпред, скръстил ръце на гърдите си.

— Казах ти, че ще се справя с тая задача — каза, ухилен.

Лео и Пери забързаха да излязат навън. Окървавеното момиче закуцука помежду им. Спряха пред прага, разблъсквайки множеството ръце, протегнали се към тях.

— Да му се не види — каза Лео, — целият квартал е тук!

— Така изглежда — съгласи се г-н Уоткинс и се ухили, забелязал в тълпата жена си.

Очите на Дуки се ококориха, когато видя окървавеното момиче.

— Приятелите й още ли са вътре?

— Не знаем — отвърна Лео. — Не иска да говори. Мисля, че е в шок или нещо такова. Както се държи, обзалагам се, че вече са мъртви!

Зад тях трополящите стъпки затупкаха по-близо. Сякаш идваха от всички посоки и изпод всяка врата. Стените и дюшемето вибрираха от звука. От тавана се посипа прах. Лампите се залюляха.

Г-н Уоткинс щракна с пръсти пред лицето на момичето и успя да привлече вниманието й. Тя се втренчи сляпо в него.

— Другарите ти живи ли са?

Тя примигна срещу него. Пери се спогледа с Лео, намръщи се и отново се съсредоточи върху момичето.

— Чуй ме, малката! Има ли вътре заклещени твои приятели?

Тя почти незабележимо сви рамене и простена, дрезгаво и жалостиво.

Г-н Уоткинс се обърна към Лео:

— Изведи я навън и намери кой да й помогне!

Младежът се намръщи:

— А вие какво ще правите?

— Ами — ще направя онова, което някой трябваше да стори още преди години. Ще довърша това място веднъж завинаги!

— Да не сте луд? Та те идват!

— Прави каквото ти казвам, Лео! Отведи я в безопасност! Време е да започнем да почистваме този квартал!

Тълпата се раздели и пропусна Лео и раненото момиче да минат. Хората зяпваха като видеха в какво състояние е тя. Повечето от съbralите се граждани ги последваха, крещейки въпроси. Пери се ръкува с Ейнджъл, собственикът на гаража.

— Благодаря. Радвам се, че донесе и горелката!

— Не го и споменавай. Какво, да му се не види, става тук, г-н Уоткинс?

— Мога ли първо да ти изкърънкам една цигара?

В далечината се разнесе вой на сирени. Механикът изрови смачкан пакет цигари и връчи едната на Пери. Той я пъхна в устата си, без да я пали. Сирените приближаваха. Също и суетнята в къщата. Забързаните стъпки бяха съпроводени от хор от вой и ръмжене. Пери видя как при този звук Дуки потреперва.

— Полицията накрая реши да се покаже? — попита го старецът.

Младежът нервно кимна, устремил поглед над рамото на събеседника си.

— Аха, казаха, че идели. Най-добре да се махаме, г-н Уоткинс, какво ще кажете?

Ейнджъл се намръщи срещу усиливащите се шумове, разнасящи се откъм къщата.

— Какво, по дяволите, е това?

— Обади се на 911 — Пери взе дюзата на горелката от собственика на гаража и пристъпи навътре в къщата. — Кажи им, че ще ни трябва и пожарната!

Настрои пламъка на минимална височина и запали цигарата си с него. Затвори очи и вдиша.

— Ммм, хубаво!

— Да не сте откачил, да го еба? — извика Дуки. — Я си обирайте крушите оттук, г-н Уоткинс!

Пери не му обърна внимание.

— Направи както казах. Обади се на 911. Докарат тук няколко пожарни!

Без да каже нито дума повече, той отново усили цвърчащия син пламък и го прокара по стените. Както и подозираше, въпреки всепроникващата влага пламнаха бързо. Опита се да не мисли за липсващите хлапета. Съдейки по състоянието на момичето, сигурно

бяха мъртви. Най-вероятно бяха изклани по същия начин като Маркъс, Крис и Джамал.

— Те трябва да са мъртви — прошепна той около цигарата си. — Трябва!

Повтаряше си го отново и отново в опит да успокои съвестта си. Тази зловеща история трябваше да се свърши. Та колко години това място представляваше петно върху квартала, разпростиращо отровните си корени през цимент и стомана? Колцина бяха изчезнали през годините? Трябваше да се сложи край на всичко това. Ако хлапетата бяха живи — а Пери много се съмняваше това да е възможно, — то тогава щяха да са последните жертви, паднали някога в къщата.

Наведе се и прокара пламъка на горелката по килима и пода. Обзе го искрено усещане за покой, когато окървавените дъски почерняха и запушиха, а след това избухнаха в пламъци. Срещу него бъльна гъст дим. Огънят се разрасна, заглушавайки стъпките и ръмженето. Пери за момент мерна нещо на площадката на горния етаж — странен, гол, ужасяващо деформиран силует. След това димът го изличи.

Старецът отстъпи назад и прокара горелката по протежение на разбитата рамка на входната врата. След това, приключил със задачата, връчи отново „оръжието“ си на Ейндъкл и заедно с него и с Дуки забърза надолу по верандата.

— Мисля, че ви казах да викнете пожарната. Все едно, вероятно вече няма значение. Може би просто трябва да оставим съборетината да гори, докато се изравни със земята. След това ще звъннем.

Ейндъкл изумено се взираше в Пери. Дуки поклати глава и се ухили.

— Ама че сте кораво копеле, г-н Уоткинс!

— Благодаря. И внимавай какви ги говориш, синко. Няма нужда така да обиждаш майка ми!

Пери се обърна едва когато стигна до улицата и стисна Лауанда в обятията си. Отворената входна врата бъльваше гъсти кълба черен и бял дим, а пламъците вече се издигаха високо, докосваха надвисналата над верандата стреха и се катереха към втория етаж. Предположи, че след броени минути огънят ще е обградил цялата постройка. Стори му се, че мярка на прага няколко деформирани силуeta да се очертават

смътно на фона на вихрещите се облаци дим, но когато погледна отново, те бяха изчезнали.

Пери поведе Лауанда и Дуки през тълпата, отказвайки да отговаря на чиито и да било въпроси, включително тези на жена си. Когато стигна до Лео и момичето, те петимата се обърнаха отново към огнения ад.

— Ти ли я запали? — попита Лео. — Ченгетата няма ли да ти причинят главоболия, г-н Уоткинс? Всичките тези хора те видяха да го правиш...

— Може би — каза Пери и се усмихна тъжно. — Но подозирам, че никой няма да се обади. Така се случват нещата тук, в квартала.

— Вярно си е — съгласи се Дуки. — А пък и никой няма да плаче, че оная къща е изгоряла.

— Ако питат — допълни Пери — просто ще им кажа, че нямам представа кой е запалил пожара. Ще го припишем на някой от убийците. В крайна сметка, къщата беше стара и изгнила. Истинска клада.

— Аха — съгласи се Лео. — Вярно си е.

— Знаете какво казват — изкиска се Дуки. — Случват се гадости и толко...

При тези думи застаналото до Лео момиче се вцепени и се разпища.

Все още пищеше, когато пристигнаха полицията и линейките.

[1] Охранителен отряд „Блекуотър“ (*Blackwater Personal Security Detail*) — в случая се има предвид „Багдадското клане“ на 16.09.2007 г., когато отряд от едноименния наемнически батальон, който е на договор с правителството на САЩ, по време на проправяне на път за военен конвой убива 17 и ранява 20 цивилни иракчани. Както разследването на ФБР установява, от тези 17 души „14 са застреляни безпричинно“. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

За това ново издание на „Градска готика“ благодаря на всички в „Дедайт Прес“; Алън Кларк, Кели Оуен; Марк „Дезъм“ Силва и Тод Кларк (които направиха предварителен прочит на оригинала); Джеймс Е. Муър; Пол Синурия; Майк Ломбардо (за тениската на „Филиспорт“); Мари СанДжовани; синовете ми; и на моите верни читатели.

Издание:

Автор: Брайън Кийн

Заглавие: Градска готика

Преводач: Елена Павлова

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Изток-Запад“

Година на издаване: 2013

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Изток-Запад“

Излязла от печат: октомври 2013 г.

Отговорен редактор: Благой Д. Иванов

Коректор: Людмила Петрова

ISBN: 978-619-152-310-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2615>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.